

ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

- ΝΑΤΟ και ΕΕ προετοιμάζονται για πόλεμο..... 4-5
- «Βόλος λιμάνι των Λαών, όχι ορμητήριο των ιμπεριαλιστών»..... 6-7

25 ΝΟΕΜΒΡΗ

- Κινητοποίηση της ΟΓΕ στο υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας: 8-9
- Επιτροπές Αλληλεγγύης Γυναικών Τουρκίας:
Απαιτούν Λογοδοσία για τη βία κατά των γυναικών: «ΕΙΣΤΕ ΕΝΟΧΟΙ!» 10-11

ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ

- «BLACK FRIDAY» και γιορτές με ωράρια εξόντωσης στο εμπόριο 12-13
- Εργαζόμενες σε μεγάλους μονοπωλιακούς ομίλους, καινοτόμες επιχειρήσεις 14-15

ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ως Εργαλείο αποφασιστικής προώθησης της καταστολής 16

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ Τα Όρια..... 17

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ «Εθνικό Απολυτήριο» και «πολλαπλό βιβλίο» 18-19

ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΕΣ Δεν κάνουμε πίσω από τις ανάγκες μας 20-21

ΥΓΕΙΑ

- Για τις εξελίξεις στον τομέα της ψυχικής υγείας. Κάθε μέρα και χειρότερα... 22-23
- Δυναμικά στο προσκήνιο η φωνή των νοσηλευτριών..... 24-25
- Όχι άλλη εκμετάλλευση και απαξίωση της επιστήμης και της εργασίας τους 26-27

Η ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΟΓΕ

- Η ΟΓΕ στο Σύνταγμα για τον καρκίνο του μαστού..... 28
- Πίσω από τη βιτρίνα: γυναίκες της δουλειάς και της ζωής..... 29
- Η ΟΓΕ στο πλευρό των γυναικών των Ενόπλων Δυνάμεων 30-31
- Παγκόσμια Μέρα ΑμεΑ 32-33

ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

- Δ.Τ. της ΟΓΕ: Αλληλεγγύη στον δίκαιο αγώνα των αγροκτηνοτρόφων 34
- Μπλόκα σε όλη τη χώρα από τους αγρότες που παλεύουν για την επιβίωσή τους..... 35

ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΤΗΣ ΟΓΕ Η γυναίκα της υπαίθρου σήμερα 36-37

ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΟΓΕ Η ΟΓΕ στο Παγκόσμιο Συμβούλιο της ΠΔΟΓ 38-39

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ Οι γυναίκες που ξεχωρίσαμε 40-41

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ Ο πρώιμος κινηματογράφος στις ΗΠΑ και το γυναικείο κοινό..... 42-45

ΓΡΑΜΜΑ από τον Αϊ Βασίλη 46

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΕΛΤΙΟΥ

Υπεύθυνη: Πόπη Ξεκαλάκη

Μέλη: Εύα Κωνσταντινίδου, Κωνσταντίνα Τσούτρα, Ολυμπία Χαλτσουτάκη

της Σύνταξης

Αγαπητή αναγνώστρια

Αποχαιρετάμε το 2025 και υποδεχόμαστε με αισιοδοξία στο 2026, τη χρονιά που συμπληρώνονται 50 χρόνια ζωής και δράσης της ΟΓΕ, του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος στη χώρα μας. 50 χρόνια μετά από εκείνο το ιστορικό Συνέδριο που ένωσε γυναίκες του μόχθου από όλη τη χώρα στην πάλη για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους, στον αγώνα για την γυναικεία ανισοτιμία, ενάντια στην εκμετάλλευση και καταπίεση.

50 χρόνια μετά οι γυναίκες στη χώρα μας παραμένουμε τα πρώτα θύματα της εργασιακής ανασφάλειας, της φτώχειας και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας. Είναι εδώ σε νέες συνθήκες όλες οι προϋποθέσεις που όχι μόνο διαιωνίζουν, αλλά και εντείνουν τη γυναικεία ανισοτιμία.

Οι επιχειρηματικοί όμιλοι, οι κυβερνήσεις και ιμπεριαλιστικοί οργανισμοί που τους υπηρετούν, όπως η ΕΕ και ΝΑΤΟ, χρησιμοποιούν τη γυναίκα σα φτηνό και ευέλικτο εργατικό δυναμικό, υποχρεώνοντας την σε ατελείωτα ωράρια χωρίς προστασία του γυναικείου οργανισμού και της μητρότητας. Εμπορευματοποιούν τις ανάγκες τις δικές της και της οικογένειάς της, αφήνοντας την εκτεθειμένη και απροστάτευτη από κάθε μορφής βία.

Σήμερα, 50 χρόνια μετά την ίδρυση της ΟΓΕ, οι γυναίκες βιώνουμε στην καθημερινότητά μας τις τραγικές συνέπειες της πολεμικής οικονομίας, της εμπλοκής της χώρας μας για τα συμφέροντα των λίγων σε ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και εστίες πολέμου.

50 χρόνια μετά, η ΟΓΕ πρωτοστατεί αγωνιστικά, μαχητικά και ασυμβίβαστα σε κάθε διεκδικητική σπίθα που αφορά τις γυναίκες του μόχθου για να τη δυναμώσει, να την κάνει πυρκαγιά για να πάρουν οι ανάγκες και τα όνειρά μας εκδίκηση...

Αγαπητή φίλη

Μέρος της πιο πρόσφατης δράσης μας και των επεξεργασιών μας θα βρεις στις επόμενες σελίδες. Τις μοιραζόμαστε μαζί σου έχοντας πάντα στόχο να κάνουμε την Ομοσπονδία μας πιο μαζική, πιο δυναμική στις νέες μάχες που έχουμε μπροστά μας.

Καλή αγωνιστική χρονιά!

ΝΑΤΟ και ΕΕ προετοιμάζονται για πόλεμο

Οι γυναίκες ξεσηκωνόμαστε ενάντια στις αιτίες που τον γεννούν

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί ομιλία που προετοίμασε η ΟΓΕ για να παρέμβει στο πλαίσιο των εργασιών της Συνάντησης της ΕΓ της ΠΔΟΓ στην Αβάνα της Κούβας (28.11/1.12.2025)

Αγαπητές συναγωνίστριες,

Η συνάντησή μας πραγματοποιείται σε μια περίοδο που οι λαοί της Ευρώπης, οι γυναίκες του καθημερινού μόχθου βρίσκονται αντιμέτωποι με μία σκληρή πραγματικότητα.

Διανύουμε μία περίοδο που οι Ευρωπαίοι ηγέτες καλούν τους λαούς να προετοιμάζονται για πόλεμο, προεξοφλώντας για αυτούς νέες αιματηρές θυσίες, κυριολεκτικά και μεταφορικά. Η ΕΕ και οι κυβερνήσεις των κρατών – μελών έχουν ήδη αποφασίσει την περικοπή των κοινωνικών δαπανών και την ανακατεύθυνση των δαπανών προς τις πολεμικές βιομηχανίες. Την ίδια στιγμή ο εμπορικός πόλεμος μεταξύ των επιχειρηματικών ομίλων φουντώνει με μέτρα και δασμούς, τον οποίο τον πληρώνουν πάλι οι λαοί.

Στο έδαφος των ανταγωνισμών ΕΕ με ΗΠΑ, Κίνα, Ρωσία φουντώνει η επιθετικότητα, η στρατιωτικοποίηση και ο κίνδυνος να οδηγηθούν σήμερα οι λαοί στα πολεμικά σφαγεία.

Αν παρακολουθήσει κανείς τις δηλώσεις αξιωματούχων της ΕΕ, αντιλαμβάνεται ότι η Ευρώπη βρίσκεται

σε «προπολεμική περίοδο». Τα τύμπανα του πολέμου ηχούν στην Ευρώπη με φόντο την ιμπεριαλιστική σύγκρουση μεταξύ ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ και Ρωσίας στην Ουκρανία. Ταυτόχρονα οι απειλές για χρήση πυρηνικών όπλων απ' όλες τις δυνάμεις είναι στην ημερήσια διάταξη.

Ταυτόχρονα το ρήγμα ανάμεσα σε ΗΠΑ και την ΕΕ γίνεται πλέον φανερό, με αιχμή την επόμενη μέρα στην Ουκρανία, τη διανομή της λείας και ποιος θα αρπάξει το μεγαλύτερο «κομμάτι» από τις πρώτες ύλες, τις σπάνιες γαίες, τους δρόμους μεταφοράς, ενέργειας και εμπορευμάτων. Στο σχέδιο Τραμπ για συμφωνία ειρήνης ΕΕ και Βρετανία αντιτίθενται καθώς μειώνει τη γεωπολιτική «επιρροή» τους, ξεκαθαρίζοντας πως κανένα σχέδιο δεν μπορεί να σταθεί χωρίς την Ευρώπη και την Ουκρανία.

Σ' αυτό το φόντο ο Γερμανός υπουργός Αμυνας Πιστόριους διαπιστώνει ότι «ίσως το περασμένο καλοκαίρι ήταν το τελευταίο ειρηνικό στην Ευρώπη» επικαλούμενος πληροφορίες και αναλύσεις από τις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες.

Προετοιμάζουν τους λαούς...

Η παραγωγή όπλων εκτοξεύεται και εξελίσσεται, αλλά οι ιμπεριαλιστές «ανησυχούν», γιατί το ζήτημα είναι ποιοι θα τα χειριστούν. Πως θα προετοιμαστούν οι λαοί ψυχολογικά και θα γίνουν πρόθυμοι να σκοτώσουν και να σκοτωθούν. Με ποιες «ιδέες» θα πειστούν να δεχτούν αδιαμαρτύρητα τις θυσίες που απαιτούνται για τους τεράστιους εξοπλισμούς και τελικά να θυσιαστούν και οι ίδιοι για τον «κοινό σκοπό»: Να βγουν κερδισμένα τα ευρωπαϊκά μονοπώλια έναντι των ρωσικών, των αμερικανικών, των κινεζικών κ.ά. στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο.

Πολιτικοί και στρατιωτικοί αξιωματούχοι της Ευρώπης (Γάλλος αρχηγός του Στρατού, Έλληνας Υπ. Αμυνας κλπ) αναλαμβάνουν ενεργά το καθήκον να προετοιμαστούν ιδεολογικά και ψυχολογικά οι λαοί, να μείνουν πειθήνιοι, ενώ θα χάνουν ακόμα και τα παιδιά τους, για να ανοίξουν κερδοφόροι δρόμοι για το κεφάλαιο. Οι εκκλήσεις τους να «συνηθίσουν» οι λαοί στην προοπτική ότι «θα χάσουν τα παιδιά τους σε έναν πόλεμο» έρχονται να υπενθυμίσουν το εξής: **Ανεξάρτητα από το αν και πότε θα προχωρήσει ένας συμβιβασμός - σε**

κάθε περίπτωση προσωρινός και εύθραυστος - στον πόλεμο στην Ουκρανία, όλα τα στρατόπεδα προετοιμάζονται για μια ευρύτερη ιμπεριαλιστική σύγκρουση.

Εξάλλου το NATO σε εκθεσή του διαμηνύει κυνικά, ιδιαίτερα στη νεολαία, ότι «δεν τίθεται θέμα αν θα πολεμήσει αλλά για ποιο μελλον θα το κάνει, κι αν δεν πειστεί για να πολεμήσει θα πρέπει να της το επιβάλλουμε».

Παλεύουμε ενάντια στον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει!

Οι λαοί της Ευρώπης καλούνται τώρα να αντισταθούν οργανωμένα και συντονισμένα στα ιμπεριαλιστικά σχέδια που τους σπρώχνουν να γίνουν «κρέας για τα κανόνια». Να μην δεχτούμε εμείς οι γυναίκες να θυσιαστούν τα παιδιά μας για ξένα συμφέροντα, να κινδυνεύει η ζωή τους όχι για να υπερασπιστούν τα κυριαρχικά δικαιώματα των χωρών μας, αλλά τα NATOϊκά σχέδια και τα συμφέροντα των επιχειρηματικών ομίλων.

Ξέρουμε ότι οξυγόνο για να παραμένει το φιτίλι του πολέμου αναμμένο είναι οι ανταγωνισμοί των ισχυρών που εντείνονται σε όλο τον κόσμο για τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών, των δρόμων της ενέργειας και των εμπορευμάτων, για τη μεγαλύτερη κερδοφορία των επιχειρηματικών τους ομίλων. Είναι η αναμέτρηση μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας που φουντώνει όπως και συνολικά του ευρωατλαντικού μπλοκ απέναντι στο υπό διαμόρφωση ευρασιατικό.

Αυτή την ξέφρενη κούρσα των στρατιωτικών εξοπλισμών και της πολεμικής προετοιμασίας από όλα τα ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα, την πληρώνουμε ακριβά εμείς και τα παιδιά μας. Ηδη η ΕΕ μας έχει ράψει κουστούμι 800 δις ευρώ για την πολεμική βιομηχανία όπως προβλέπει το σχέδιο ReArm και «Readiness 2030», ενώ το NATO αποφάσισε το 5% του ΑΕΠ, του πλούτου δηλαδή που παράγουμε με το αίμα και τον ιδρώτα μας να στηρίζει την πολεμική βιομηχανία.

Εμείς οι γυναίκες του καθημερινού μόχθου δεν ανεχόμαστε να μοιράζονται δεκάδες δισεκατομμύρια ευρώ στα γεράκια του πολέμου τη στιγμή που η γυναικεία ανισοτιμία βαθιάει καθώς οι δικές μας ανάγκες, των γυναικών του μόχθου και των οικογένειών μας δεν είναι «επιλέξιμες» από την ΕΕ και τις κυβερνήσεις. Θυσιάζουν τις κοινωνικές δαπάνες για να ενισχύσουν τις στρατιωτικές. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Γερμανός καγκελάριος Μέρτς δήλωσε ότι το κράτος πρόνοιας δεν μπορεί πλέον να διατηρηθεί. Οι αντεργατικές ρυθμίσεις διαδέχονται η μία την άλλη. Η Ελληνική Κυβέρνηση πρόσφατα σύμφωνα με οδηγία της ΕΕ προώθησε τις 13 ώρες δουλειά την ημέρα, ενώ η Πορτογαλική Κυβέρνηση υιοθέτησε εργασιακή μεταρρύθμιση που αυξάνει τις αιτίες για απόλυση και την ευελιξία εργασίας.

Ο υπουργός Αμυνας των ΗΠΑ μετονομάστηκε σε Υπουργό Πολέμου. Ο Υπ. Πολέμου Χεγκσεθ σε σύναξη αξιωματικών του στρατού των ΗΠΑ που υπηρετούν σε βάσεις σε ολόκληρο τον κόσμο ξεκαθαρίζει τον στόχο τους που είναι:

«Η διεξαγωγή του πολέμου, η προετοιμασία για πόλεμο και η προετοιμασία για νίκη»

Εμείς οι γυναίκες του καθημερινού μόχθου στην Ευρώπη έχουμε χρέος να αντιπαλέψουμε την απόφασή να ενισχυθούν οι στρατοί των κρατών μελών του NATO και της ΕΕ με γυναικεία στελέχη. Δεν θα επιτρέψουμε να εξωραϊστούν τα εγκλήματά τους στη λαϊκή συνείδηση στο όνομα της «γυναικείας συμμετοχής». Πρόκειται για γυναικεία συμμετοχή που προβάλλεται προκλητικά ως στοιχείο «προοδευτικότητας», «χειραφέτησης» και «ισοτιμίας» των γυναικών.

Υψώνουμε εμείς οι γυναίκες, εμείς οι γυναίκες φωνή αντίστασης για να μην έχει η χώρα μας καμία ανάμιξη στο βρώμικο πόλεμο των μακελάρηδων των λαών.

Οι Σύλλογοι των Ευρωπαϊκών οργανώσεων της ΠΔΟΓ δεν σιωπούμε μπροστά στο νέο άθλιο σχέδιο της αμερικανικής κυβέρνησης του Ν. Τραμπ για τη Λωρίδα της Γάζας και διαμαρτυρόμαστε έντονα για την έγκριση που έδωσε το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, καθώς και για τη στάση αποχής από την ψηφοφορία της Ρωσίας και της Κίνας διευκολύνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τον δρόμο για τη μετατροπή της περιοχής σε αμερικανο-ισραηλινό προτεκτοράτο με «κηδεμόνα» τις ΗΠΑ και με διεθνή στρατιωτική δύναμη.

Καταγγέλλουμε το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ που συνεχίζει ανενόχλητα το μακελειό σε βάρος των Παλαιστινίων στη Γάζα με την στήριξη των ΗΠΑ/ΕΕ/NATO και άλλων στενών συμμάχων του, ενώ τρομοκρατεί καθημερινά τους αμάχους και στην κατεχόμενη Δυτική Οχθη κάνοντας κουρελόχαρτο την τάχα δεσμευτική συμφωνία εκεχειρίας της 10ης Οκτώβρη. Από τότε το κράτος - δολοφόνος παραβίασε πάνω από 400 φορές τη συμφωνία εκεχειρίας δολοφονώντας εν ψυχρώ 312 ανθρώπους και τραυματίζοντας 760 άλλους (με στοιχεία της 21/11/2025).

Η αντιπολεμική δράση μας είναι άρηκτα δεμένη με τον αγώνα μας σήμερα για να ζήσουμε τη ζωή που μας αξίζει τον 21ο αιώνα.

Ο επίτροπος της ΕΕ Πιότρ Σεραφιν υπεύθυνος για τον προϋπολογισμό της ΕΕ δήλωσε:

«Θέλουμε να επενδύσουμε περισσότερο στην ανταγωνιστικότητα μας την ασφάλεια και την άμυνα, διότι αυτός είναι ο κόσμος στον οποίο ζούμε.»

Μόνο που αυτός ο κόσμος έχει όνομα. Είναι ο κόσμος της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, που στο DNA του είναι γραμμένος και ο πόλεμος. Όχι ως παρέκκλιση αλλά ως κανονικότητα. Είναι ο κόσμος που εναλλάσσεται ο πόλεμος με την ιμπεριαλιστική ειρήνη με το πιστόλι στον κρόταφο... Ναι αυτός είναι ο κόσμος που ζούμε και αυτόν τον κόσμο πρέπει να ανατρέψουμε με τους αγώνες μας για να απαλλαγούμε από τον πόλεμο, την εκμετάλλευση, τη φτώχεια.

Μαιρήνη Στεφανίδη
Αντιπρόεδρος της ΟΓΕ

«Βόλος λιμάνι των Λαών, όχι ορμητήριο των ιμπεριαλιστών»

Χιλιάδες κάτοικοι του Βόλου έχουν συμμετάσχει μαζικά σε μεγάλες συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας που έχουν πραγματοποιηθεί το τελευταίο διάστημα ενάντια στα σχέδια εγκατάστασης σταθμού LNG στον Παγασπικό κόλπο, μετά τη συμφωνία της κυβέρνησης της ΝΔ με τον Β. Ζελένσκι, για εφοδιασμό της Ουκρανίας με αμερικανικό LNG. Στις διαμαρτυρίες συμμετείχαν δεκάδες φορείς και εργατικά σωματεία και ο σύλλογος γυναικών Μαγνησίας της ΟΓΕ.

Τι είναι αυτό που ξεσήκωσε το λαό του Βόλου και γιατί;

Η περιοχή προσαρμόζεται εδώ και χρόνια - με ευθύνη όλων των κυβερνήσεων - στις ανάγκες της μετατροπής της Ελλάδας σε ενεργειακό κόμβο. Οι υποδομές του λιμανιού, οι πολεμικές βιομηχανίες, η αυξανόμενη παρουσία αμερικανικών δυνάμεων και η μονάδα LNG είναι κομμάτια αυτής της επικίνδυνης «προσαρμογής». Εξελίξεις που σε περίπτωση πολεμικής κλιμάκωσης μπορεί να τη μετατρέψει σε στόχο αντιπλοίων.

Σε μια περίοδο που τα όπλα των ιμπεριαλιστών έχουν βγει για τα καλά, βαθιάει η εμπλοκή της χώρας μας στους δύο πολέμους που μαίνονται στη γειτονιά μας, με τη στροφή προς την πολεμική οικονομία να προωθείται από τα αστικά επιτελεία τώρα που οι ανταγωνισμοί οξύνονται και η «πράσινη μετάβαση» δυσκολεύεται να τους αποφέρει τα προσδοκώμενα κέρδη. Οι τόνοι συνεχώς αυξάνονται για την «εθνική ευθύνη» που πρέπει να επιδείξουμε σε καιρούς που όλα τριγύρω φλέγονται. Η «γεωστρατηγική αναβάθμιση» της χώρας που θα μας διασφαλίσει τα «απάνε-

μα» νερά απαιτεί νέες θυσίες, με μεγαλύτερο σφίξιμο στο ζωνάρι για τις κοινωνικές ανάγκες. Αυτό «διαλαλείται» σε όλους τους τόνους. Στις νέες «έκτακτες καταστάσεις» που έρχονται οι λαοί της Ευρώπης θα πρέπει να μπορούν να επιβιώσουν χωρίς την παροχή κρατικής βοήθειας, αλλά με ένα «survival kit» 72 ωρών, με βάση τις διακηρύξεις της Ε.Ε. Ένα κιτ που σύμφωνα με την Κομισιόν σφειλούμε να έχουμε έτοιμο στο σπίτι, με όσα είναι απαραίτητα για την επιβίωσή μας σε μια ακραία κρίση (πυρκαγιές, πλημμύρες κ.ά.) ή σε περίπτωση πολέμου. Για να βρεθούν τα 800 δις του νέου προγράμματος «ReArm Europe», για την ενίσχυση της ευρωπαϊκής πολεμικής ικανότητας μπαίνουν στο στόχαστρο ακόμα και τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων σύμφωνα με απόφαση της ΕΕ για τη δημιουργία της Ένωσης Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων.

Από την άλλη μεριά, εμείς και οι οικογένειές μας ερχόμαστε αντιμέτωπες με την τεράστια ακρίβεια, με την εμπορευματοποίηση της Υγείας, της Παιδείας, της Πρόνοιας την ίδια στιγμή είμαστε υποχρεωμένες να χρυσοπληρώνουμε και για τις πολεμικές ΝΑΤΟικές δαπάνες. Το ΝΑΤΟ απλώνει τα πλοκάμια του με τις βάσεις του θανάτου στη Σούδα, στη Λάρισα, στο Στεφανοβίκειο Μαγνησίας, στην Αλεξανδρούπολη, αλλά και στο λιμάνι του Βόλου. Το λιμάνι της πόλης μας θεωρείται «πολλαπλού σκοπού», εξυπηρετώντας εμπορικές, τουριστικές και (δυσνητικά) στρατιωτικές ανάγκες. Το σχέδιο για την κατασκευή και λειτουργία σταθμού αποθήκευσης - αεριοποίησης υγροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) στον Παγασπικό Κόλπο που έρχεται ξανά στην επικαιρότητα πατάει «πάνω» στις εξελίξεις και στα οικονομικά συμφέροντα των αμερικανικών ενεργειακών κολοσσών αλλά και ελληνικών επιχειρηματικών ομίλων

και των εφοπλιστών, μπλέκοντας την περιοχή μας βαθύτερα στον ενεργειακό πόλεμο που μαίνεται.

Επιπλέον θα υπάρχουν τεράστιες περιβαλλοντικές επιπτώσεις για τους κατοίκους και το οικοσύστημα του Παγασστικού Κόλπου, με υπαρκτό τον κίνδυνο ενός βιομηχανικού ατυχήματος μεγάλης έκτασης, αφού με βάση τα μέχρι τώρα σχέδια η μονάδα θα λειτουργεί δίπλα σε περιοχές με μεγάλο αριθμό κατοικιών, σχολείων και εργασιακών χώρων, μόλις 7,5 χιλιόμετρα από την πόλη του Βόλου, 750 μέτρα από κατοικίες και 3,5 χλμ. από την 111 πτέρυγα μάχης στη Νέα Αγχιάλο.

Ο Βολιώτικος λαός είναι σε κίνδυνο με την πολεμική προετοιμασία να τον αγκαλιάζει πολύμορφα μπροστά και στον ανταγωνισμό ΗΠΑ-NATO-ΕΕ με Κίνα - Ρωσία

Ο Βολιώτικος λαός είναι σε κίνδυνο γιατί η πολεμική προετοιμασία αγκαλιάζει πολύμορφα την περιοχή μας μέσα και με τα σχέδια για το λιμάνι. Από τη μια το χρειάζονται ως διαμετακομιστικό κόμβο υλικού στην Θεσσαλία και στη κεντρική Ελλάδα. Από την άλλη είναι κρίκος στην αλυσίδα στρατηγικών λιμανιών που αποτελούν σταυροδρόμι κρίσιμων ενεργειακών και εμπορικών δρόμων «EastMed», διάδρομοι Νότου – Βορρά, με την αυξημένη σημασία που έχει αποκτήσει μετά από τρία χρόνια πολέμου στο έδαφος της Ουκρανίας ως εναλλακτικό σημείο εισόδου-εξόδου εμπορευμάτων και στρατιωτικού υλικού.

Μέρος του νέου businessplan για το λιμάνι του Βόλου είναι να συνδεθεί με τον σιδηρόδρομο, αεροδρόμιο της Αγχιάλου και την ΒΙ.ΠΕ Αλμυρού, αλλά και τον αυτοκινητόδρομο Ε65 που αποτελούν βασικές υποδομές για στρατιωτικές και βιομηχανικές μεταφορές. Ταυτόχρονα εξετάζεται η δυνατότητα αποθήκευσης, συντήρησης και μεταφοράς στρατιωτικού υλικού μέσω του λιμανιού.

Επιπλέον στην περιοχή συγκεντρώνονται όλες οι βιομηχανικές υποδομές, αλλά και νέες που δρομολογούνται, μαζί με στρατιωτικές υποδομές που μπορούν να υποστηρίξουν σχέδια αναβάθμισης και συντήρησης στρατιωτικού εξοπλισμού, παραγωγή νέου. Η περιοχή έχει ιστορικά βαριά βιομηχανία (METKA, ΣΙΔΕΝΟΡ, Χαλυβουργία), που μπορεί να προσαρμοστεί ή να υποστηρίξει στρατιωτικά έργα (κατασκευές, μεταλλικά μέρη, ενεργειακή υποδομή), αλλά και εταιρίες που εξειδικεύονται σε ηλεκτρονικά και ηλεκτρομηχανικά συστήματα για στρατιωτικές εφαρμογές (π.χ. BOSA S.A, SIELMAN). Ταυτόχρονα υπάρχει παραγωγική βάση με τεχνικά εξειδικευμένο προσωπικό, που γρήγορα μπορεί να μετατραπεί προς τη νέα κατεύθυνση που επιτάσσει η στροφή στην πολεμική οικονομία. Άλλωστε αυτό κατέδειξε και η προ λίγο μηνών επίσκεψη του πρωθυπουργού Κυριάκου Μητσοτάκη στις βιομηχανικές εγκατα-

στάσεις της Metlen (όμιλος Μυτιληναίου) κατά τη διάρκεια περιόδους του στη Μαγνησία.

Η συνεχής παρουσία Αμερικανών στρατιωτών αλλά και οι συνεκπαιδεύσεις με άλλα στρατεύματα, οι σκέψεις για σταθερή παρουσία αρματαγωγού του πολεμικού ναυτικού, οι πολεμικές ασκήσεις του NATO όπως η «STEADFAST DART 2025» (STDT25) που πραγματοποιήθηκε στην αρχή του χρόνου, με συνεργασία δεκάδων χωρών και μετακίνηση τεράστιων μέσων και στρατιωτών, αποδεικνύουν την αυξανόμενη σημασία που αποκτά ο Βόλος στον ανταγωνισμό ΗΠΑ-NATO-ΕΕ με την Κίνα – Ρωσία.

Μπροστά σ' αυτές τις εξελίξεις, εμείς οι Βολιώτισσες, οι γυναίκες του μόχθου, στεκόμαστε απέναντι, καταγγέλλοντας πως με αυτό τον τρόπο η πόλη του Βόλου μετατρέπεται σε προγεφύρωμα για τα NATOικά εγκλήματα σε βάρος άλλων λαών, καθιστώντας τη χώρα και την πόλη μας θύτη, και τον λαό της στόχο αντιποίνων.

Ο σύλλογος μας στοχεύει στην ενημέρωση, ευαισθητοποίηση και κινητοποίηση των γυναικών της πόλης μας. Ταυτόχρονα συμμετέχει σε όλες τις δράσεις του αντιπολεμικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, έχει συμμετάσχει σε όλες τις κινητοποιήσεις με κεντρικά συνθήματα «Όχι στους εξοπλισμούς για τα ιμπεριαλιστικά σχέδια ΗΠΑ-NATO-ΕΕ» και «Βόλος λιμάνι των Λαών, όχι ορμητήριο των ιμπεριαλιστών».

Ο Βολιώτικος λαός έχει αγωνιστική πείρα, έχει αποδείξει πολλές φορές στο παρελθόν, πώς όταν είναι αποφασισμένος, εμπιστεύεται το δρόμο του αγώνα μπορεί να ματαιώνει σχέδια που βάζουν κυβέρνηση, ΕΕ, NATO.

- Παλεύουμε για να μην προχωρήσουν τα σχέδια εγκατάστασης των υποδομών LNG στον Παγασστικό και σε άλλες περιοχές.
- Να σταματήσει ο Βόλος και όλη η χώρα να αποτελεί ορμητήριο για τους ενεργειακούς, οικονομικούς και στρατιωτικούς σχεδιασμούς του ευρωNATOικού στρατοπέδου.
- Να απεμπλακεί άμεσα η χώρα από τη συμμετοχή στα επικίνδυνα πολεμικά σχέδια του NATO, για να κλείσουν οι βάσεις του θανάτου στην περιοχή μας.

Ευαγγελινού Δέσποινα
Γραμματέας Δημοκρατικού Συλλόγου
Γυναικών Ν. Μαγνησίας

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΕΞΑΛΕΙΨΗΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κινητοποίηση της ΟΓΕ στο υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας

«Δώστε λεφτά για προστασία και όχι για του ΝΑΤΟ τη σφαγή»

Συγκέντρωση στο υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας πραγματοποίησε το απόγευμα της Τρίτης η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ), με αφορμή την Παγκόσμια Μέρα εξάλειψης της βίας κατά των γυναικών. Κυριάρχησαν συνθήματα όπως «**Κοινωνικές δομές για εμάς και τα παιδιά μας, του κράτους υποχρέωση και μας δικαίωμα μας**», «**λάστιχο ωράριο λάστιχο ζωή, οργανώσου τώρα για την ανατροπή**», «**Τα παιδιά σε κίνδυνο χωρίς προστασία, όχι στην εκμετάλλευση και στην εμπορία**».

Παίρνοντας τον λόγο η **Κωνσταντίνα Τσότρα, μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ** τόνισε πως «εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στις γυναίκες που βιώνουν τις τραγικές συνέπειες της βίας του πολέμου και της προσφυγιάς. Είμαστε στο πλευρό των γυναικών που οι ίδιες και οι λαοί τους είναι τα τραγικά θύματα των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, όπως συμβαίνει στην Παλαιστίνη και στην Ουκρανία, όπως συμβαίνει σε 56 ενεργά πολεμικά μέτωπα σ' ολόκληρο τον κόσμο. Δεν ανεχόμαστε όλες αυτές οι γυναίκες της Γάζας που συνεχίζουν να σφαγιάζονται καθημερινά, ακόμα και μετά τη λεγόμενη εκκευρία, από το κράτος - δολοφόνο του Ισραήλ στην Παλαιστίνη, αλλά και οι γυναίκες θύματα στους άλλους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, να μην καταγράφονται ως θύματα βίας από κυβερνήσεις, διεθνείς οργανισμούς και ΜΜΕ, που κατά τα άλλα κόπτονται για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών.

Δυναμώνουμε την πάλη μας ενάντια στην ολοένα και πιο βαθιά εμπλοκή της χώρας μας στα πολεμικά σχέδια του

ΝΑΤΟ και της ΕΕ, στη στήριξη του εγκλήματος του κράτους - δολοφόνου του Ισραήλ σε βάρος του Παλαιστινιακού λαού, για να αναβαθμίζουν το ρόλο και τα κέρδη τους οι επιχειρηματικοί όμιλοι. Εντείνουμε τη δράση μας ενάντια στην πολιτική της πολεμικής οικονομίας που στηρίζουν όλες οι ευρωατλαντικές δυνάμεις στη χώρα μας. Δεν ανεχόμαστε να μοιραστούν δεκάδες δισεκατομμύρια ευρώ στα γεράκια του πολέμου τη στιγμή που οι δικές μας ανάγκες, όπως και η στήριξη των κακοποιημένων γυναικών, δεν είναι "επιλέξιμες" από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις κυβερνήσεις.

Ενισχύουμε το ρεύμα μαχητικής διεκδίκησης με κριτήριο τις σύγχρονες ανάγκες μας στην εργασία, στην εκπαίδευση, στην κοινωνική προστασία της μητρότητας και του γυναικείου οργανισμού, στη στήριξη της οικογένειας, στην κοινωνική ζωή και δράση».

Στη συνέχεια η Κ. Τσότρα αναφέρθηκε στα οξυμένα προβλήματα και την πολύμορφη βία σε μια σειρά πλευρές που βιώνουν οι γυναίκες της εργατικής τάξης, οι φοιτήτριες, οι γυναίκες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Τόνισε πως «τα αποκρουστικά φαινόμενα της σεξουαλικής βίας και παρενόχλησης στους χώρους δουλειάς, του βιασμού, όπως και της ενδοοικογενειακής βίας που φτάνει μέχρι και τη δολοφονία γυναικών, βρίσκουν πρόσφορο έδαφος για να αναπτυχθούν και να φουντώσουν στο έδαφος της βίας: της εργασιακής ζούγκλας, των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, του 13ώρου, του μισθού που δεν φτάνει για να βγάλουμε

το μήνα, της απόλυσης όταν μείνουμε έγκυες, της έλλειψης προστασίας του γυναικείου οργανισμού και της μητρότητας για την οποία πρέπει να χρυσοπληρώνουμε της εμπορευματοποίησης της Υγείας, της φροντίδας των παιδιών, των ηλικιωμένων, των ΑμεΑ, των χρονίως πασχόντων, των πλειστηριασμών και των εξώσεων για να κερδίζουν τα κοράκια των τραπεζών και των funds, της καταστολής, των νόμων που περιορίζουν τη συλλογική και συνδικαλιστική μας δράση καθώς μας θέλουν μόνες, απομονωμένες, ανήμπορες, απελπισμένες, στους ταξικούς φραγμούς και στα εμπόδια στην εκπαίδευση.

Οι φοιτήτριες εκβιάζονται με διαγραφή, όταν σχεδόν το 50% αναγκάζεται να εργάζεται παράλληλα με τις σπουδές προκειμένου να ανταπεξέλθουν στο τεράστιο κόστος σπουδών, όταν το κόστος ενοικίου ανέρχεται στα 600 ευρώ. Αποκαλύπτουμε ότι πάνω σε αυτό το έδαφος, γεννιούνται και αναπαράγονται οι αποκρουστικές ιδέες, αξίες και συμπεριφορές που υποτιμούν την προσωπικότητα και απαξιώνουν την ανθρώπινη ζωή, που αντιμετωπίζουν τη γυναίκα ως «ιδιοκτησία».

Η ΟΓΕ αναδεικνύει την ανυπαρξία των υποδομών στήριξης και προστασίας των κακοποιημένων γυναικών, καθώς για την ΕΕ, το κράτος και τις κυβερνήσεις αποτελούν κόστος, γεγονός που αναγκάζει πολλές να στρέφονται σε ΜΚΟ και ιδιώτες.

«Οι κακοποιημένες γυναίκες είναι αντιμέτωπες με την ανυπαρξία ή τις μεγάλες ελλείψεις δημόσιων και δωρεάν δομών και υπηρεσιών στήριξης τους (συμβουλευτικά κέντρα, ξενώνες κλπ.), με την κρατική και αστυνομική αυθαιρεσία και τις μακροχρόνιες και πολυδάπανες νομικές διαδικασίες, με την ανυπαρξία εξειδικευμένων κέντρων για τις γυναίκες θύματα βιασμού και σεξουαλικής βίας, που θα παρέχουν άμεσα δημόσιες και δωρεάν υπηρεσίες.

Δεν ανεχόμαστε να εξαρτάται η χρηματοδότηση και λειτουργία του δικτύου των δομών για τις κακοποιημένες γυναίκες από ευρωπαϊκά προγράμματα που έχουν «ημερομηνία λήξης», αντί για την εξασφάλιση γενναίας κρατικής χρηματοδότησης που θα καλύπτει όλες τις ανάγκες.

Το τρέχον πρόγραμμα, ανανεώθηκε μόλις προχθές, στο και πέντε, θέτοντας νέους κόφτες για τη χρηματοδότηση των κοινωνικών υποδομών, καθώς είναι εναρμονισμένο

πλήρως με τη στροφή στην πολεμική οικονομία».

Η ομιλήτρια τόνισε πως η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας στέκεται στο πλευρό των εργαζόμενων στις δομές που παρότι εργάζονται για χρόνια ολόκληρα, παραμένουν σε καθεστώς ομηρίας με ορισμένο χρόνο συμβάσεις. Παράλληλα, είναι η ίδια η ΕΕ η οποία βάζει «κόφτη» στις προσλήψεις καθώς δεν είναι μέσα στις «επιλέξιμες δαπάνες». «Σ' αυτό έρχεται να προστεθεί και το άρθρο 57 του νομοσχεδίου του Υπουργείου Ανάπτυξης που συζητιέται αυτές τις ημέρες στη Βουλή, που προβλέπει ότι μόνο σε περίπτωση παράτασης του προγράμματος ΕΣΠΑ στο οποίο εντάσσεται το δίκτυο δομών θα παρατείνονται και οι συμβάσεις των εργαζόμενων σε αυτό», σημείωσε.

Η ΟΓΕ συνεχίζει τον αγώνα της και διεκδικεί σταθερή εργασία με αξιοπρεπείς μισθούς, πλήρη δικαιώματα και δημόσιες δωρεάν υπηρεσίες υγείας, παιδείας και πρόνοιας. Κρατική χρηματοδότηση για ισχυρό δίκτυο κοινωνικών δομών που θα στηρίζει και θα προστατεύει γυναίκες θύματα βίας.

«**Δώστε λεφτά για προστασία και όχι για του NATO τα σφαγεία**» φώναξαν οι συγκεντρωμένες, ενώ αντιπροσωπεία της ΟΓΕ ζήτησε συνάντηση με την υπουργό.

Η **Χριστίνα Σκαλούμπκα**, πρόεδρος της ΟΓΕ ανέφερε πως «η υπουργός αρνήθηκε να συναντήσει την ΟΓΕ επικαλούμενη προγραμματισμένο ραντεβού. Αρνήθηκε να ακούσει τις διεκδικήσεις μας ώστε όλες οι γυναίκες να έχουν πρόσβαση σε δωρεάν δομές, με μόνιμο εξειδικευμένο προσωπικό. Δεν ανεχόμαστε οι δομές να εξαρτώνται από προγράμματα με ημερομηνία λήξης και οι εργαζόμενοι όμηροι. Στέλνουμε μήνυμα στην κυβέρνηση που μας καταδικάζει, πως συνεχίζουμε ακόμα πιο αποφασιστικά τον αγώνα ώστε οι γυναίκες να σταθούν στα πόδια τους. Ο συλλογικός αγώνας είναι το οξυγόνο για να πάρουν οι γυναίκες ανάσα και να αλλάξουν τις ζωές τους μαχόμενες».

Απαιτούν λογοδοσία για τη βία κατά των γυναικών: «ΕΙΣΤΕ ΕΝΟΧΟΙ»

Στην Τουρκία, ο αγώνας των γυναικών διεξάγεται εδώ και καιρό σε ένα σκληρό έδαφος που διαμορφώνεται από τις κυβερνητικές πολιτικές. Η βία κατά των γυναικών, οι γυναικοκτονίες, το βάρος της φροντίδας του σπιτιού και της οικογένειας, η άτυπη και ανασφαλής απασχόληση, η συρρίκνωση της παρουσίας στο δημόσιο χώρο, η εξάπλωση των θρησκευτικών αιρέσεων, η αυξανόμενη θρησκευτικότητα και η διάβρωση της μικτής εκπαίδευσης (σημ. κοσμικής και θρησκευτικής) απειλούν το δικαίωμα των γυναικών στη ζωή και την ελευθερία.

Σε μια τέτοια περίοδο, οι Επιτροπές Αλληλεγγύης Γυναικών (WSC) χρησιμοποιούν, από πέρυσι, την ακόλουθη έκφραση ευρύτερα και πιο δυναμικά: «Είστε ένοχοι!». Με την πρώτη ματιά, αυτό το σύνθημα μπορεί να φαίνεται ως κραυγή θυμού, αλλά στην πραγματικότητα περιέχει μια πολιτική διάγνωση και μια απαίτηση για λογοδοσία σχετικά με τα θεμελιώδη και τρέχοντα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες στην Τουρκία. Ο θυμός στρέφεται σε όλες τις δομές και τους μηχανισμούς που δημιουργούν τις συνθήκες για γυναικοκτονίες, που δεν εκπληρώνουν το καθήκον τους να αποτρέπουν τη βία ή ακόμη και την ενθαρρύνουν κατά καιρούς. Για αυτόν τον λόγο, ενώ η κραυγή «είστε ένοχοι» των Επιτροπών Αλληλεγγύης αποτελεί έκκληση για δικαιοσύνη, φέρει επίσης μια βαθύτερη δομική κριτική.

Ποιος είναι «ένοχος»;

Στις καταγγελίες των Επιτροπών Αλληλεγγύης Γυναικών, αυτή η έκφραση δεν αποτελεί μια αόριστη κριτική του συστήματος. Απευθύνεται σε συγκεκριμένους θεσμούς: το Υπουργείο Εσωτερικών, το Υπουργείο Δικαιοσύνης, το Υπουργείο Οικογένειας και όλους τους κρατικούς φορείς και τα άτομα που ευθύνονται για την αύξηση των γυναικοκτονιών και της βίας κατά των γυναικών.

Οι Επιτροπές τονίζουν ότι οι γυναικοκτονίες δεν είναι απλώς ατομικά εγκλήματα. Κάθε δολοφονία είναι ταυτόχρονα ένα κοινωνικό γεγονός που μπορεί να αποτραπεί. Σε πολλές περιπτώσεις είναι γνωστό ότι ο δράστης είχε επανειλημμένα απειλήσει τη γυναίκα πριν από τη δολοφονία, ότι είχαν εκδοθεί περιοριστικά μέτρα αλλά δεν είχαν εφαρμοστεί σωστά. Υπάρχουν πολυάριθμες γυναικοκτονίες στις οποίες οι γυναίκες, παρά το γεγονός ότι ζήτησαν προστασία από το κράτος, έμειναν είτε εντελώς απροστάτευτες είτε ανεπαρκώς προστατευμένες. Επιπλέον, το γεγονός ότι οι δράστες λαμβάνουν μειώσεις ποινής στο δικαστήριο για λόγους όπως «καλή διαγωγή» ή «σοβαρή πρόκληση» και ότι ορισμένες ποινές ανατρέπονται αργότερα, εξαλείφει το αποτρεπτικό αποτέλεσμα της τιμωρίας. Για αυτόν τον λόγο, οι Επιτροπές τονίζουν ότι το κράτος φέρει ευθύνη μαζί με τον δράστη.

Ένας από τους βασικούς λόγους για τους οποίους η προσέγγιση των Επιτροπών στις γυναικοκτονίες αποκλίνει από αυτήν του φεμινιστικού κινήματος είναι η άποψή του για τον δράστη: ο δράστης δεν θεωρείται αποκλειστικά ως ο άνδρας που διαπράττει τη δολοφονία. Οι Επιτροπές υποστηρίζουν ότι λόγω έλλειψης προστασίας, λόγω αδιαφορίας, αδικίας, αποτυχίας στις αρχές επιβολής του νόμου και της δικαστικής εξουσίας, και ανεπάρκειας ή προσανατολισμού των δημόσιων πολιτικών, η βασική αιτία των γυναικοκτονιών και της βίας κατά των γυναικών έγκειται στην καπιταλιστική τάξη.

Το 2024, οι Επιτροπές οργάνωσαν διαμαρτυρίες σε πολλές πόλεις με το σύνθημα: «Για κάθε γυναίκα που πεθαίνει, σας θεωρούμε υπόλογους: Είσαι ένοχος, Υπουργέ Εσωτερικών». Το 2025, αυτές οι ενέργειες συνεχίζονται με την επέκταση των θεσμικών και πολιτικών οργάνων που έχουν κηρυχθεί «ένοχοι».

Τονίζεται ότι το κράτος - οι υπηρεσίες επιβολής του νόμου, οι δικαστικοί μηχανισμοί, τα υπουργεία και οι υπουργοί - δεν εκπληρώνουν τα βασικά τους καθήκοντα, αποδεικνύονται ανεπαρκείς στην προστασία των γυναικών και ότι η κοινωνική παρακμή που τροφοδοτείται από την αντίδραση, τον σχηματισμό συμμοριών και τις θρησκευτικές αιρέσεις απειλεί τη ζωή και τις ελευθερίες των γυναικών.

2025, Έτος της Οικογένειας: ένα έτος που προστατεύει όχι τις γυναίκες, αλλά την οικογένεια

Η ανακήρυξη του 2025 ως «Έτους της Οικογένειας» από την κυβέρνηση προκάλεσε έντονες αντιδράσεις στις γυναικείες οργανώσεις. Αυτό συμβαίνει επειδή η οικογένεια παραμένει το κύριο περιβάλλον στο οποίο οι γυναίκες υφίστανται βία στην Τουρκία. Παρά την πραγματικότητα της ενδοοικογενειακής βίας και το γεγονός ότι οι περισσότεροι δράστες γυναικοκτονιών προέρχονται από το οικογενειακό περιβάλλον, η προσέγγιση της κυβέρνησης, η οποία καθαγιάζει την οικογένεια, μπορεί να μην αποτελεί αντίφαση για τον τουρκικό καπιταλισμό - αλλά για τις γυναίκες, η έννοια των πολιτικών του Έτους της Οικογένειας μπορεί να συνοψιστεί ως εξής:

Οι γυναίκες περιορίζονται για άλλη μια φορά στις ταυτότητες της «συζύγου» και της «μπτέρας».

Με τις πολιτικές που ενθαρρύνουν τις γεννήσεις παιδιών, οι γυναίκες μετατρέπονται σε θερμοκοιτίδες που αναπαράγουν φθινό εργατικό δυναμικό. Με την εφαρμογή νέων πολιτικών με επίκεντρο την οικογένεια και οι οποίες δυσκολεύουν το διαζύγιο, η ζωή των γυναικών τίθεται σε μεγαλύτερο κίνδυνο. Πράγματι, οι περισσότερες γυναικοκτονίες στην Τουρκία συμβαίνουν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας του διαζυγίου. Όταν σε αυτό προστίθεται

ο αποκλεισμός εναλλακτικών τρόπων ζωής, γίνεται σαφές ότι κάθε νέα πολιτική που θέτει την οικογένεια στο επίκεντρο καθιστά το δικαίωμα των γυναικών στη ζωή ακόμη πιο εύθραυστο. Αυτό καθιστά τη στάση «είστε ένοχοι» των Επιτροπών ακόμη πιο ουσιαστική.

Διαμεσολάβηση: Επαναφορά της ανισότητας στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων

Ένα άλλο αμφιλεγόμενο θέμα στην ατζέντα του Έτους Οικογένειας 2025 είναι η εισαγωγή της οικογενειακής διαμεσολάβησης στις διαδικασίες διαζυγίου. Αυτό το σύστημα, που εισήχθη από το κράτος με το πρόσχημα της «γρήγορης επίλυσης» και της «μείωσης του φόρτου εργασίας των δικαστηρίων», δυσχεραίνει εκ των πραγμάτων την άσκηση του δικαιώματος διαζυγίου από τις γυναίκες. Μπορεί να οδηγήσει σε απώλεια δικαιωμάτων για τις γυναίκες σε θέματα όπως η διατροφή, η επιμέλεια και η κατανομή περιουσίας. Το πιο σημαντικό, αναγκάζει τις γυναίκες που υφίστανται βία να κάθονται στο ίδιο τραπέζι με τον δράστη, μετατρέποντας τις υπάρχουσες ψυχολογικές και οικονομικές πιέσεις και ανισότητες σε διαπραγμάτευση. Έτσι, η ανισοτιμία μέσα στο γάμο γίνεται μια νέα μορφή πίεσης σε μια άνιση διαδικασία διαπραγμάτευσης. Για αυτόν τον λόγο, η κατηγορία των Επιτροπών ότι «είναι ένοχοι» δεν αφορά μόνο στις γυναικοκτονίες, αλλά και στις πολιτικές που αποδυναμώνουν το δικαίωμα των γυναικών να λαμβάνουν ελεύθερες αποφάσεις.

Το υπόβαθρο της κοινωνικής παρακμής και της βίας

Το σημείο εκκίνησης των Επιτροπών είναι πολύ συγκεκριμένο: εκατοντάδες γυναίκες δολοφονούνται κάθε χρόνο στην Τουρκία και σχεδόν κάθε γυναίκα βιώνει τουλάχιστον μία μορφή βίας στη ζωή της. Η μη επιβολή των περιοριστικών μέτρων, η ανεπάρκεια των τηλεφωνικών γραμμών βοήθειας και των καταφυγίων, οι μειώσεις ποινών, οι πολιτικές που αγνοούν την ανεξέλεγκτη πρόσβαση σε πυροβόλα όπλα και οι πρακτικές που αγιοποιούν την οικογένεια... Ενώ αυτά τα ζητήματα είναι σημαντικά, η βία δεν πηγάζει αποκλειστικά από νομικά προβλήματα ή προβλήματα που σχετίζονται με την ασφάλεια.

Οι Επιτροπές επισημαίνουν ότι η ενδυνάμωση των θρησκευτικών αιρέσεων, η φτώχεια που ωθεί τους εργάτες στην εξάρτηση από αυτές τις αιρέσεις και η άνοδος των δομών της μαφίας και των συμμοριών δημιουργούν ένα κοινωνικό περιβάλλον που ευνοεί την αύξηση των γυναικοκτονιών. Κάθε ένας από αυτούς τους παράγοντες - συστατικά της κοινωνικής παρακμής που προκαλεί ο καπιταλισμός στην Τουρκία - επηρεάζει άμεσα τη ζωή των γυναικών.

Σήμερα, οι γυναίκες στην Τουρκία αντιλαμβάνονται καλύτερα το σαρωτική καταπάτηση των δικαιωμάτων τους και την κλιμακούμενη απειλή της βίας, ξεκινώντας από νεαρή ηλικία. Οι Επιτροπές επιδιώκουν να αποτρέψουν τον περιορισμό αυτής της επίγνωσης σε μια απολιτική γραμμή που βασίζεται στην "ταυτότητα", αλλά αντίθετα στοχεύουν να την διοχετεύσει σε μια πολιτική κατεύθυνση προσανατολισμένη σε θεμελιώδεις κοινωνικές αλλαγές. Με αυτόν τον τρόπο, επιδιώκουν να ενισχύσουν την υπάρχουσα κοινωνική αντίσταση στην Τουρκία.

Απαιτώντας λογοδοσία όχι μόνο για τις γυναίκες που έχουν δολοφονηθεί, αλλά και για την πρόληψη περαιτέρω γυναικοκτονιών

Ενώ οι Επιτροπές συνεχίζουν να παρακολουθούν νόμιμα τις δίκες για τις γυναικοκτονίες, σχεδιάζουν επίσης στο επόμενο διάστημα να καταθέσουν αγωγές κατά κρατικών Οργάνων - όπως το Υπουργείο Δικαιοσύνης και το Υπουργείο Εσωτερικών - τους οποίους καταγγέλλουν ως «ένοχους». Αν και αυτές οι αγωγές είναι απίθανο να έχουν συγκεκριμένο νομικό αποτέλεσμα, αναμένεται να έχουν συμβολική αξία στην αποκάλυψη της κρατικής ευθύνης και στη συμβολή στην κοινωνική μνήμη.

Οι Επιτροπές προχωρούν με αποφασιστικότητα στην οργάνωση του θυμού των γυναικών σε μια πολιτική γραμμή που στοχεύει τις δομές που αναπαράγουν τη βία, μέσω της αλληλεγγύης και της ενίσχυσης του συλλογικού αγώνα.

«Ευχαριστούμε θερμά την ΟΓΕ που προσφέρει αυτόν τον χώρο και βοηθά τη φωνή των Επιτροπών να ακουστεί πιο δυναμικά».

Ασλικάν Τσακάλογλου
Διεθνές τμήμα των Επιτροπών Αλληλεγγύης
Γυναικών Τουρκίας

«BLACK FRIDAY» και γιορτές με ωράρια εξόντωσης στο εμπόριο

Μια ακόμη εορταστική περίοδος πέρασε κατά την οποία οι επιχειρηματικοί όμιλοι στο εμπόριο επιδίωκαν να αποκομίσουν «χρυσά κέρδη» έχοντας αξιοποιήσει ήδη την «**Black Friday**», τη «**Cyber Monday**», και το **εορταστικό ωράριο**.

Πρόκειται για μια περίοδο που για τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους ταυτίζεται με το ξεχειλωμα του ωραρίου και την εντατικοποίηση και σε συνδυασμό με τα ανύπαρκτα μέτρα υγείας και ασφάλειας μέσα στους χώρους δουλειάς, διαμορφώνουν μια εκρηκτική κατάσταση. Ειδικά εδώ και κάποιους μήνες οι συνθήκες και οι όροι εργασίας στον κλάδο του εμπορίου δεν προβλέπονται να είναι μια από τα ίδια, αφού έχει μπει σε ισχύ ένας ακόμα αντεργατικός νόμος-έκτρωμα, που δίνει τη δυνατότητα στους εργοδότες να ξεχειλώνουν τον ημερήσιο εργάσιμο χρόνο έως 13 ώρες, να τον προσαρμόζουν στα μέτρα και στις ανάγκες τους για κέρδη με ευέλικτα προγράμματα για τους εργαζόμενους.

Στο εφιαλτικό αυτό φόντο μεταφέρουμε τη «μαύρη πραγματικότητα» που ζουν εργαζόμενες από διάφορους χώρους δουλειάς.

Εργαζόμενη από τα «LIDL»

«Μέχρι και ξωτικά μας έβαλαν να ντυθούμε»: Αυτή τη μαρτυρία μεταφέρει αγανακτισμένη εργαζόμενη μιλώντας για τη φιέστα που στήνει η εργοδοσία σε μια προσπάθεια να...μεταμφιέσει την εκμετάλλευση. Ακριβώς έτσι: Θα ντύσουν **ξωτικά εργαζόμενους από διάφορα πόστα της εταιρείας**, όπως από γραφεία και τμήματα υποστήριξης, και θα τους βάλουν να **δουλέψουν «εθελοντικά» στα καταστήματα**. Αντί να προσλάβουν προσωπικό και να κάνουν αυξήσεις, θα φέρουν συναδέλφους να κάνουν τα ξωτικά...για να βοηθήσουν!»

Εργαζόμενη από τον «ΓΑΛΑΞΙΑ»

«Τρέχουμε και δεν φτάνουμε για να γεμίσουμε τα ράφια και να εξυπηρετήσουμε

γιατί είμαστε λίγοι, ενώ κόσμος παραιτείται συνεχώς. Έχουμε φτάσει στα ψυγεία να είμαστε 2 άτομα. Βέβαια πιέσαμε και έκαναν συναδέλφους 7ωρους από 6ωρους, και τώρα εκπαιδεύουν κι άλλους, αν δεν πιέζαμε δεν θα είχε γίνει. Υπερωρίες παίζουν συνέχεια στη μερική απασχόληση, ειδικά τώρα. Υποφέρουμε από μυοσκελετικά λόγω της εντατικοποίησης».

Εργαζόμενη στα «Public»

«Δουλεύουμε 6 μέρες σερί, ενώ είμαστε 4ωρες, δεν μας δίνουν καν ρεπό. Αλλά ακόμα και οι 8ωρες δουλεύουν σχεδόν 10 μέρες σερί. **Βέβαια για αυτήν την περίοδο παίρνουν εποχικούς 4ωρους με συμβάσεις 2 εβδομάδων και μισθό 370 καθαρά!** Επιπλέον απαγορεύεται να πάρουμε άδεια την περίοδο των γιορτών λόγω φόρτου εργασίας, φυσικά αυτό μας το είπαν προφορικά. Στις αποθήκες κάνουμε άλμα επί κοντώ έτσι όπως είναι στοιβαγμένα τα εμπορεύματα, με πολλούς συναδέλφους να τα μεταφέρουν στα χέρια. Ειδικά οι συναδέλφοι στις αποθήκες εργάζονται έξτρα το Σάββατο για να κάνουν παραλαβές».

Εργαζόμενη στο «Πλαίσιο»

«Αυτήν την περίοδο είναι όλοι με υπερωρίες, 9ωρα - 10ωρα με δουλειά ακόμα και το βράδυ, για να αλλάξουν τις τιμές τώρα που είναι καμπάνια. Πάει και μέχρι τις 11 περίπου». Για τα «12ωρα σπαστά» βγαίνει μια **8ωρη βάρδια που σπάει σε 4 ώρες το πρωί και 4 το απόγευμα...** αν ένας συνάδελφος μένει μακριά πού να πάει; Αναγκαστικά κάθεται εδώ. Στο τηλεφωνικό κέντρο ο όγκος είναι απίστευτος, οι 8ωροι κάθονται 10ωρο, οι 6ωροι 8ωρο. Ειδικά γυναίκες εργαζόμενες έχουν παραιτηθεί, κυρίως μανάδες γιατί δεν προλάβαιναν να δουν την οικογένειά τους.»

Εργαζόμενη στα «TEZENIS»

«Πίσω από τις λαμπερές βιτρίνες του κατα-

στήματος, είμαστε εμείς που είμαστε σακατεμένοι με τα 12ωρα, τα σπαστά, τα χαμένα ρεπό. **Συν ότι τους χαρίζουμε τις Κυριακές μας για τον «ιερό σκοπό» της αύξησης του τζίρου.** Και είναι εξοργιστικό πως ενώ η εταιρεία ξοδεύει πολλές χιλιάδες για να διαφημίσει το brand της, ένας 6ωρος εργαζόμενος παίρνει 564 ευρώ καθαρά! Οι τόσο εντατικοί ρυθμοί έχουν αποτέλεσμα την αύξηση των μυοσκελετικών παθήσεων και της εξουθένωσης. Δουλεύουμε ακόμα και άρρωστοι, γιατί το μεροκάματο θα είναι μισό αν πάρουμε αναρρωτική άδεια, δυστυχώς έτσι μας έκαναν να το σκεφτόμαστε. Στριμωχνόμαστε σε αποθήκες μέσα σε ακατάλληλες συνθήκες, γεμάτες εμπορεύματα και κάνουμε δρόμο μετ' εμποδίων».

Εργαζόμενη στα «Zara» του ομίλου «Inditex»:

«Έχουμε πήξει στο εμπόρευμα, δεν χωράμε να περάσουμε. Αν πούμε ότι κανονικά στα καταστήματα είναι το 80% των εμπορευμάτων, αυτήν τη στιγμή είναι το 150%, τα οποία φορτωνόμαστε στα χέρια σαν τα γαϊδούρια. **Πονάει το κορμί μας!** Ενδεικτικά, μόνο ένα κατάστημα κάνει το Σάββατο πάνω από 100.000 ευρώ τζίρο, ενώ εμείς είμαστε με μισθούς στον πάτο. Το «κάτι πρέπει να κάνουμε» κυριαρχεί, είναι αγανακτισμένοι οι συνάδελφοι, καθώς μέσα σ' ένα 8ωρο περνάμε σε όλα τα πόστα. Σε ό,τι αφορά τα ωράρια εργασίας, ρεπό ούτε για πλάκα, ειδικά στην «Black Friday», ενώ στους 8ωρους ζητάνε σπαστά με αποτέλεσμα να είναι διαθέσιμοι 12ωρα. Παράλληλα βαράνε τα τηλέφωνα να έρθουμε πιο νωρίς ή να κάτσουμε παραπάνω».

Εργαζόμενη σε αποθήκες μεγάλης αλυσίδας super market:

«Άλλα...εις μήκος χρειάζεται να κάνουν οι εργαζόμενες στις **αποθήκες**, καθώς τα εμπορεύματα στοιβάζονται και η εντατικοποίηση βαράει «κόκκινο», ειδικά αυτές τις μέρες. Στις αποθήκες η προετοιμασία

Φωτογραφίες από την μαχητική στάση εργασίας δεκάδων εργαζομένων του Notos την ημέρα της «black friday». Με αποφασιστικότητα διεκδίκησαν αυξήσεις στους μισθούς τους, θωρη εργασία και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας κόντρα στην προσπάθεια της εργοδοσίας που θέλει τους εργαζόμενους με σκυμμένο το κεφάλι για να συνεχίζει να αυξάνει τα κέρδη της.

για την εορταστική περίοδο ξεκινάει πολύ πριν. Τα 10ωρα και τα 12ωρα πάνε σύννεφο. Ειδικά οι μετανάστες συναδέλφοί μας που είναι και εργολαβικοί, δουλεύουν διπλές βάρδιες. Έτσι, αν εγώ στη βάρδια είμαι πρωί, πολλές φορές βλέπω τους ίδιους συναδέλφους που δούλευαν απόγευμα να είναι ακόμα εκεί. **Σε ό,τι αφορά τα μέτρα υγείας και ασφάλειας η κατάσταση είναι έκρυθμη, καθώς δουλεύουμε με χαλασμένα κλαρκ και ηλεκτρικά παλετοφόρα, ενώ οι έξοδοι κινδύνου είναι φραγμένες από εμπορεύματα.»**

Αυτήν τη ζοφερή κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι στα εμπορικά καταστήματα, τις αποθήκες και τα super market δεν πρέπει να τη θεωρήσουν ως κανονικότητα. Οι εργοδότες τους για το κυνήγι του μέγιστου κέρδους, τους τσακίζουν τη ζωή, τους εξουθενώνουν, τους δίνουν μισθούς ψίχουλα. Όμως, χωρίς την ίδια την εργασία των εργαζομένων κανένα κατάστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει, τα μαγαζιά και οι αποθήκες μένουν άδεια κουφάρια.

Ο αγώνας των εργαζομένων στα πολυκαταστήματα «Notos» την black Friday φάρος για να πολλαπλασιαστούν οι κινητοποιήσεις μέχρι να δικαιωθούν τα αιτήματά τους.

Αυτό απέδειξαν με μαχητική διάθεση κάνοντας στάση εργασίας οι εργαζόμενοι στα πολυκαταστήματα «Notos» την black Friday, που στην συντριπτική πλειοψηφία τους είναι γυναίκες. Κατάφεραν να ορθώσουν ανάστημα, να κοιτάξουν στα μάτια την εργοδοσία και να πουν ένα «ως εδώ». Με αποφασιστικότητα και μαζική συμμετοχή στη στάση εργασίας και στη συγκέντρωση έξω από τα καταστήματα σε Αθήνα και Πειραιά, απαίτησαν αυξήσεις 20% στους μισθούς, να σταματήσει το καθεστώς της μερικής απασχόλησης και

να γίνουν όλοι θωροί. Δήλωσαν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τον αγώνα τους μέχρι να δικαιωθούν τα αιτήματά τους, τονίζοντας πως η αξιοπρέπιά τους δεν μπαίνει σε έκπτωση.

Η αγωνιστική αυτή κινητοποίηση έχει πυροδοτήσει την συζήτηση σχεδόν σε όλον τον κλάδο του εμπορίου, που η οργή και η αγανάκτηση είναι γενικευμένη, και έχει αφήσει ανεξίτηλο το αγωνιστικό της στίγμα. Στο πλευρό τους όμως έχει σταθεί τόσο η **Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας**, αλλά και η **Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ)** που σταθερά πραγματοποιεί κοινές δράσεις στο πολυκατάστημα με το κλαδικό σωματείο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι οι εργαζόμενες έχουν αγκαλιάσει τη δράση του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος δίνοντας κάρτες γνωριμίας στην ΟΓΕ και για καιρό η αφίσα της 9ης Μάρτη κοσμούμε την είσοδο των εργαζομένων στο κατάστημα αφού είχε τοποθετηθεί στην πόρτα του επιχειρησιακού τους σωματείου.

Όπλο για κάθε εργαζόμενη είναι να αντλήσει δύναμη μέσα από τον συλλογικό αγώνα, με την οργάνωση της στα σωματεία της στους χώρους δουλειάς και τους συλλόγους γυναικών της ΟΓΕ στη γειτονιά της. Να προτάξει τα αιτήματα που θα ικανοποιούν τις σύγχρονες ανάγκες της και να δράσει για αυτά, πετώντας στα σκουπίδια το φόβο και ανασφάλεια που καλλιεργεί ο μοναχικός δρόμος με αυταπάτες για ατομικές λύσεις. Σήμερα υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις να εκφραστούν η τεράστια αγανάκτηση και δυσανεμία που επικρατεί στους χώρους δουλειάς. Στο επίκεντρο του αγώνα βρίσκονται οι διεκδικήσεις για Κλαδικές Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με αυξήσεις, 7ωρο - 5ήμερο - 35ωρο, νομοθετική κατοχύρωση της κυριακάτικης αργίας, όχι στα σπαστά ωράρια. Σε αυτόν τον αγώνα χτίζεται και η κοινή δράση των σωματείων με τους συλλόγους και τις ομάδες γυναικών της ΟΓΕ προκειμένου κάθε εργαζόμενη γυναίκα να νιώσει δυνατή και μαχητρία σε κάθε πλευρά της ζωής της.

Ελένη Ξηρογιάννη
Μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ

Εργαζόμενες σε μεγάλους μονοπωλιακούς ομίλους, καινοτόμες επιχειρήσεις

Η «σύγχρονη» βαρβαρότητα... με «μαθήματα» αξιοποίησης των σύγχρονων τεχνολογιών

«Χειραφέτηση, χτίζοντας καριέρα», «Η μητρότητα μπορεί να περιμένει», «Οι γυναίκες στελέχη μπορούν από την θέση τους να προστατέψουν τα δικαιώματα των γυναικών εργαζόμενων», «Η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να λύσει όλα μας τα προβλήματα ή να μας καταστρέψει ολοσχερώς» και άλλες τέτοιες είναι λίγες μόνο από τις φράσεις που πλανώνται καθημερινά σε εργαζόμενες σε κλάδους νέων τεχνολογιών, πληροφορικής και «καινοτομίας».

Το πλαίσιο αυτό σχετίζεται με τη γυναικεία απασχόληση, τα πρότυπα που θέλουν να προωθήσουν οι εταιρείες για τις εργαζόμενες. Φροντίζουν να διαχέουν με πολλούς τρόπους πρότυπα ζωής για την εξέλιξη μας στην εργασία, την προσωπική ζωή, τη μητρότητα, μακριά και «έξω» από τις σύγχρονες ανάγκες μας. Είναι η γνωστή πολιτική περί «συμφιλίωσης επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής» - όπως την προωθούν ΕΕ και κυβερνήσεις για τα συμφέροντα των ομίλων. Προτείνουν ότι «όλα μπορεί να τα συνδυάσει μια εργαζόμενη», αρκεί να μην αγωνιστεί για να ζήσει όπως πραγματικά της αξίζει.

Μέσα σε έναν κόσμο που φλέγεται από πολεμικές συγκρούσεις ή πολεμικές προετοιμασίες, φλέγεται και η ζωή των εργαζόμενων γυναικών σε μονοπωλιακούς κολοσσούς. Πέρα από την βιτρίνα που παρουσιάζεται, οι συνθήκες δουλειάς χαρακτηρίζονται από ανασφάλεια, εντατικοποίηση, διαρκή «επανεκπαίδευση» σε νέες τεχνολογίες ή εργαλεία. Οι γυναίκες είναι αυτές που γίνονται τα πρώτα θύματα των «διαρθρωτικών αλλαγών», των απολύσεων, των αλλαγών που φτάνουν μέχρι και την κατάργηση ολόκληρων τμημάτων με βάση τον κάθε φορά στρατηγικό σχεδιασμό που έχουν οι μονοπωλιακοί όμιλοι και φυσικά το μέγιστο κέρδος.

Προφανώς τα νέα τεχνολογικά επιτεύγματα, όπως και η τεχνητή νοημοσύνη, δεν θα ξέφευγαν από την φαρέτρα των όπλων που έχει στα χέρια της η εργοδοσία για να χρησιμοποιηθούν με κριτήριο το κέρδος πάντα και μακριά από τις ανάγκες των εργαζομένων. Γιατί είναι ψευδοδίλημμα αν η τεχνητή νοημοσύνη θα μας «φάει τις δουλειές» ή θα μας λύσει όλα τα προβλήματα, το βασικό είναι με ποιες προϋποθέσεις θα χρησιμοποιείται για τις ανάγκες των εργαζομένων, όλου του λαού.

Ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα έχουμε δει πως αξιοποιούνται οι τεχνολογικές εξελίξεις σαν μέσα ακόμα μεγαλύτερης εντατικοποίησης και εκμετάλλευσης των εργαζομένων.

“Μαθήματα” εργοδοτικής αξιοποίησης των σύγχρονων τεχνολογιών παραδίδουν πολλοί όμιλοι, όπως για παράδειγμα η «Amazon», γνωστή και μη εξαιρετέα για τις βάρβαρες όσο και υπερσύγχρονες τέτοιου τύπου μεθόδους. Μετά τη χρονομέτρηση έως και της τουαλέτας, την καταγραφή κάθε κίνησης των εργαζομένων με τεχνικές οπτικής αναγνώρισης, τους ποσοτικούς στόχους, που οδηγούν εκατοντάδες χιλιάδες στα όρια των φυσικών αντοχών τους, ακολουθεί η αύξηση των εργατικών ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών, η ευελιξία με κάθε τρόπο, που φτάνει μέχρι και τις 16 βάρδιες το 24ωρο (!) και βέβαια το ανελέητο κυνηγητό της συνδικαλιστικής δράσης!!!

Κατά τους «NY Times», μάλιστα, το μονοπώλιο σκοπεύει να αντικαταστήσει πάνω από μισό εκατομμύριο θέσεις εργασίας με ρομπότ, πετώντας τους μισούς σχεδόν από τους 1,2 εκατομμύρια εργαζόμενους στην ανεργία. Η απόφαση αυτή δεν πάρθηκε επειδή η επιχείρηση «δεν πάει καλά». Το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει, αφού πέρα από τα 59,2 δισ. δολάρια καθαρά κέρδη, που είχε σε μια μόνο χρονιά πέρυσι (αύξηση 94%!), υπολογίζεται πως σε λιγότερο από δέκα χρόνια, το 2033, θα πουλάει τα διπλά εμπορεύματα σε σχέση με σήμερα. Άλλο ένα εμβληματικό παράδειγμα, δηλωτικό της χρεοκοπίας των γνωστών επιχειρημάτων, που υποστηρίζουν ότι «το να πηγαίνει καλά η επιχείρηση είναι προϋπόθεση για να ευημερούν και οι εργαζόμενοι».

Η «νέα εποχή στην τεχνολογία» αξιοποιείται για «νέο ξεζούμισμα» των εργαζόμενων γυναικών

Με αφορμή την τότε πανδημία του covid και την υποχρεωτική καραντίνα χιλιάδες γυναίκες εργαζόμενες σε κλάδους νέων τεχνολογιών, πληροφορικής, «καινοτόμων» επιχειρήσεων αναγκάστηκαν να δουλέψουν εξ' ολοκλήρου από το σπίτι τους και έπειτα να προσαρμοστούν μέχρι και σήμερα στο υβριδικό μοντέλο εργασίας (κάποιες μέρες την εβδομάδα δουλειά από το σπίτι και κάποιες μέρες στο γραφείο). Μπορεί ένα τέτοιο μοντέλο να παρουσιαζόταν από τους κολοσσούς του κλάδου σαν ιδανικό ώστε να μπορεί να εναρμονιστεί η περίφημη εξισορρόπηση εργασιακής και προσωπικής ζωής, για να μπορεί για παράδειγμα η νέα μητέρα να περνά περισσότερο χρόνο στο σπίτι με τα παιδιά της ή γενικότερα να μπορεί καλύτερα να τακτοποιεί τις δουλειές της. Ωστόσο αυτό το οποίο φάνηκε στην πράξη είχε να κάνει με το ότι ουσιαστικά χιλιάδες μητέρες εργαζόμενες

του κλάδου δούλευαν από το σπίτι με ξεχειλωμένο ωράριο που διαχέονταν σε ολόκληρη την εργάσιμη μέρα, πολλές φορές όταν σταματούσαν την εργασία τους για να ασχοληθούν με τα παιδιά τους, συνέχιζαν κάποια άλλη ώρα κοινώς ήταν συνεχώς stand by... "έλα μωρέ, αφού σπίτι είσαι δεν έχεις τι να κάνεις άνοιξε λίγο το λάπτοπ να δεις το ένα ή το άλλο θέμα...". Ακόμη και οι ώρες που απέμεναν μετά από τα εξαντλητικά ωράρια και τις απαιτήσεις που έχει η εξειδικευμένη πνευματική εργασία κάθε άλλο παρά δημιουργικές και ουσιαστικά ποιοτικές για την ενασχόληση με τα παιδιά ήταν. Στις εξελίξεις αυτές δεν μπορούμε να μην συμπεριλάβουμε και άλλο ένα ψηφιακό εργαλείο που είναι η κάρτα εργασίας που έχει αποδειχτεί στην πράξη ότι και σε αυτούς τους κλάδους συνηγορεί στο μεγάλωμα του απλήρωτου εργάσιμου χρόνου αφού η ευέλικτη προσέλευση, ο χρόνος προετοιμασίας, το διάλειμμα, ο χρόνος από και προς την εργασία είναι όλα εκτός του εργάσιμου χρόνου. Στην πράξη έχει φανεί ότι με την εφαρμογή της δεν είναι λίγες οι φορές που οι εργαζόμενες ιδιαίτερα γυναίκες των κλάδων αυτών θα χτυπήσουν την κάρτα τους και θα γυρίσουν σπίτι να ανοίξουν από εκεί για λίγο το λάπτοπ, να δουν κάποιο email, να κάνουν ένα τηλεφώνημα που επείγει, ενώ ταυτόχρονα θα έχουν να ασχοληθούν και με την συνέχεια της ζωής τους μετά την δουλειά.

Δυναμώνουμε τη γυναικεία συμμετοχή στη δράση για ό,τι είναι σύγχρονο και αναγκαίο για τη ζωή μας

Αναδεικνύεται, λοιπόν, μέσα από την ζωή και την καθημερινότητα των εργαζομένων ότι **η Τεχνητή Νοημοσύνη, όπως και κάθε σύγχρονο τεχνολογικό μέσο, βρίσκονται στην ιδιοκτησία των μετόχων - παράσιτων οι οποίοι καθορίζουν τους όρους και τον σκοπό της αξιοποίησής τους**

με βάση τα συμφέροντά τους. Έτσι, στις μέρες μας αντί να μειώνεται ο εργάσιμος χρόνος και να εξασφαλίζεται μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους, βιώνουμε απλήρωτες υπερωρίες με 10ωρα, μέχρι και 13ωρα, ευέλικτες μορφές απασχόλησης, εξαντλητικά deadlines και την κοροϊδία της «εναρμόνισης της προσωπικής ζωής με την επαγγελματική», που στην πράξη σημαίνει διάχυση του εργάσιμου χρόνου σε ολόκληρη τη μέρα.

Μέσα στα σκοτάδια της εκμετάλλευσης, είναι μονόδρομος για τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους ο συλλογικός αγώνας με βάση τις σύγχρονες ανάγκες και τις δυνατότητες που προσφέρει η εποχή. Με τη συμμετοχή στο σωματείο μας παλεύοντας για Συλλογικές Συμβάσεις που να κατοχυρώνουν τη μείωση του εργάσιμου χρόνου σε 7ωρο - 5ήμερο - 35ωρο, με αυξήσεις των μισθών στο ύψος των αναγκών, με σύγχρονα μέτρα υγείας και ασφάλειας, για να προλαμβάνονται και να αντιμετωπίζονται αποτελεσματικά εργατικά «ατυχήματα» και επαγγελματικές ασθένειες που θερίζουν στους χώρους δουλειάς. Αυτό το μήνυμα έστειλαν οι μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο για το 13ωρο και την «ευελιξία». Σ' αυτό το δρόμο συνεχίζουμε για να μπει φρένο στις απολύσεις, να σταματήσουν οι απλήρωτες υπερωρίες και το ξεχειλωμα του εργάσιμου χρόνου. Στην κοινή δράση των σωματείων και των συλλόγων και ομάδων της ΟΓΕ, οι εργαζόμενες γυναίκες πρέπει να δώσουμε τον τόνο του αγώνα, να οργανώσουμε πιο μαχητικά την πάλη μας στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές για να διεκδικήσουμε ό,τι είναι σύγχρονο και αναγκαίο για τη ζωή μας, την ισοτιμία μας, δυναμώνοντας τη γυναικεία συμμετοχή στη λαϊκή οργάνωση και δράση.

Θεοδώρα Καραθάνου
Μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ

Η Τεχνητή Νοημοσύνη ως Εργαλείο αποφασιστικής πρώθησης της καταστολής

Η πρόσφατη ανακοίνωση της κυβέρνησης για την εγκατάσταση πάνω από χιλίων «έξυπνων» καμερών στους δρόμους της Αττικής και στο Μετρό, δεν αφορά την απλή εισαγωγή νέων καμερών στο «δημόσιο βίο». Αποτελεί ένα ακόμα βήμα σε ένα ποιοτικά νέο μοντέλο παρακολούθησης και καταστολής, **ενός μοντέλου προληπτικής παρακολούθησης των πάντων**, του οποίου η ίδια η ύπαρξη είναι τεχνολογικά αδύνατη χωρίς την Τεχνητή Νοημοσύνη (ΤΝ). Χωρίς τους αλγόριθμους μηχανικής μάθησης και τα συστήματα τεχνητής όρασης θα ήταν αδύνατον να γίνει επεξεργασία της τεράστιας ροής βίντεο. Η ΤΝ είναι ο κρίκος που μετατρέπει την απλή καταγραφή σε αυτόματη ερμηνεία και ταξινόμηση συμπεριφοράς, καθιστώντας δυνατή την πραγματική «αξιοποίηση» αυτού του τεραστίου όγκου δεδομένων. **Η ΤΝ είναι η τεχνολογία κλειδί που επιτρέπει χιλιάδες έως δεκάδες χιλιάδες κάμερες που θα καταγράφουν κάθε πλευρά της κοινωνικής ζωής.**

Αυτή η τεχνολογική επανάσταση στη συλλογή πληροφοριών δεν αφορά πρακτικά καθόλου στην καταπολέμηση της αστικής εγκληματικότητας, παρά το γεγονός πως **τα συστημικά ΜΜΕ επιμένουν, σε κάθε ευκαιρία, να διατυμπανίζουν την ανάγκη για «κάμερες παντού».** Η ΤΝ χρησιμοποιείται ήδη παγκοσμίως ως εργαλείο καταστολής. Από την αναγνώριση και παρακολούθηση ακτιβιστών σε διαδηλώσεις μέχρι την προβλεπτική αξιολόγηση «κοινωνικής πίστης», η ίδια τεχνολογία που εντοπίζει έναν λαθρεπιβάτη μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να αναγνωρίσει τον συνδικαλιστή, τον διανοητή, ή τον πολίτη που αντιδρά. Στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου η διάδοση «παραπληροφόρησης» είναι ήδη ποινικά κολάσιμη, το έργο της ΤΝ γίνεται ακόμα πιο κρίσιμο: η αυτόματη ταξινόμηση του λόγου ως «προβληματικός» ή «επικίνδυνος» θέτει τα θεμέλια για μια αυτοματοποιημένη λογοκρισία.

Η συζήτηση για τις κάμερες φέρνει, από την άλλη, στην επιφάνεια το κλασικό, αλλά εσφαλμένο, επιχείρημα: «Αν δεν έχεις κάτι να κρύψεις, δεν φοβάσαι». «Μόνο οι παράνομοι φοβούνται τους ελέγχους... Οι έλεγχοι θα φέρουν ασφάλεια στους πολίτες».

→ **Πρώτον η έννοια του «παράνομου» δεν είναι ουδέτερη.** Σήμερα, στην ίδια την ΕΕ, **πράξεις αντίστασης στη βαρβαρότητα**, όπως η προστασία της οικίας μιας οικογένειας από έναν πλειστηριασμό, είναι παράνομες και η συμμετοχή σε αυτής οδηγεί σε νομικές συνέπειες. Το κράτος, με τη βοήθεια της ΤΝ, πολλαπλασιάζει την ικανότητα να καταγράφει τα στοιχεία και να επιβάλει ποινές για όσους συμμετέχουν σε κινήματα, σε διαδηλώσεις σε ο,τι ο κρατικός μηχανισμός θεωρεί πως μπορεί να τον απειλήσει. Είναι πρακτικά αδύνατο να καταγράψεις τα στοιχεία όλων όσων συμμετέχουν σε μια διαδήλωση. **Η ΤΝ όμως μπορεί, με τις κάμερες και χρησιμο-**

ποιώντας τα βιομετρικά στοιχεία από τις ταυτότητες να το κάνει, με μεγάλη ακρίβεια. Εξ' άλλου, τα συστήματα ΤΝ μπορούν να εκπαιδευτούν και να «καταλαβαίνουν» ποιος κινείται όχι μόνο από το πρόσωπο του, αλλά και από άλλα στοιχεία, πως είναι η σωματοδομή του, ο τρόπος που περπατάει κ.α..

Παράλληλα, η προσωπική ζωή, εξ ορισμού μη δημόσια, γίνεται «διάφανη». Οι κάμερες σε συνδυασμό με τα συστήματα ΤΝ μπορούν –και θα το κάνουν– να καταγράφουν τις κινήσεις όλων όσων κινούνται μέσα στη πόλη, και να εγγράφουν τη συμπεριφορά όλων σε μεγάλες βάσεις δεδομένων που θα γνωρίζουν ποιος, πότε, πού και με ποιον

→ **Δεύτερον, η «ασφάλεια» για το λαό που υπόσχονται μέσα από τα μέτρα καταστολής είναι παραπλανητική. Η παραβατική συμπεριφορά του λαού δεν είναι ουρανοκατέβητη. Παράγεται** από την ανέχεια, τη φτώχεια και τις συνέπειες της, την ίδια **την ταξική ανισότητα.** Γι' αυτό και η αντιμετώπιση της δεν είναι κατά αρχάς θέμα καταστολής, αλλά αντιμετώπισης της φτώχειας, των ταξικών ανισοτήτων, και των αποτελεσμάτων της. Αντίθετα, το πραγματικό «έγκλημα» κατά το λαό, η ίδια η εκμετάλλευση από το μεγάλο κεφάλαιο, όχι μόνο δεν το κυνηγάει το αστικό κράτος αλλά είναι βασικός πυλώνας στήριξής του.

Η ΤΝ, στα χέρια του κράτους και επιχειρηματικών ομίλων, είναι εργαλείο διαχείρισης και ελέγχου των εκμεταλλευόμενων τάξεων, όχι της προστασίας τους. Αυτή η πραγματικότητα ενισχύεται από τα νομικά πλαίσια που ψηφίζονται. Στην ΕΕ, πέρα από την ποινικοποίηση της προστασίας από πλειστηριασμούς, η πάλη έναντι του κρατικού αποκλεισμού και της βίας, όπως η συμπάρσταση στο λαό της Παλαιστίνης, έχει ήδη γίνει στόχος ποινικής δίωξης. Η ταξινόμηση ορισμένων κινήματων ως «τρομοκρατικών» δημιουργεί ένα νομικό περιβάλλον όπου η αλληλεγγύη γίνεται αυτομάτως ύποπτη και με τη βοήθεια της ΤΝ ευκολότερα εντοπίσιμη και αντιμετώπισιμη.

Συνεπώς, ο αγώνας μας σήμερα δεν ξεκινά από το όχι στις κάμερες. Είναι ένας αγώνας που πρέπει να βάλει στο στόχαστρο την ίδια την κρατική καταστολή, την κρατική βία του αστικού κράτους, την αξιοποίηση των νέων τεχνολογιών όπως η ΤΝ σε αυτή τη κατεύθυνση. Είναι επιτακτική ανάγκη για μας τις γυναίκες να πυκνώσουμε τις γραμμές της αντίστασης, να οργανωθούμε και να διεκδικήσουμε τα τεχνολογικά επιτεύγματα να αξιοποιηθούν για την ισοτιμία και τη χειραφέτησή μας, για μια ζωή χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση

Ξανθή Παπαγεωργίου
Μέλος του Προεδρείου της ΟΓΕ

ΤΑ ΟΡΙΑ

- Εντάξει τώρα, είπε με ύφος περιspoύδαστο η Ρωξάνη. Υπάρχουν και όρια. Κάθε τρεις και πέντε κλείνουν δρόμους με τις διαδηλώσεις, με τους αγρότες, ταλαιπωρείται ο κόσμος.
- Τι λες Ρωξάνη, οι άνθρωποι παλεύουν και διεκδικούν το δίκιο τους, τη ζωή τους. Ποια όρια; Πού είναι δηλαδή τα όρια;
- Εκεί που αρχίζουν τα όρια του άλλου. Απαντά η Ρωξάνη.
- Τίποτα πιο υποκριτικό, της απαντώ. Δεν μιλάμε για να μην τινάζουμε τα χαλιά πάνω από τη μπουγάδα της από κάτω μας, Ρωξάνη, ούτε να μη βάζουμε την μουσική στο τέρμα το καταμεσήμερο. Με άλλα όρια τα βάζουμε. Υπάρχουν όρια και ΟΡΙΑ. Και, εδώ που τα λέμε τι είναι τα ΟΡΙΑ;

Είναι τα σύνορα. Είναι η διαχωριστική γραμμή που δεν πρέπει να περνάμε. Είναι το «από εδώ και πέρα απαγορεύεται».

Και, γιατί μένουμε πίσω από τα όρια; Επειδή νοιώθουμε ασφάλεια; Επειδή νοιώθουμε φόβο; Επειδή μας τρομάζει το άγνωστο; Επειδή δεν ξέρουμε από εκεί και πέρα τι θα μας συμβεί; Πολλές φορές τα ακολουθούμε με την θέλησή μας. Είναι όμως έτσι; Η νομίζουμε ότι είναι με την θέλησή μας.

Τα όριά σου, σου λένε είναι για το δικό σου καλό. Είναι για την ασφάλειά σου, για την προστασία σου. Δες το σαν τα κάγκελα της κούνιας του μωρού. Είναι κάγκελα, αλλά προστατεύουν το μωρό! Δες την κίτρινη σηματοδούρα στην απέραντη θάλασσα. Σου δείχνει μέχρι πού είσαι ασφαλής να πάς. Μην υπερβαίνεις τα όρια! Έφτασες σε οριακό σημείο! (Και δεν αναφέρομαι στα νεύρα μας). Κι άλλα όρια: «Ουκ επιθυμήσεις όσα τω πλησίον σου εστί». Γιατί θα υπερβείς τα όρια! Μην αγανακτείς με όσα σου πέφτουν στο κεφάλι σου, γιατί υπερβαίνεις τα όρια. Μείνε εκεί, στον περιχαρακωμένο σου χώρο. Εκεί είσαι ασφαλής και προστατευμένος. Δεν ξέρεις τι θα γίνει αν υπερβείς τα εσκαμμένα-τα όρια!

Αναρωτιέμαι: δεν θέλεις κάποτε να περάσεις τα όρια αυτά που μπαίνουν σε κάθε βήμα της ζωής σου; Δεν θέλεις να αγνοήσεις τον εκνευριστικό ήχο της απαγόρευσης και να δεις επιτέλους τι υπάρχει μετά; Να δεις τι σου απαγορεύεται, τι στερείσαι; Να κατακτήσεις επιτέλους αυτά που δεν έχεις και που σου λένε ότι δεν σου επιτρέπεται να τα έχεις γιατί ανήκουν σ' αυτούς που σου βάζουν τα όρια;

Δεν σου επιτρέπεται σιγουριά στην εργασία, δεν σου επιτρέπεται καλύτερη Παιδεία. Δεν σου αξίζει καλύτερη περίθαλψη. Δεν σου επιτρέπεται κοινωνική προστασία. Πρόβλημά σου αν καίγεται ή αν πνίγεται. Μέχρις εκεί και μη παρέκει.

Οι δυσκολίες της ζωής μας κάνουν να νοιώθουμε φόβο, απογοήτευση, παραίτηση...

Όμως αξίζει να υπερβείς τα όρια για να ευτυχήσεις. Πρέπει να παλέψεις, να σπάσεις τα δεσμά του φόβου και να διεκδικήσεις τη ζωή που σου αξίζει και σου στερούν, θέτοντάς σου όρια προσπαθώντας να σε αποτρέψουν να αποκτήσεις ό,τι θα σε κάνει ευτυχισμένο.

(Αυτές τις μέρες έβρεξε πολύ! Η τηλεόραση έδειχνε εικόνας από τις πλημμύρες λόγω βροχής σε πολλά σημεία της χώρας μας. Φουσκωμένα ποτάμια που έσπαζαν φράγματα και παράσερναν τα πάντα στο διάβα τους. Κάποιοι «έξυπνοι», μπάζωσαν την κοίτη τους και έκλεισαν τον δρόμο του ποταμού προς το φυσικό του προορισμό. Ήρθε η ώρα όμως, να διεκδικήσει το νερό το δρόμο προς το πεπρωμένο του, παρασέρνοντας όλα τα εμπόδια που έβαλαν στον δρόμο του. Αναρωτιέμαι, γιατί τάχα δεν θα μπορούσε η οργή μας να γίνει ένα φουσκωμένο ποτάμι που θα γκρεμίσει ό,τι περιχαράκωνει τη ζωή μας! Που θα παρασύρει ό,τι σαθρό, παλιό, ξεπερασμένο που βάζει όρια και απαγορεύσεις στο πώς και με τι θα ζήσουμε!

Κάποιοι προσπαθούν να σε πείσουν ότι δεν μπορείς να πετάξεις και να δεις τι υπάρχει πέρα από τον ψηλό φράχτη-όριο που σου βάλανε. Ότι τα φτερά σου είναι αδύναμα και άχρηστα. Δεν θέλουν να σε σηκώσουν ψηλά, πέρα από τον φράχτη. Για να μην ανακαλύψεις τον άλλο κόσμο. Όμως, τα χειρότερα όρια, είναι αυτά που βάζουμε μόνοι μας στους εαυτούς μας!

Ναι, αξίζει να γκρεμίσεις ό,τι σε εμποδίζει να πας μπροστά, επάνω, μακριά...

Γιατί, το Μέλλον μας, προχωράει με την ΑΝΥΠΑΚΟΗ! Ανυπακοή σε Νόμους και Όρια που βάζουν όχι για το «καλό σου», αλλά για το «καλό τους».

Γιατί, «το πιο εκπληκτικό, πιο μυστηριακό και πιο μεγάλο, είναι ένας άνθρωπος που τον μποδίζουν να βαδίσει, είναι ένας άνθρωπος που τον αλυσοδένουνε...»)

Ολυμπία Χαλτσοτάκη
Μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ

«Εθνικό Απολυτήριο» και «πολλαπλό βιβλίο»

νέοι κρίκοι στην αλυσίδα της κατηγοριοποίησης και ταξικής διαφοροποίησης του δημόσιου σχολείου

Στα μέσα του καλοκαιριού που μας πέρασε, ξεκίνησε στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων η συζήτηση για το λεγόμενο «Εθνικό Απολυτήριο» (ΕΑ). Οι όποιες αλλαγές συντελεστούν αναφορικά με το «Εθνικό Απολυτήριο» και γενικότερα το νέο σύστημα που προβλέπεται να εφαρμοστεί από το σχολικό έτος 2029–2030, αποτελούν τη θεσμοθέτηση ενός πιο σκληρού και ανταγωνιστικού Λυκείου και μιας διαδικασίας πρόσβασης στα ΑΕΙ ακόμη πιο δαπανηρής, απρόσιτης και δύσκολης από τη σημερινή (ειδικά για τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών). Όλα αυτά μέσα σ' ένα πλαίσιο πολυκατηγοριοποίησης τόσο των τύπων σχολείων (Πρότυπα/Πειραματικά, Ωνάσεια, ΕΠΑΛ) όσο και των απολυτηρίων που δίνουν.

Τι σηματοδοτούν οι αλλαγές αναφορικά με το «Εθνικό Απολυτήριο»;

Φυσικά, οι αλλαγές αυτές δεν έρχονται τυχαία. Έρχονται να προστεθούν σε ήδη υπάρχουσες, αντιδραστικές παρεμβάσεις, όπως η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ) και η Τράπεζα Θεμάτων. Υλοποιούνται ως κατευθύνσεις του ΟΟΣΑ και της ΕΕ που θέλουν τον περιορισμό της φοίτησης στη γενική εκπαίδευση μόνο για όσους έχουν τη δυνατότητα των σπουδών σε ΑΕΙ. Όλοι οι υπόλοιποι, ακόμα και από πολύ νεαρή ηλικία, προορίζονται για κατάρτιση. Με όσα μέχρι τώρα έχουν έρθει στο φως της δημοσιότητας ένα είναι το σίγουρο: **Ο πολλαπλασιασμός των εξετάσεων και των φροντιστηρίων!**

Η κυβέρνηση δεν προχώρησε καθόλου τυχαία στην ίδρυση ιδιωτικών ΑΕΙ, που είχε σαν αποτέλεσμα να βαφτίζονται σήμερα πανεπιστήμια τα κάθε είδους κολέγια. Απανωτές εξετάσεις, φροντιστήρια και κόφτες για τα παιδιά των οικογενειών που επιλέγουν το Δημόσιο Σχολείο για την εισαγωγή τους στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, το πορτοφόλι της μαμάς και του μπαμπά για όσους έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν την εισαγωγή σε κάποιο ιδιωτικό Πανεπιστήμιο. Σημειωτέον δε, ότι από τον Σεπτέμβριο του 2026 εισάγεται πιλοτικά το Διεθνές Απολυτήριο –International Baccalaureate (IB). Μέσω του IB, οι μαθητές εισάγονται χωρίς Πανελλαδικές εξετάσεις είτε απευθείας σε πανεπιστήμια του εξωτερικού, είτε στα μη κρατικά πανεπιστήμια. Η

ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

«ΣΧΟΛΕΙΟ

ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΙ,

ΟΧΙ ΝΑ ΕΞΟΝΤΩΝΕΙ»

θεσμοθέτηση του ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΟΥ (International Baccalaureate - IB) σε δημόσια σχολεία προσθέτει έναν ακόμη κρίκο στην αλυσίδα της ταξικής διαφοροποίησης και λειτουργίας και του δημόσιου σχολείου με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και στην ένταση της κατηγοριοποίησης σχολείων και αποφοίτων, αφού οδηγεί στην απευθείας εισαγωγή σε ξένα, πανάκριβα πανεπιστήμια, που εκ των πραγμάτων δεν αφορούν τη λαϊκή οικογένεια.

Η συζήτηση για το Εθνικό Απολυτήριο (ΕΑ) κάθε άλλο παρά νέα είναι. Αποτελεί σταθερό μοτίβο των μεταρρυθμίσεων από το τέλος της δεκαετίας του '90 με απώτερο στόχο την επιβολή ενός ακόμα πιο ανταγωνιστικού και κατηγοριοποιημένου σχολείου. Όλες οι κυβερνήσεις, διαχρονικά, υπόσχονταν λιγότερα φροντιστήρια, ενίσχυση της κριτικής ικανότητας, κατάργηση της παπαγαλίας, δικαιότερο σύστημα, αναβάθμιση του Λυκείου, κλπ, ωστόσο οι διακηρύξεις αυτές τελικά διαψεύστηκαν από την ίδια τη ζωή, την ίδια την πραγματικότητα. Το Λύκειο γίνεται όλο και πιο απρόσιτο για τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών και υποβαθμίζεται ως σχολείο με την έννοια του παιδαγωγικού και μορφωτικού φορέα, απαξιώνεται στη συνείδηση των μαθητών και αντικαθίσταται από τα φροντιστήρια για όσους έχουν να πληρώσουν, μετατρέπεται στην ουσία σε προθάλαμο των πανελλαδικών.

Η Υπουργός Παιδείας διατυμπανίζει τις προθέσεις της κυβέρνησης για δήθεν κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων. Το σύστημα που ετοιμάζουν τελικά θα θέτει πιο σκληρούς ταξικούς φραγμούς για τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών ήδη από το ξεκίνημα του Λυκείου. Δεν μπορούμε να περιμένουμε λοιπόν κάτι θετικό από την επανέναρξη της συζήτησης για το ΕΑ, διότι:

- Η διαδικασία πρόσβασης στην Ανώτατη Εκπαίδευση θα γίνει σκληρότερη και ανταγωνιστικότερη.
- Το Λύκειο θα απωλέσει εντελώς το μορφωτικό/παιδαγωγικό χαρακτήρα ως σχολείο και θα μετατραπεί σε ένα διαρκές εξεταστικό κέντρο.
- Νέοι ταξικοί φραγμοί θα υψωθούν, καθώς οι γονείς θα κληθούν να βάλουν ακόμα πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη πληρώνοντας φροντιστήρια και ιδιαίτερα μαθήματα.

Νέα αναλυτικά προγράμματα και «πολλαπλό βιβλίο» συμπληρώνουν το αντικειμενικό τοπίο

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι τα σημερινά βιβλία είναι παρωχημένα, σε πολλές περιπτώσεις ξεπερασμένα και με περιεχόμενο επιστημονικά αμφισβητήσιμο. Στη βάση των νέων αναλυτικών προγραμμάτων, ετοιμάζονται και νέα σχολικά βιβλία, τα οποία απ' ό,τι σχεδιάζει το υπουργείο θα είναι περισσότερα από ένα για κάθε μάθημα (το λεγόμενο «πολλαπλό βιβλίο»). Η αλήθεια, βέβαια, είναι για άλλη μια φορά, διαφορετική από αυτή που προβάλλεται. Τα νέα βιβλία που έχει υποσχεθεί η κυβέρνηση, με πολλές καθυστερήσεις ήδη στο θέμα ανάθεσης συγγραφής και παράδοσής τους, θα αφορούν αρχικά στις τάξεις του Γυμνασίου και στην Α' Λυκείου (αργότερα θα επεκταθεί στη Β' και Γ' Λυκείου) και θα αρχίσουν το επόμενο διάστημα να αναρτώνται ψηφιακά. Μάλιστα έως και τον Φεβρουάριο του 2026 θα πρέπει οι εκπαιδευτικοί της κάθε ειδικότητας σε κάθε σχολείο να επιλέξουν για κάθε μάθημα ένα από αυτά.

Τι εννοούν όμως όταν λένε «πολλαπλό βιβλίο»;

Άλλος ένας τρόπος που θα συμβάλει στην κατηγοριοποίηση των σχολείων, γιατί: Το βιβλίο παραμένει ΕΝΑ σε κάθε σχολείο, ΕΝΑ για κάθε μαθητή/μαθήτρια. Αυτό που αλλάζει είναι πως κάθε σχολείο μπορεί να επιλέγει και διαφορετικό βιβλίο (σ.σ. από τα δύο - τρία που θα υπάρχουν για κάθε μάθημα). Με άλλα λόγια, άλλο βιβλίο θα μπορεί να χρησιμοποιεί ένα σχολείο στην Εκάλη και άλλο βιβλίο ένα σχολείο στην Κρήτη. Άλλο βιβλίο να έχει ένα Πρότυπο και άλλο ένα τυπικό σχολείο. Στην ουσία αυτό που θα γίνει είναι η δημιουργία πολλών κατηγοριών διδακτικών βιβλίων, για κάθε τύπο και προφίλ σχολείου, ανάλογα τελικά με το κοινωνικό - οικονομικό υπόβαθρο των μαθητών του κάθε σχολείου, που εξαρτάται φυσικά και από την περιοχή όπου εδρεύει το σχολείο.

Ουσιαστικά λοιπόν οι εκπαιδευτικοί και οι σύλλογοι διδασκόντων θα κληθούν να κατατάξουν οι ίδιοι τους μαθητές τους. Αντικειμενικά, και μέσα από την επιλογή βιβλίου γίνεται ένα ακόμα βήμα στη διάσπαση του ενιαίου χαρακτήρα της Εκπαίδευσης, στη δημιουργία σχολείων πολλών ταχυτήτων, όπως άλλωστε έχουν διακηρύξει ως στόχο η κυβέρνηση («πολυτυπία»), η ΕΕ και ο ΟΟΣΑ. Καταλήγοντας, λοιπόν, από τα στοιχεία που μέχρι στιγμής έχουμε, το λεγόμενο «πολλαπλό βιβλίο» «δεν είναι καν πολλαπλό, αφού θα παραμένει ΕΝΑ στο επίπεδο του μαθητή και του σχολείου. Αντίθετα, θα διαφοροποιείται από σχολείο σε σχολείο και από γειτονιά σε γειτονιά, και τελικά θα βαθύνει την κατηγοριοποίηση με ταξικά κριτήρια στο δημόσιο σχολείο.

Να σημειώσουμε ότι για τα ΕΠΑΛ δεν προβλέπονται ούτε νέα αναλυτικά προγράμματα, ούτε νέα βιβλία, ούτε εκσυγχρονισμός των εργαστηρίων, απολύτως τίποτα. Κι ως είναι απαραιτήτως τα βιβλία...

Γιατί συμβαίνουν όλα αυτά;

Αυτές οι εξελίξεις δεν είναι τυχαίες. Ανήκουν στη στρατηγική της ΕΕ και των επιχειρηματικών ομίλων να προσαρμόσουν την Εκπαίδευση στις ανάγκες της αγοράς. Το σχολείο καλείται από τη μια να καλλιεργήσει σύγχρονες δεξιότητες για να μπορούν οι αυριανοί εργαζόμενοι να ανταποκρίνονται στη σημερινή και αυριανή εξέλιξη της τεχνολογίας, από την άλλη όμως τους θέλει «ευέλικτους», να συνηθίζουν από μικροί στον εξαντλητικό ρυθμό εργασίας, πειθαρχημένοι και πειθήνιοι, να μην εξεγείρονται ενάντια στην αδικία, να μη βλέπουν την εκμετάλλευση και να τη θεωρούν μονόδρομο.

Αυτό το γενικό πλαίσιο οφείλει να έχει υπόψη του κάθε γονιός, κάθε εκπαιδευτικός και κάθε μαθητής που νιώθει την πίεση να συσσωρεύεται, που λαμβάνει κατακερματισμένη γνώση και σπρώχνεται στην απουσία συλλογικής ζωής. Απέναντι σε αυτά, έχουμε ευθύνη να μη σιωπήσουμε, να μην αποδεχθούμε ένα σύστημα που φτιάχνει σχολεία «πρώτης» και «δεύτερης» κατηγορίας. Η φωνή μας, μπορεί και πρέπει να γίνει φωνή αγώνα για δημόσιο, δωρεάν, ποιοτικό σχολείο. Ένα σχολείο που έχουν ανάγκη τα παιδιά μας σήμερα. Το σχολείο που θα μορφώνει ουσιαστικά και όχι απλώς θα εκπαιδεύει σε δεξιότητες. Θα δίνει στα παιδιά πλήρη εικόνα του φυσικού και κοινωνικού κόσμου, ώστε να κατανοούν τις αιτίες και τις συνέπειες. Θα τα βοηθά να ξεχωρίζουν τη γνώση από την πληροφορία, να αποκτούν κριτική σκέψη. Θα καλλιεργεί την εργασία ως δημιουργία και θα δίνει στα παιδιά εμπειρία συμμετοχής, συντροφικότητας και αλληλεγγύης. Θα έχει πλήρες και σταθερό εκπαιδευτικό προσωπικό και σύγχρονες υποδομές. Θα αγκαλιάζει όλα τα παιδιά χωρίς διακρίσεις φροντίζοντας ιδιαίτερα όσα χρειάζονται στήριξη.

Νικολέττα Βράχα
Καθηγήτρια γερμανικής φιλολογίας
3ο Γυμνάσιο Σαλαμίνας

Δεν κάνουμε πίσω από τις ανάγκες μας

Δημόσιες – δωρεάν – αναβαθμισμένες σπουδές και δουλειά με δικαιώματα

Κάθε χρόνο, με κάθε νόμο και κάθε άλλη ευκαιρία, οι κυβερνήσεις εναλλάσσονται με την «δέσμευση» και τις «υποσχέσεις» περί «αναβάθμισης» της τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, και «κλίνουν» σε όλες τις πτώσεις την ανάγκη σύνδεσης με την αγορά. Χιλιάδες είναι οι σπουδάστριες αισθητικής, στην υγεία, στον τουρισμό κ.α. που βιώνουν την υποβάθμιση, την απληρωσιά, την ανεργία, την ετε-

ροπασχόληση κ.λπ. Έτσι κι αυτή η Κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας «παραμυθιάζουν» τις νέες και τους νέους περί αναβάθμισης των ΣΑΕΚ (πρώην ΙΕΚ) ενώ συνεχίζουν στην ρότα της υποχρηματοδότησης, των ελλείψεων σε εξοπλισμούς και αναλώσιμα, εργαστήρια που δεν γίνονται, αίθουσες σε κτίρια ερείπια κ.α.

Με αφορμή τις εκλογές στο **Σύλλογο Σπουδαστών Δημοσίων ΣΑΕΚ(π.**

ΙΕΚ) Αττικής, συναντήσαμε την **Μαριάννα Τρίκογλου**, μέλος του απερχόμενου προεδρείου και συζητήσαμε με στόχο να γνωρίσουμε τα προβλήματα, τις δυσκολίες ιδιαίτερα των σπουδαστριών, αλλά και την διεκδικητική δράση του Συλλόγου. Κοινός τόπος ήταν η κοινή δράση που θα μπορούσε να αναπτυχθεί ανάμεσα στον ΣΥΣΔΙΕΚ με τους συλλόγους και τις ομάδες της ΟΓΕ.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Ο ΣΥΣΔΙΕΚ είναι ένας από τους μεγαλύτερους μαζικούς φορείς Νεολαίας στην Αττική. Πες μας λίγα λόγια για τον Σύλλογο.

Ο Σύλλογός μας μετρά 26 χρόνια λειτουργίας αφού ιδρύθηκε το 1999 ως αποτέλεσμα της ανάγκης οργάνωσης των νέων σπουδαστών στα δημόσια ΙΕΚ με κύριο αίτημά του τότε να καταργηθούν τα δίδακτρα. Τόσα χρόνια αποδεικνύεται στην πράξη ότι μπροστά στα οξυμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουν και αντιμετωπίζουν οι σπουδαστές, ο μόνος τρόπος ώστε να έχουμε κατακτήσεις είναι η οργάνωση σε αγωνιστική κατεύθυνση των ίδιων των σπουδαστών αφού κυβερνήσεις πέρασαν και έφυγαν, διοικήσεις των ΙΕΚ άλλαξαν, όμως τα προβλήματα παραμένουν εδώ. Έτσι, παίρνοντας πείρα και από άλλους χώρους νεολαίας καθώς και εργατικών σωματείων δημιουργήθηκε ο σύλλογος και συνεχίζει να λειτουργεί σε αγωνιστική κατεύθυνση αποτελώντας έναν από τους μεγαλύτερους συλλόγους νεολαίας της χώρας.

Η διαχρονική πολιτική της ΕΕ την οποία υλοποίησαν και υλοποιούν όλες οι κυβερνήσεις από τη μια συνεχώς υποβαθμίζει τις σπουδές μας και από την άλλη συνεχώς μεταβάλλει το τι και πως μαθαίνουμε ανάλογα με τις ιεραρχήσεις του κεφαλαίου σε κάθε φάση ή κλάδο της οικονομίας. Μας θέλουν φθινό, ευέλικτο εργατικό δυναμικό και αντιμετωπίζουν την ανάγκη μας για σύγχρονες, δημόσιες, δωρεάν ποιοτικές και αναβαθμισμένες σπουδές σε κάθε ειδικότητα ως περιττό κόστος και πολυτέλεια. Απέναντι στην πολιτική που μας αντιμετωπίζει ως αναλώσιμους η συμμετοχή των σπουδαστών στον Σύλλογο και στους αγώνες που δίνει, είναι η μόνη λύση για να βάλουμε φρένο στα σχέδια τους. Να μπορούμε από καλύτερες θέσεις να δίνουμε μάχη για τα δικαιώματά μας σαν σπουδαστές και εργαζόμενοι.

Ειδικά το προηγούμενο διάστημα αλλά και συνολικά ο ΣΥΣΔΙΕΚ φροντίζει να αναδεικνύει τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι σπουδαστές στις σχολές τους. Μέσα από την πρωτοπόρα δράση πετυχαίνει κατακτήσεις. Τι ξεχωρίζει αυτό το διάστημα και πως μπορούν να πληθαίνουν οι νίκες των σπουδαστών ;

Ο Σύλλογος έχει ξεχωρίσει τα βασικά ζητήματα για τα οποία παλεύει. Αυτά είναι η κατοχύρωση της μόνιμης και υποχρεωτικής πληρωμής της πρακτικής άσκησης για όλους, η αναβάθμιση των κτηρίων και κυρίως των παμπάλαιων εργαστηρίων, η ανανέωση και αναβάθμιση του εργαστηριακού εξοπλισμού. Παλεύουμε να έχουμε δωρεάν βιβλία και ενιαία ύλη για κάθε αντικείμενο, το πτυχίο μας να είναι μοναδική προϋπόθεση για δουλειά στην ειδικότητα με όλα τα εργασιακά δικαιώματά. Διεκδικούμε να μην δίνουν ευρώ από την τσέπη τους ούτε οι καθηγητές μας αλλά ούτε και εμείς για αναλώσιμα.

Με βάση αυτά που ο Σύλλογος αναπτύσσει δραστηριότητα, τι μπορούμε να ξεχωρίσουμε;

Την μεγάλη κατάκτηση σχετικά με την κατοχύρωση της πληρωμής της πρακτικής άσκησης των σπουδαστών στα ΣΑΕΚ Υγείας. Αυτό δεν έγινε μια και έξω αλλά μέσα από τις κινητοποιήσεις μας και τον πανελλαδικό συντονισμό των σπουδαστών υγείας, την κατάθεση ερώτησης στην Βουλή. Αναγκάσαμε τον ο Υπουργός Υγείας να δεσμευτεί στις 09/04/2025 πως στο αμέσως επόμενο

διάστημα η πρακτική άσκηση των σπουδαστών θα ενταχθεί στο πρόγραμμα ΕΣΠΑ 2021-2027 και θα είναι αμειβόμενη και έπειτα από δεύτερη ερώτηση πριν από λίγες μέρες ανακοίνωσε ότι μέχρι το τέλος του έτους η πρακτική θα πληρώνεται! Εμείναμε να κάνουμε γνωστό ότι οι πρακτικάριοι και οι πρακτικάριες που είμαστε μέσα στη μάχη, στις εφημερίες, στους θαλάμους νοσηλείας, πολλές φορές ακόμα και χωρίς τα απαραίτητα μέσα προστασίας, ώστε να προσφέρουμε ό,τι μπορούμε στους συνανθρώπους μας που το έχουν ανάγκη, ΔΕΝ ΑΝΕΧΟΜΑΣΤΕ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΑΣ ΤΖΑΜΠΑ! Ζητήσαμε και πήραμε έμπρακτη στήριξη από τα σωματεία και τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία, υπέγραψαν τις διεκδικήσεις μας, μας έδωσαν βήμα στην απεργιακή τους συγκέντρωση για να ακουστούν τα αιτήματά μας μέσα στο Υπουργείο. Η πείρα μας αυτή διδάσκει από την μια ότι ο συλλογικά οργανωμένος και συντονισμένος αγώνας είναι αναντικατάστατος και από την άλλη φωτίζει ότι μόνο οι σπουδαστές με τον ανυποχώρητο αγώνα μας μπορούμε να επιβάλλουμε το δίκιο μας, να εξασφαλίσουμε ότι οι δεσμεύσεις θα γίνουν πράξη.

Ξεχωρίζει επίσης η δράση μας από την αρχή της χρονιάς γύρω από την εκρηκτική κατάσταση που αντιμετωπίζουμε στις σχολές μας! Από τις ελλείψεις στα εργαστήρια μας και τα δεκάδες κι εκατοντάδες ευρώ που μας ζητάνε για αναλώσιμα, μέχρι την καθυστέρηση της πληρωμής της πρακτικής μας άσκησης και τα κτήρια ερείπια που κάνουμε μάθημα! Λιώσαμε τα παπούτσια μας, καταφέραμε να πάμε στην πλειοψηφία των σχολών και των ειδικοτήτων στην Αττική. Βγάλαμε φωτογραφίες τα επικίνδυνα και ετοιμόρροπα κτήρια στα οποία κάνουμε μάθημα όπως στη ΣΑΕΚ Κηφισίας. Καταγράψαμε όλες τις ελλείψεις εργαστηρίων σε ειδικότητες όπως Εργοθεραπεία, Τεχνικοί Φαρμάκων, Γραφιστική, Συντήρησης Έργων Τέχνης και Αρχαιοτήτων κ.α. Μαζέψαμε τα εξωφρενικά ποσα που δίνουν ειδικότητες όπως αισθητικής, κομμωτικής, μαγειρικής, αρτοποιίας ζαχαροπλαστικής για τα αναλώσιμα στα εργαστήριά τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ένας σπουδαστής στην ειδικότητα μαγειρικής τέχνης δίνει το ελάχιστο 170 ευρώ μόνο για τα κατάλληλα ρούχα και παπούτσια εργαστηρίου – που είναι και θέμα ασφαλείας. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, συζητήσαμε και οργανωθήκαμε στις σχολές μας, πραγματοποιήσαμε Γενικές Συνελεύσεις και κινητοποιήσεις στις διευθύνσεις των ΣΑΕΚ μας, κάναμε παράσταση διαμαρτυρίας στο ΙΝΕΔΙΒΙΜ προκειμένου να δοθεί άμεση λύση στα προβλήματα μας.

Σημαντικό στοιχείο της δράσης μας είναι η προσπάθειά μας να συμπορευτούμε με το εργατικό κίνημα. Συμμετείχαμε σε όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων με αφορμή το νομοσχέδιο έκτρωμα για τις 13 ώρες δουλειάς όχι μόνο επειδή εμείς οι ίδιοι είμαστε εργαζόμενες και εργαζόμενοι, αλλά και γνωρίζο-

ντας καλά, ότι ο αγώνας της εργατικής τάξης είναι αγώνας που αφορά το μέλλον μας, που αφορά τους όρους με τους οποίους εργαζόμαστε, είτε θα μπορούμε στην αγορά εργασίας. Το επόμενο διάστημα θέλουμε να μεγαλώσει η κοινή μας δράση, η διαμόρφωση αιτημάτων ανά ειδικότητα με τα σωματεία, η παρουσία τους στις σχολές μας. Κάτι αντίστοιχο θέλουμε να κάνουμε και με την ΟΓΕ. Όχι μόνο να αναπτύξουμε κοινό αγώνα αλλά να καταφέρουμε να συζητήσουμε περισσότερο μέσα στις τάξεις και στις ειδικότητες, να γνωρίσουν περισσότερες σπουδάστριες την ΟΓΕ, να έρθουν σε επαφή με τις θέσεις και την πλούσια δραστηριότητα του ριζοσπαστικού ταξικού γυναικείου κινήματος. Η σημερινή μας συνέντευξη, οι παρουσιάσεις που έχει κάνει μέχρι τώρα η ΟΓΕ σε ΣΑΕΚ της Αττικής είναι η αρχή.

Διαβάσαμε ότι από την 1 Δεκεμβρίου ξεκίνησαν οι εκλογές του Συλλόγου για την ανάδειξη του νέου 15μελους. Ποια η ανταπόκριση των σπουδαστών; Τι κλίμα επικρατεί;

Φέτος η συμμετοχή των σπουδαστών στο ψηφοδέλτιο «έσπασε» κάθε ρεκόρ. Μιλάμε για 545 υποψήφιους σπουδαστές από όλη την Αττική. Και μόνο αυτό προδίδει το ελπιδοφόρο κλίμα μέσα σε κάθε τάξη την αποφασιστικότητα του κάτι πρέπει να γίνει. Η μαζικότητα του ψηφοδελτίου και η μέχρι τώρα ανεβασμένη συμμετοχή εκφράζουν την ανάγκη των ίδιων των σπουδαστών να παλέψουν ενάντια στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, αλλά αντανακλούν και την πρωτοπόρα δράση του Συλλόγου. Είναι χιλιάδες οι σπουδαστές, ιδιαίτερα οι πρωτοετείς, που έρχονται σε επαφή με εμάς. Τώρα στις εκλογές παλεύουμε να δυναμώσουμε ο σύλλογος ακόμα περισσότερο. Να δώσουμε δύναμη στην δύναμη μας, όπως λέμε. Σε αυτόν τον αγώνα πρέπει να είναι ακόμα περισσότεροι αυτοί, που <μιλάνε>, αποκαλύπτουν, διεκδικούν. Να δώσουμε νηρηό μήνυμα σε Υπουργείο και κυβέρνηση ότι θα μας βρουν απέναντι σε κάθε προσπάθεια τους να υποβαθμίζουν τις ζωές και τις σπουδές μας.

Κάθε μέρα και χειρότερα...

Διεκδικούμε δωρεάν πρόληψη, περίθαλψη και αποκατάσταση της υγείας και ψυχικής υγείας με αξιοποίηση των σύγχρονων επιστημονικών και τεχνολογικών επιτευγμάτων

«Κάθε μέρα και χειρότερα». Μόνο αυτή η φράση μπορεί να περιγράψει την κατάσταση στις δημόσιες ψυχιατρικές κλινικές ένα και πλέον χρόνο μετά την ψήφιση του νόμου για την αντιδραστική ψυχιατρική μεταρρύθμιση τον Αύγουστο του 2024, που μεταξύ άλλων προβλέπει την κατάργηση των 2 από τα 3 εναπομείναντων ψυχιατρικών νοσοκομείων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, τη σύσταση του «Εθνικού Δικτύου Υπηρεσιών Ψυχικής Υγείας», τη διάλυση των δομών απεξάρτησης και την ένταξή τους στον ΕΟΠΑΕ κ.ά.

Ορισμένα χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Στο πρώην Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Αττικής «Δαφνί», που πλέον έχει μετατραπεί σε «Πολυδύναμη Νοσηλευτική Μονάδα Ψυχικής Υγείας» καταφτάνουν περιστατικά από όλη τη χώρα και εξυπηρετούνται περίπου 160.000 ασθενείς, προβλέπονται μόνο 83 οργανικές θέσεις ψυχιάτρων και υπηρετούν μόλις 46! Από τις 118 οργανικές θέσεις για προσωπικό της τεχνικής υπηρεσίας, υπηρετούν μόλις 27 υπάλληλοι διαφόρων ειδικοτήτων και κατηγοριών.

Στο ΨΝΑ «Δρομοκαϊτέιο» από τις 1.024 οργανικές θέσεις απασχόλησης καλύπτονται οι 605 (59%). Λείπουν 9 γιατροί και σχεδόν 200 νοσηλευτές. Η Κοινωνική Υπηρεσία είναι κυριολεκτικά αποδεδειγμένη. Οι ψυχολόγοι μόλις 18. Το μικροβιολογικό εργαστήριο έχει το μισό προσωπικό από το απαιτούμενο. Στους μισούς ανέρχονται και οι τεχνικοί της τεχνικής υπηρεσίας, ενώ εξίσου τραγική είναι και η κατάσταση σε οδηγούς, φύλαξη και διοικητικούς. Το 2024 στα εξωτερικά ιατρεία έγιναν 10.740 επισκέψεις και στο εφημέριο προσήλθαν 5310 περιστατικά.

Η τεράστια αύξηση των περιστατικών που καταλήγουν στις ψυχιατρικές κλινικές της Αθήνας οφείλεται, πέραν άλλων, και στην συρρίκνωση των ψυχιατρικών κλινικών στην περιφέρεια και στις δραματικές ελλείψεις στην πρωτοβάθμια φροντίδα ψυχικής υγείας (κέντρα ψυχικής υγείας, κέντρα ημέρας, υπηρεσίες πρόληψης και πρώιμης παρέμβασης, κ.λπ.) και στις δομές ψυχοκοινωνικής αποκατάστασης (οικοτροφεία, ξενώνες, προστατευόμενα διαμερίσματα, κ.λπ.) για ψυχικά πάσχοντες.

Σε όλες τις ψυχιατρικές κλινικές νοσηλεύονται άνθρωποι στον ίδιο χώρο με διαφορετικές θεραπευτικές ανάγκες, από όλο το φάσμα της ψυχοπαθολογίας (με ψύχωση, διπολική διαταραχή, κατάθλιψη, άνοια, αυτισμό, τοξικοεξαρτημένοι, κ.ά.), αλλά και νοσηλευόμενοι υπό το άρθρο 69, δηλαδή ψυχικά πάσχοντες που έχουν καταδικαστεί για κάποιο αδίκημα και εκτίουν την ποινή τους σε ψυχιατρική κλινική. Χωρίς να μπορεί να υπάρχει η δυνατότητα εξειδικευμένου θεραπευτικού πλάνου για τον κάθε ασθενή, δημι-

ουργώντας «αποθήκες ανθρώπων».

Τα αποτελέσματα της υποχρηματοδότησης και της υποστελέχωσης αποτυπώνονται τόσο στην καθημερινή οριακή και επισφαλή πλέον λειτουργία των ψυχιατρικών κλινικών, όσο και σε ακραία συμβάντα, όπως το τραγικό συμβάν με τη δολοφονία ασθενούς από άλλο ασθενή στο πρώην ΨΝΑ «Δαφνί» τον περασμένο Φεβρουάριο.

Θυμίζουμε ότι σύμφωνα με καταγγελίες των εργαζόμενων ο εν λόγω ασθενής νοσηλεύεται σε κλινική με δυναμική 25 κρεβατιών, που όμως νοσηλεύει σταθερά πάνω από 30 ασθενείς. Κι αυτό μετά από αγώνα των εργαζομένων, αφού στο παρελθόν είχε φτάσει να νοσηλεύει μέχρι και 51 ασθενείς, 26 σε ράντζο, όπως αντίστοιχα και οι υπόλοιπες κλινικές. Στην πλειοψηφία των κλινικών, έτσι και σε αυτήν, καλούνται να τα βγάλουν πέρα μόνο 2 νοσηλευτές στη βάρδια, συχνά μόνο γυναίκες και που στην πλειοψηφία τους είναι βοηθοί νοσηλευτή και θαλάμου, ενώ σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας η αναλογία είναι 3 υγειονομικοί για 1 ψυχικά ασθενή. Ενώ για μεγάλο χρονικό διάστημα και μέχρι λίγους μήνες πριν το συμβάν στο συγκεκριμένο τμήμα υπήρχαν μόνο δυο επιμελητές ψυχίατροι και δεν υπήρχε ψυχολόγος.

Η κυβέρνηση της ΝΔ στο όνομα της «ανάπτυξης και σταθερότητας» μειώνει τη χρηματοδότηση για κοινωνικές παροχές και Υγεία, για να «μπουκώσει» με δισεκατομμύρια ευρώ βγαλμένα από την τσέπη του λαού την κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων και τις πολεμικές δαπάνες. Με γοργούς ρυθμούς συνεχίζει

αποφασιστικά το «έργο» των προηγούμενων κυβερνήσεων: μετατρέπει το ΕΣΥ σε φιλέτο για τα κοράκια της ιδιωτικής Υγείας και των ασφαλιστικών εταιρειών. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ψυχιατρικές κλίνες στις ιδιωτικές κλινικές ξεπερνούν τις 4000, ενώ στο ΕΣΥ είναι μόλις 900.

Ταυτόχρονα εξαπολύει ένα όργιο καταστολής απέναντι σε όσους αντιδρούν και διεκδικούν τα αυτονόητα: ΜΑΤ ξυλοκοπούν γιατρούς στο προαύλιο του «Αττικού» και υγειονομικοί του «Ευαγγελισμού» διώκονται. Το προηγούμενο διάστημα 2 εφημερεύοντες ψυχίατροι και από το ΨΝΑ «Δρομοκαϊτειο» βρέθηκαν κατηγορούμενοι γιατί ...έκαναν τη δουλειά τους, όπως είχε γίνει πριν στα πρώην ΨΝΑ «Δαφνί» και ΨΝ Θεσσαλονίκης.

Η παρέμβαση της δικαιοσύνης και του κράτους της καταστολής δεν έχει κανένα όριο: όπως κατήγγειλαν ο Ενιαίος Σύλλογος Εργαζομένων ΨΝΑ, η ΕΙΝΑΠ και η ΟΕΝΓΕ με έγγραφο του το Πρωτοδικείο Αθηνών έπειτα από μηνυτήρια αναφορά πρωτοβάθμιου συνδικαλιστικού σωματείου(!) με την επωνυμία «Ενωση Αστυνομικών Υπαλλήλων Βορειοανατολικής Αττικής», ζητά από το πρώην ΨΝΑ «να δώσει» τα ονόματα και τις διευθύνσεις των εφημερευόντων γιατρών προκειμένου να διερευνήσει αν υπάρχει «παράβαση καθήκοντος και έκθεση κατά συρροή».

Η μήνυση των αστυνομικών, που οδήγησε σε τέτοιες απαράδεκτες δικαστικές αξιώσεις από τους γιατρούς, έγινε είτε επειδή δεν υπήρχε κρεβάτι για ασθενή που μεταφέρθηκε με κάποιο περιπολικό, με τη γνωστή απαράδεκτη διαδικασία της «ακουσίας μεταφοράς», είτε επειδή οι εφημερεύοντες έκριναν ότι ένα τέτοιο περιστατικό δεν χρήζει νοσηλείας. Τέτοια περιστατικά συμβαίνουν διαρκώς, ως αποτέλεσμα τόσο της υποβάθμισης της ψυχιατρικής περίθαλψης όσο και της διαχείρισης που έχει επιβάλει η κυβέρνηση.

Συγκεκριμένα, η κατάπτυστη «εγκύκλιος Βαρτζόπουλου» προβλέπει οι αστυνομικοί να «ξεφορτώνουν» τους πάσχοντες στο αποδεκατισμένο προσωπικό των ΤΕΠ και των ψυχιατρικών κλινικών, αποδεσμεύοντας την αστυνομία αμέσως μετά την παραλαβή του περιστατικού, και με τους εφημερεύοντες ψυχίατρους και τους νοσηλευτές της βάρδιας να παίρνουν την ευθύνη για τη μετακίνηση του ασθενούς εντός ή εκτός της μονάδας υποδοχής, χωρίς να έχουν εξασφαλιστεί οι αναγκαίες προϋποθέσεις και τα μέσα για την ολοκλήρωση της διαδικασίας με ασφάλεια. Να σημειωθεί ότι οι αναγκαίες και προβλεπόμενες κινητές μονάδες Ψυχικής Υγείας για τα «εισαγωγικά» δεν αναπτύχθηκαν ποτέ, παρά τις επανειλημμένες διαμαρτυρίες των υγειονομικών. Ουσιαστικά φορτώνουν στις πλάτες του γιατρού που εφημερεύει την έλλειψη κλινών πανελλαδικά,

ενώ το κράτος φτάνει στο σημείο να υποδεικνύει στον εφημερεύοντα ψυχίατρο πως θα επιτελέσει το έργο του και οι εισαγγελείς αναλαμβάνουν να κάνουν ...ιατρικές γνωματεύσεις για το αν και πώς πρέπει να γίνει η περίθαλψη ενός ασθενούς.

Εν έτει 2025 λύση στην τραγική υποστολέχωση δεν είναι οι εργολάβοι, οι μετακινήσεις από αλλά νοσοκομεία και δομές, αλλά η πρόσληψη όλου του αναγκαίου προσωπικού όλων των κλάδων με μόνιμη και σταθερή σχέση εργασίας. Λύση είναι η κατάργηση κάθε επιχειρηματικής δράσης στην Υγεία και στο Φάρμακο και η δημιουργία ενός αποκλειστικά κρατικού συστήματος Υγείας, με μοναδικό κριτήριο την πλήρη, σύγχρονη και απολύτως δωρεάν πρόληψη, περίθαλψη και αποκατάσταση της υγείας και ψυχικής υγείας του λαού, με αξιοποίηση των σύγχρονων επιστημονικών και τεχνολογικών επιτευγμάτων.

Η διεκδίκηση των δικαίων αιτημάτων όλων των υγειονομικών απαιτεί να ξεμπερδέουμε με συμβιβασμένη πλειοψηφία στη διοίκηση της ΠΟΕΔΗΝ, η οποία είναι ο μόνιμος χειροκροτητής των κυβερνητικών επιλογών. Ακόμα περιμένουμε έστω ένα σχόλιο για τις απαράδεκτες εξελίξεις το πρώην ΨΝΑ «Δαφνί», στο Αττικό, τον Ευαγγελισμό και άλλου. Υποθέτουμε ότι μάλλον δεν προλαβαίνουν, αφού δεν χάνουν λεπτό από το στασίδι τους στα φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ ανταλλάσσοντας φιλοφρονήσεις, τσάι, τούρτες και συμπάθεια με τον ίδιο τον Υπουργό Εμπορίας της Υγείας Άδωνη Γεωργιάδη.

Σήμερα οι υγειονομικοί, οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι στις δομές ψυχικής υγείας, διεκδικούμε σταθερή δουλειά με δικαιώματα, 7ωρο – 5ήμερο – 35ωρο για όλους. Αυξήσεις 20% στους μισθούς μας και επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού. Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού όλων των ειδικοτήτων και μετατροπή των συμβάσεων των συναδέλφων μας συμβασιούχων σε αορίστου χρόνου. Να φύγουν οι οι εργολάβοι από τα δημόσια νοσοκομεία. Να αποσυρθεί η εγκύκλιος του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη και η εγκύκλιος του υφυπουργού αρμόδιου για την Ψυχική Υγεία Βαρτζόπουλου που έχουν ανοίξει τον δρόμο για περιστατικά αυθαιρεσίας όπως τη δίωξη των συναδέλφων ψυχιάτρων. Εδώ και τώρα η κυβέρνηση, το Υπουργείο Υγείας, ο αρμόδιος Υφυπουργός για ζητήματα ψυχικής υγείας και η Διοίκηση της 2ης ΥΠΕ να παρέμβει για να σταματήσει η όποια προκαταρκτική διαδικασία σε βάρος των συναδέλφων ιατρών στο πρώην ΨΝΑ «Δαφνί».

Κωνσταντίνα Τσότρα
Ψυχολόγος ΨΝΑ «Δρομοκαϊτειο»
Μέλος ΔΣ ΟΓΕ

Δυναμικά στο προσκήνιο η φωνή των νοσηλευτριών

η στελέχωση με αναλογία νοσηλεύτη / ασθενή είναι κάτω από 3:1 του υπουργείου υγείας, και πολύ μακριά από το 4:1 που θέτει ως όριο ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας. Ακόμη χειρότερες οι αναλογίες που εφαρμόζονται σε απογευματινή - νυχτερινή βάρδια, λες κι οι ανάγκες των ασθενών..μικραίνουν μετά τις 15.00!

Οι κενές οργανικές θέσεις νοσηλευτικού προσωπικού, με βάση τους ανεπαρκέστατους οργανισμούς των δημόσιων μονάδων υγείας ξεπερνούν τις 20.000 αλλά όλες οι έως τώρα κυβερνήσεις επί της ουσίας αρνούνται τόσο το αίτημα για άμεση κάλυψη όλων των κενών όσο και για μονιμο-

Με αφορμή την πανελλαδική νοσηλευτική απεργία που πραγματοποιήθηκε την 28 Νοέμβρη, νοσηλευτές, βοηθοί, τραυματιοφορείς, μαίες, προσωπικό πρώτης γραμμής, απείρησαν ενάντια στην εργασιακή ανασφάλεια, τους χαμηλούς μισθούς, τις συνεχόμενες βάρδιες και εργασιακό «burnout», τα δεκάδες οφειλόμενα ρεπό και τις χρωστούμενες άδειες, την τρομοκρατία, με τη μητρότητα στο «απόσπασμα» χωρίς καμία διευκόλυνση και προστασία στις χιλιάδες μητέρες νοσηλεύτριες.

Στη συγκέντρωσή τους έκανε παρέμβαση εκ μέρους της ΟΓΕ η Ελένη Θεοδοσίου, μέλος του Προεδρείου.

Τα αιτήματα τους κατέθεσαν προς τις κοινοβουλευτικές ομάδες των κομμάτων τα σωματεία των εργαζομένων των νοσοκομείων Ευαγγελισμός, ΨΝΑ «Δαφνί», Θριάσιο, Μεταξά, ΚΑΤ, Αττικό, Νίκαιας, Αγ. Όλγας, Παμμακάριστος, Σπηλιοπούλειο, Ογκολογικό Κηφισιάς (ΓΟΝΚ).

Κατέγραψαν τις μεγάλες ελλείψεις του νοσηλευτικού προσωπικού, τον υψηλό βαθμό εντατικοποίησης, τις επισφαλείς συνθήκες τόσο για τους εργαζόμενους όσο και για τους ασθενείς. Είναι συχνότατο το φαινόμενο της ευθύνης για 30 ή και περισσότερους ασθενείς να την έχουν μόνο δύο ή ακόμη και μόνο ένας νοσηλεύτης ή βοηθός νοσηλεύτης ανά βάρδια και για τη συχνή δουλειά 6 μέρες την εβδομάδα ή και παραπάνω (χωρίς ρεπό) αν κάποιος συνάδελφος αρρωστήσει ή λείπει υποχρεωτικά για κάποιο λόγο. Συχνό φαινόμενο είναι η παραβίαση του διαλλείματος, αλλά και των δικαιωμάτων των γονέων και μονογονέων, που παραβιάζονται συστηματικά με ευθύνη Διοικήσεων και Διευθύνσεων Ν.Υ. στο όνομα των ελλείψεων. Στις ΜΕΘ πχ,

ποίηση των χιλιάδων συμβασιούχων, που δουλεύουν για χρόνια καλύπτοντας μέρος των μεγάλων ελλείψεων. Σήμερα, το έργο που επιτελούν τα Νοσοκομεία (εξετάσεις, επεμβάσεις, νοσηλεία, μονάδες, έρευνα κλπ) έχει αυξηθεί κατά πολύ – τμήματα, μονάδες, ειδικά εργαστήρια – κέντρα αναφοράς έχουν αναπτυχθεί - και οι ανάγκες σε εξειδικευμένο προσωπικό πλήρους κι αποκλειστικής απασχόλησης είναι πολλαπλάσιες.

Μάλιστα αυτήν την περίοδο, είναι ανοιχτή η διαδικασία υποβολής προτάσεων από τις Διοικήσεις των νοσοκομείων προκειμένου να τροποποιηθούν οι Οργανισμοί από μηδενική βάση (με εντολή του υπουργείου). Ο **Οργανισμός του δημόσιου νοσοκομείου** πρέπει να παίρνει υπόψη την εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας σε συνδυασμό με τις ανάγκες του πληθυσμού για δημόσιες και δωρεάν υπηρεσίες υγείας υψηλού επιπέδου καθώς και τον χαρακτήρα του νοσοκομείου (γ' βάθμιο – δ' βάθμιο, ειδικό κλπ) και τις γεωγραφικές, λοιμωξιολογικές ιδιαιτερότητες... Το παραπάνω βέβαια, με την προϋπόθεση της ανάπτυξης παράλληλα ενός σύγχρονου και επαρκούς δικτύου Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, με Κέντρα Υγείας σε κάθε γειτονιά και όλες τις βασικές ειδικότητες, που σήμερα ούτε προβλέπεται, ούτε υπάρχει.

Είναι εγκληματική η περαιτέρω συγχώνευση – συρρίκνωση τμημάτων (παθολογικών – χειρουργικών – εργαστηρίων κλπ). Ήδη το κλείσιμο οχτώ νοσοκομείων την περίοδο 2012-2013 στέργισε εκατοντάδες κλίνες από τους ασθενείς στην Αττική, το πλέον νευραλγικό σημείο της χώρας.

ρας! Απαιτούμε την πλήρη κι ενισχυμένη λειτουργία των μονάδων αυτών ως νοσοκομεία, με Τμήματα Επειγόντων Περιστατικών(ΤΕΠ), ανάπτυξη όλων των κλινικών, εργαστηρίων και εξωτερικών ιατρείων, επαναλειτουργία της Αιμοδοσίας, με ενίσχυση προσωπικού κι εξοπλισμού (με τις απαραίτητες κτιριακές κ.ά. εργασίες).

Η μεγάλη έλλειψη προσωπικού έχει σοβαρότατες συνέπειες στην ασφάλεια της παρεχόμενης νοσηλευτικής φροντίδας, αλλά και στην επιβάρυνση της υγείας των εργαζομένων. Το νοσηλευτικό και μαιευτικό προσωπικό εργάζεται σε ακραία ανθυγιεινές συνθήκες, εκτεθειμένο σε πληθώρα βλαπτικών παραγόντων, χωρίς να λαμβάνονται τα αναγκαία μέτρα προστασίας της υγείας και ασφάλειας τους, όμως παρά και το πόρισμα της σχετικής επιτροπής του υπουργείου Εργασίας, εξακολουθεί να μην είναι ενταγμένοι στα Βαρέα Ανθυγιεινά Επαγγέλματα.

Πρόκειται για εμπαιγμό τόσο της σημερινής κυβέρνησης της ΝΔ, αλλά και όλων των κομμάτων που έχουν κυβερνήσει, και αρνούνται να εντάξουν το σύνολο του νοσηλευτικού και βοηθητικού υγειονομικού προσωπικού στα ΒΑΕ, την ώρα που παρά την έκθεσή του σε πολλούς παράγοντες κινδύνου, χωρίς τα αναγκαία μέτρα προστασίας της υγείας και ασφάλειας. Χιλιάδες νοσηλευτές, βοηθοί νοσηλευτές, επισκ.υγείας τραυματιοφορείς, β. θαλάμου κ.ά. θα υποχρεωθούν επιπλέον να εργάζονται ακόμη και μέχρι τα 67 έτη, ενώ η κατάσταση θα επιδεινωθεί με την υλοποίηση των αποφάσεων της Ε.Ε. για «ενεργό γήρανση» μέχρι τα 74 έτη. Η περιβόητη «ένταξη στα ΒΑΕ» των νεότερων νοσηλευτών είναι ψευδεπίγραφη αφού δεν καθορίζει το ωράριο, τα μέτρα και μέσα προστασίας της υγείας & της ασφάλειάς μας, τα όρια συνταξιοδότησης κλπ. Η καθημερινότητα είναι το BurnOut, τα μυοσκελετικά, τα αυτοάνοσα, τα ψυχιατρικά νοσήματα ως αποτέλεσμα των εργασιακών συνθηκών, που όμως δεν καταγράφονται ως τέτοια δηλ. ως ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ.

Απ'την πλευρά των **συνθηκών υγείας κι ασφάλειας**, είναι κοινός τόπος ότι η κατάσταση που επικρατεί στο νοσοκομείο είναι επικεικώς απαράδεκτη:

➔ Στην πλειοψηφία των δημόσιων μονάδων υγείας ΔΕΝ υπάρχει γιατρός εργασίας και τεχνικός ασφαλείας, παρά το γεγονός ότι ο (από 40ετίας) πρώτος νόμος για τη υγεία κι ασφάλεια προβλέπει την υποχρεωτική παρουσία Γιατρών Εργασίας και Τεχνικών Ασφαλείας πλήρους κι αποκλειστικής απασχόλησης για ειδικά εργασιακούς χώρους με μεγάλο πληθος εργαζομένων και διαφορετικά είδη εγκαταστάσεων όπως είναι τα νοσοκομεία. Αντιθέτως, όπου αυτοί υπάρχουν τυπικά πρόκειται για «συνεργάτες» με απόδειξη υπηρεσιών ή ΕΞΥΠΠ (Εξωτερικές Υπηρεσίες Προστασίας & Πρόληψης Επαγγελματικού Κινδύνου) που σε καμία περίπτωση δεν μπορούν να εκπληρώσουν τα εξορισμού καθήκοντά τους.

➔ Κατά συνέπεια, εκτός ελάχιστων περιπτώσεων, δεν συντάσσονται ατομικοί φάκελοι παρακολούθησης της

υγείας των εργαζομένων, δεν υπάρχει καταγραφή του επαγγελματικού κινδύνου), ούτε γίνεται συστηματική καταγραφή των επαγγελματικών ασθενειών και των εργατικών ατυχημάτων (που κατά μετριοπαθείς υπολογισμούς μας, συμβαίνουν καθημερινά κατά δεκάδες πχ τρυπήματα). Εκατοντάδες είναι οι συνάδελφοι με μυοσκελετικά προβλήματα, λοιμώξεις ακόμα και ψυχικά νοσήματα. Προφανώς εξακολουθούν να υπηρετούν σε θέσεις αυξημένων απαιτήσεων συνάδελφοι που λόγω επαγγελματικών ασθενειών δεν μπορούν να ανταποκριθούν.

➔ Παρά την παρουσία πλήθους φυσικών, χημικών, βιολογικών, τοξικών – μολυσματικών, εργονομικών κι εγκάρσιων κινδύνων (που προκύπτουν από την οργάνωση της εργασίας πχ βάρδιες, εφημερίες, έλλειψη προσωπικού κλπ), υπάρχουν σοβαρότατες ελλείψεις στα μέτρα προστασίας των εργαζομένων (πχ ειδικοί κάδοι, στολές-παπούτσια, απαγωγοί αερίων, αδρανοποίηση τοξικών – μολυσματικών αποβλήτων κ.ά.) ενώ λείπει παντελώς κι η πρόβλεψη ακόμη για εκπαίδευση του προσωπικού.

➔ Σχετικά με το θέμα της διαχείρισης νοσοκομειακών απορριμμάτων. Είναι προφανές ότι πρόκειται για εργοδοτική ευθύνη (κράτος - διοίκηση) και θα πρέπει σύμφωνα και με το νομικό πλαίσιο – πέρα από τη διαρκή εκπαίδευση του προσωπικού, την παροχή μέσων προστασίας & συσκευασιών για το διαχωρισμό των αποβλήτων και την εκ των ουκ άνευ συγκρότηση της ΕΣΥΠΠ που προαναφέραμε – να τηρηθούν όλοι οι όροι για διαχωρισμό των αποβλήτων στην πηγή τους. Είμαστε ριζικά αντίθετοι με την ανάθεση της διαχείρισης των απορριμμάτων σε ιδιώτες και ταυτόχρονα, απαιτούμε να αποσυρθούν οι εγκύκλιοι που εκδόθηκαν σε αντίθεση με την υπάρχουσα νομοθεσία και μεταφέρουν την κρατική κι εργοδοτική ευθύνη για τη διαχείριση των αποβλήτων στους εργαζόμενους εκθέτοντάς τους παράλληλα σε σοβαρότατους κινδύνους για την υγεία τους.

Αυτά είναι τα αποτελέσματα της πολιτικής όλων των κυβερνήσεων που θυσιάζει τις σύγχρονες ανάγκες για τη δωρεάν περίθαλψη του λαού και τα εργασιακά, κοινωνικά και οικονομικά δικαιώματα και ανάγκες των νοσηλευτών, προκειμένου να στηριχτεί η ανάπτυξη που έχει ως κριτήριο την ανταγωνιστικότητα και την κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων με πρώτη προτεραιότητα αυτή την περίοδο την πολεμική προετοιμασία και τις τραγικές επιπτώσεις της.

Σήμερα υπάρχουν όλες οι δυνατότητες για να ζει ο λαός περισσότερο και καλύτερα. Αρκεί οι νοσηλευτές και οι νοσηλεύτριες, οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες, με την καθημερινή πάλη μας συγχρόνως με τη διεκδίκηση λύσεων στα οξυμένα προβλήματα επιβίωσης να στοχεύουμε και σε βαθύτερες κοινωνικές και οικονομικές αλλαγές για μια ανάπτυξη που θα έχει ως κριτήριο την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών και όχι το κέρδος των επιχειρηματικών ομίλων. Για ένα αποκλειστικά κρατικό, σύγχρονο σύστημα Υγείας, καθολικό και δωρεάν σε όλους!

Τα δικαιώματα των νοσηλευτών-νοσηλευτριών, των μαιών, των βοηθών θαλάμου, των επισκεπτών και επισκεπτριών υγείας, των τραυματιοφορέων των δημόσιων νοσοκομείων στο επίκεντρο

Όχι άλλη εκμετάλλευση και απαξίωση της επιστήμης και της εργασίας τους από τις κυβερνήσεις

Μέτρα ΤΩΡΑ προς όφελος των εργαζομένων και των ασθενών

Στις 28 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε για πρώτη φορά με πρωτοβουλία ταξικών σωματείων στην Υγεία κινητοποίηση με αιχμή τα οξυμμένα και διογκούμενα προβλήματα μίας μεγάλης μάζας εργαζομένων, με διάφορες σχέσεις εργασίας (μόνιμοι, συμβασιούχοι, εκπαιδευόμενοι φοιτητές) των δημόσιων νοσοκομείων. Οι νοσηλευτές, οι νοσηλεύτριες, οι μαιές, οι βοηθοί θαλάμου, οι επισκέπτες και επισκέπτριες υγείας, οι τραυματιοφορείς ήλθαν στο επίκεντρο. Όλοι

αυτοί που είναι εξίσου σημαντικοί και απαραίτητοι για την διαρκή φροντίδα και την επιτυχή έκβαση των ασθενών. Μεγάλο ποσοστό αυτών των εργαζομένων είναι γυναίκες, οι οποίες υφίστανται διαχρονικά την εντατικοποίηση, την εκμετάλλευση και την απαξίωση όλων των κυβερνήσεων στο πετσί τους. Με αφορμή την κινητοποίηση συζητήσαμε με δύο εργαζόμενες στο Νοσοκομείο Παμμακάριστος, ώστε να γνωρίσουμε την ζωή μιας νοσηλεύτριας από πρώτο χέρι.

Συνέντευξη με δύο νοσηλεύτριες του ΓΝ Παμμακάριστος

Η **Ρέα Αλεξανδρή** είναι νοσηλεύτρια με 30 χρόνια υπηρεσίας, εκ των οποίων τα 29 εργάζεται στην Καρδιολογική Μονάδα και ταμίας του Σωματείου. Η **Ρίτσα Σοφογιάννη** είναι νοσηλεύτρια στο Ενδοσκοπικό, επί πολλά χρόνια στο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών, μητέρα 2 ανήλικων παιδιών.

Τι σημαίνει για εσάς η δουλειά του νοσηλευτή; Ποιος είναι ο ρόλος και η σχέση σας με τον ασθενή;

Ρ.Α. Την οραματίστηκα αυτή την εργασία ως μελλοντικό μου επάγγελμα ξαφνικά βλέποντας στα Επείγοντα ενός επαρχιακού νοσοκομείου στην ηλικία των 17 ετών μου μία νέα νοσηλεύτρια με ωραίο ταμπελάκι στην στολή της. Ίσως η νιότη της μέσα στο περιβάλλον των Επειγόντων να έπαιξε ρόλο στην επιλογή του επαγγέλματος. Παρότι θα ακουστεί κλισέ, σημαίνει για εμένα προσφορά στον αδύναμο-πάσχοντα άνθρωπο η δουλειά μου. Ο ρόλος μου ως νοσηλεύτρια Καρδιολογικής Μονάδας είναι καθοριστικός για την υποστήριξη των

ζωτικών λειτουργιών του ασθενή. Συμβάλλω στην αποκατάσταση αυτών των λειτουργιών ώστε να είναι η παραμονή του ασθενή στην Μονάδα αποτελεσματική, αξιοπρεπής και ολιγοήμερη. Η σχέση μου με τον ασθενή βασίζεται στην επικοινωνία. Είναι το πρωτεύον για εμένα για την προαγωγή της άνεσης και ασφάλειας του μέσα σε ένα τόσο «εχθρικό» περιβάλλον: ασθενείς σε βαριά κατάσταση, χωρίς συγγενείς, έντονοι θόρυβοι που προέρχονται από monitor, αντλίες, αναπνευστήρες, εξάρτηση των βασικών λειτουργιών και αναγκών από τους επαγγελματίες υγείας.

Ρ.Σ. Είμαι νοσηλεύτρια απόφοιτος Τεχνολογικής Εκπαίδευσης και υπηρετώ στο ΕΣΥ από το 2007. Η δουλειά του νοσηλευτή είναι ένας συνδυασμός επιστημονικής γνώσης και τεχνικής κατάρτισης. Ο νοσηλευτής είναι ο συνδετικός κρίκος στην διαδικασία παροχής φροντίδας στον ασθενή με όλες τις υπόλοιπες επιστημονικές ειδικότητες σε μία μονάδα υγείας. Για εμένα πρωτίστως είναι το επάγγελμα με το οποίο βιοπορίζομαι. Νιώθω όμως και το βάρος της ευθύνης που το ακολουθεί, καθώς κυρίως έχει να κάνει με την ανθρώπινη

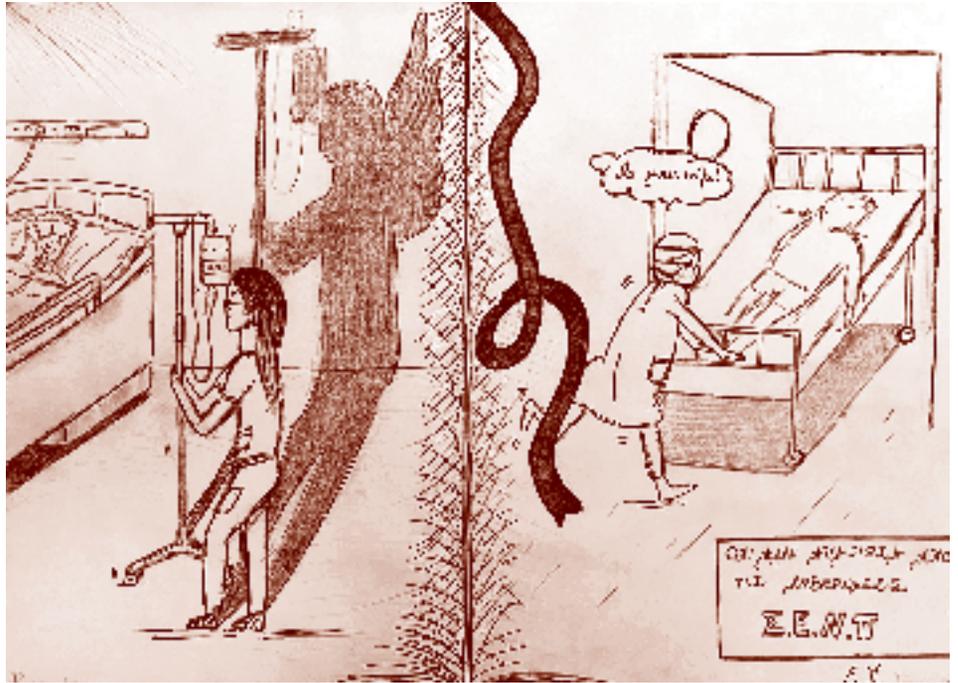
ζωή. Οι νοσηλευτές αντιλαμβάνονται όλοι ότι είναι η ραχοκοκαλιά ενός συστήματος υγείας, όποια μορφή και αν έχει αυτό. Εξαιτίας της πολυπλοκότητας του ρόλου που έχουν να επιτελέσουν, αντιμετωπίζουν και τα περισσότερα προβλήματα σε σχέση με τις υπόλοιπες επαγγελματικές ομάδες που απασχολούνται σε μία μονάδα υγείας. Τα τελευταία χρόνια έχει επικρατήσει να αποκαλούμαστε όλοι ως «υγειονομικοί». Πιστεύω μας ταιριάζει καλύτερα, γιατί τελικά εργαζόμαστε όλοι σαν ομάδα με κοινό στόχο την αριότερη παροχή υπηρεσιών υγείας. Σε αυτή την διαδικασία κανείς δεν περισεύει.

Ποια είναι τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζεις στην ζωή σου εντός και εκτός νοσοκομείου;

Ρ.Α. Τα προβλήματα συνοπτικά είναι η εντατικοποίηση της εργασίας με μειωμένα ρεπό, οφειλόμενες άδειες. Συχνά οι άδειες όταν χορηγούνται το καλοκαίρι δεν υπολογίζεται η επιθυμία του νοσηλευτή. Είναι και

ολιγοήμερες με μειωμένα βέβαια τα σαββατοκύριακα. Μόνιμο άγχος οι γιορτές για την διεκπεραίωση του εβδομαδιαίου προγράμματος που πάντα δύσκολα βγαίνει με συχνές υποχωρήσεις όλων μας. Οικονομικές απολαβές πολύ χαμηλές από το 2010 και βέβαια δυσχεραίνει η καθημερινότητα μου. Ταξίδια και εκδρομές που είναι απαραίτητα για την ξεκούραση και αποσυμφόρηση μου πραγματοποιούνται δύσκολα.

Ρ.Σ. Το σημαντικότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζω εγώ και οι συνάδελφοι μου είναι κυρίως η επαγγελματική και οικονομική απαξίωση που βιώνουμε ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια. Ο ρόλος μας στην διαδικασία παροχής φροντίδας δεν είναι πάντα καθορισμένος, με αποτέλεσμα να φορτωνόμαστε αρμοδιότητες που δεν μας αναλογούν. Η φύση της δουλειάς είναι έτσι και αλλιώς δύσκολη, λόγω των βαρδιών και της παροχής φροντίδας στον ασθενή 24 ώρες το εικοσιτετράωρο. Μέσα σε όλο αυτό το πλαίσιο καλύπτουμε τις καθημερινές μας ανάγκες με μισθούς πείνας, καθηλωμένους από τα χρόνια των «ευλογημένων» μνημονίων. Το αποτέλεσμα είναι να αισθανόμαστε σε μεγάλο ποσοστό ματαιώση. Η δουλειά μας γίνεται μηχανικά, χωρίς εκπλήρωση των προσδοκιών μας. Βρισκόμαστε σε μόνιμο stress εντός και εκτός νοσοκομείου, με τις οικογένειες μας να πληρώνουν μαζί μας το τίμημα που δεν θα έπρεπε να τους αναλογεί. Τα παιδιά μου, εκτός του ότι στερούνται την παρουσία μου όταν την έχουν ανάγκη, καλούνται να αντιμετωπίζουν και μία μητέρα μόνιμα αγχωμένη και εξουθενωμένη.

Σκίτσο από ειδικευόμενη ΓΝ Παμμακάριστος - για την απεργία των νοσηλευτών

ειδικά μετά την πανδημία COVID-19. Τρόπος αντίδρασης είναι η συμμετοχή σε συλλογικότητες, συλλόγους που μάχονται για καλύτερες συνθήκες δουλειάς. Ενίσχυση και σύσφιξη των σχέσεων μέσα σε μονάδες υγείας που δουλεύουμε. Να καταλάβουμε και να κατανοήσουμε ότι κανείς δεν είναι μόνος του.

Ρ.Σ. Σίγουρα για την απαξίωση και την υποβάθμιση του ρόλου του νοσηλευτή η κύρια αιτία είναι η υποβάθμιση του ρόλου του δημόσιου συστήματος υγείας. Με την επικράτηση της λογικής κόστους-κέρδους και στην υγεία μόνο χαμένοι μπορούμε να βγούμε. Πρώτα οι υγειονομικοί και μετέπειτα ο ασθενής. Πρόκειται για πολιτική επιλογή που μας έχει γίνει πια ξεκάθαρη. Η παροχή υπηρεσιών υγείας κατευθύνεται με κάθε τρόπο προς τον ιδιωτικό τομέα. Όσο και να υπερβαίνουμε τα επαγγελματικά και προσωπικά μας όρια, η φροντίδα και η εξυπηρέτηση που αναλογεί στον ασθενή είναι λειψή, διότι καθημερινά μας αφαιρούν τα όπλα με τα οποία παλεύουμε. Είτε πρόκειται για υλικοτεχνικές υποδομές, είτε για έμπυχο δυναμικό. Ο μόνος τρόπος για να αμυνθούμε ενάντια στην επίθεση στον δημόσιο χαρακτήρα του ΕΣΥ, αλλά και σε κάθε δημόσιο αγαθό, είναι η αντίδραση σε επαγγελματικό, αλλά και σε προσωπικό επίπεδο. Ο καθένας από το πόστο που του αναλογεί να δίνει τον καλύτερο του εαυτό. Έστω και ένας να λάβει την κατάλληλη φροντίδα και να μείνει ευχαριστημένος, είναι μία μικρή νίκη. Σίγουρα όμως πρέπει να δράσουμε συλλογικά, με όποιες μορφές αγώνα μας επιτρέπει το δύσκολο έργο που καλούμαστε να επιτελέσουμε. Να καταλάβουν όλοι ότι ο δημόσιος χαρακτήρας του ΕΣΥ πρέπει να ενισχυθεί και να επεκταθεί. Τα νοσοκομεία χτίζονται και συντηρούνται από το υστέρημα όλων μας και πρέπει να εξυπηρετούν όλους τους πολίτες, ανεξαρτήτου οικονομικής επιφάνειας και κοινωνικής θέσης. Μόνο με συνεργασία και κινητοποίηση μπορούμε να διεκδικήσουμε ένα καλύτερο μέλλον για το επάγγελμα του νοσηλευτή, αλλά και κατ' επέκταση για όλη την κοινωνία.

Ποιες θεωρείς τις κύριες αιτίες για τις αντίξοες εργασιακές συνθήκες στα νοσοκομεία, την απαξίωση και την υποβάθμιση του ρόλου του νοσηλευτή και της νοσηλεύτριας; Με ποιον τρόπο μπορούν και πρέπει να δράσουν οι εργαζόμενοι, αλλά και όλοι όσοι βιώνουμε αυτή την βαρβαρότητα μέσα και έξω από τα νοσοκομεία, με τις δημόσιες υπηρεσίες υγείας παντού, με τις δυσκολίες επιβίωσης που αντιμετωπίζει κάθε οικογένεια;

Ρ.Α. Αιτίες για τις αντίξοες συνθήκες είναι η ΠΟΛΙΤΙΚΗ βούληση των κυβερνήσεων για την ολική υποβάθμιση της δημόσιας περίθαλψης. Αδιαφορία του κοινωνικού συνόλου για την πρόσβαση του στην δωρεάν υγεία. Πολυδιάσπαση του νοσηλευτικού προσωπικού σε κατηγορίες ΠΕ-ΤΕ-ΔΕ. Το «διαίρει και βασίλευε» κηδεμονεύει σε όλα τα νοσοκομεία. Αδυναμία συμμετοχής σε απεργίες (προσωπικό ασφαλείας-οικονομική δυσχέρεια). Απογοήτευση του νοσηλευτικού προσωπικού, η οποία είναι παγκόσμιο φαινόμενο.

Μαχητική συγκέντρωση της ΟΓΕ στο Σύνταγμα για την λήψη ουσιαστικών μέτρων προστασίας από τον καρκίνο του μαστού

Τα συνθήματα «Πρόληψη, γιατρούς, δωρεάν υγεία, όχι στις ΜΚΟ και στην εμπορία», «Δώστε λεφτά για την υγεία, όχι για του πολέμου τα σφαγεία» και «Οι γυναίκες θέλουμε πρόληψη - θεραπεία, για τον καρκίνο του μαστού δωρεάν υγεία» κυριάρχησαν κατά τη μαχητική συγκέντρωση στο Σύνταγμα που πραγματοποίησε την 25η Οκτώβρη, Παγκόσμια Μέρα κατά του καρκίνου του μαστού, η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ).

Οι συγκεντρωμένες ξεκαθάρισαν, όπως ανέφερε άλλωστε και το κεντρικό πανό της κινητοποίησης, πως «**Δυναμώνουμε τον αγώνα για Δημόσια και Δωρεάν πρόληψη - θεραπεία - αποκατάσταση για όλες τις γυναίκες**» και απαίτησαν αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν ιατρεία μαστού, πλήρως εξοπλισμένα και στελεχωμένα με το αναγκαίο ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό που θα καλύπτουν τις ανάγκες για πρόληψη, έγκαιρη διάγνωση, θεραπεία και αποκατάσταση της υγείας καθώς και συστηματική ενημέρωση και προληπτικές εξετάσεις πανελλαδικά για τις γυναίκες με ευθύνη του κράτους, χωρίς την εμπλοκή ΜΚΟ και ιδιωτών.

Κατά τη διάρκεια της κινητοποίησης ενημέρωναν με το υλικό της ΟΓΕ για τις διεκδικήσεις του γυναικείου ριζοσπαστικού κινήματος για την αναγκαιότητα γενναίας χρηματοδότησης της υγείας, την ουσιαστική πρόληψη και θεραπεία στην οποία τολμάται πως αναγκαίο είναι ένα δημόσιο και δωρεάν δίκτυο Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας (ΠΦΥ), με επίκεντρο το Κέντρο Υγείας, «που θα λειτουργεί με πυξίδα τις ανάγκες μας κι όχι για τα κέρδη των ομίλων. Σε ένα τέτοιο σύστημα Υγείας και ΠΦΥ μπορεί να εφαρμοστεί ουσιαστική και καθολική πρόληψη, θεραπεία και αποκατάσταση και για τον καρκίνο του μαστού, που είναι η πιο συχνή μορφή της νόσου στις γυναίκες και αντιπροσωπεύει 33% των γυναικείων καρκίνων» έλεγαν από το μικρόφωνο, δίνοντας το στίγμα της πολιτικής της εμπορευματοποίησης που αφήνει τις γυναίκες εκτεθειμένες».

Με βάση τα στοιχεία, οι προληπτική πολιτική της κυβέρνησης είναι κενό γράμμα καθώς το 60% των παραπεμπτικών που εκδόθηκαν μέσα σε έναν χρόνο για μαστογραφίες έμειναν ανεκτέλεστα, καθώς δεν υπάρχουν δωρεάν υποδομές. Είναι χαρακτηριστικό ότι μόνο το 16% των 323 μαστογράφων που υπάρχουν στη χώρα βρίσκονται σε δημόσιες δομές.

«**Σήμερα τον 21ο αιώνα, που υπάρχει όλη αυτή η πρόοδος, είμαστε αντιμέτωπες με πρόγραμμα που δεν είναι για όλες, με Νοσοκομεία χωρίς ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό για την αντιμετώπιση της νόσου, περιμένοντας έως και 2,5 μήνες για θεραπεία**» τόνισε η πρόεδρος της ΟΓΕ, Χριστίνα Σκαλούμπακα, που χαρακτήρισε ως «**κάλπικη**» την «**ευαισθητοποίηση της κυβέρνησης και των άλλων κομμάτων που βαδίζουν στις ράγες της ΕΕ**» ενώ καταλήγοντας έκανε σαφές ότι «**συνεχίζουμε ακόμα πιο δυναμικά για όλα όσα έχουμε ανάγκη για την υγεία μας**».

Πίσω από τη βιτρίνα: γυναίκες της δουλειάς και της ζωής

Το Επιμελητήριο Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος (ΕΕΤΕ) και η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ) τον Μάρτιο του 2026, το διάστημα 6/3/2026 έως 31/3/2026 στο χώρο της Βιβλιοθήκης της Βουλής (πρώην Δημόσιο Καπνεργαστάσιο) οργανώνουν μία ξεχωριστή εικαστική έκθεση. Καλλιτέχνες, μέλη του ΕΕΤΕ και φοιτητές των Σχολών Καλών Τεχνών της χώρας καλούνται να δημιουργήσουν έργο, εμπνευσμένο από τη συλλογική δράση των εργαζόμενων γυναικών για την ισότητα και τη χειραφέτησή τους.

Τίτλος της έκθεσης: «Πίσω από τη βιτρίνα: γυναίκες της δουλειάς και της ζωής».

Μία έκθεση-πρόκληση που καλείται να σπάσει τη σιωπή... Σήμερα που έχουν τυπικά και νομικά καταργηθεί μια σειρά από αναχρονιστικά εμπόδια σε σχέση με τα δικαιώματα των γυναικών, έχει ουσιαστικά αρθεί η ανισότιμη θέση τους. Κατά πόσο έχουν πάψει οι γυναίκες να βιώνουν με τον πιο επώδυνο τρόπο τη βαρβαρότητα της εκμετάλλευσης; Γιατί οι γυναίκες συνεχίζουν να έρχονται αντιμέτωπες με καταναγκασμούς και διακρίσεις, αναχρονιστικές ιδέες, βίαιες συμπεριφορές; Μέσα από αυτή την πρωτοβουλία επιδιώκουμε:

- ✓ Να αναδειχτούν τα πολλά πρόσωπα της βίας κατά των γυναικών και της ανισότητας τους.
- ✓ Να καταγγείλουμε παλιές και σύγχρονες αναχρονιστικές αντιλήψεις και πρότυπα για τις σχέσεις των δύο φύλων σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας.
- ✓ Να καταγγείλουμε την προσπάθεια εμπορευματοποίησης του γυναικείου σώματος, της σεξουαλικότητας και των πλαστών «viral» προτύπων.
- ✓ Να αναδείξουμε ότι με τους συλλογικούς αγώνες μπορούν να εξασφαλιστούν όλες οι προϋποθέσεις για την ικανοποίηση των σύγχρονων αναγκών της γυναίκας.

Οι δημιουργοί μέσα από αυτή την πρωτοβουλία παρουσιάζουν τις σκέψεις τους, εκφράζονται με έναν πολύμορφο, διεπισδυτικό και ξεχωριστό αισθητικά-καλλιτεχνικά τρόπο μέσα από όλες τις κατηγορίες των εικαστικών τεχνών: ζωγραφική, γλυπτική, χαρακτική, φωτογραφία, εγκαταστάσεις, performance, εικαστικά περιβάλλοντα, video-art, καλλιτεχνικά βιβλία, εφαρμογές των εικαστικών τεχνών κλπ. Από τον ίδιο το περιεχόμενο και τον χαρακτήρα της έκθεσης, τολμούμε να πούμε πως θα είναι από τα πιο ουσιαστικά και παρεμβατικά εικαστικά γεγονότα του 2026, με βαθύ κοινωνικό αποτύπωμα, για τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία και την τέχνη. Με αυτή την πρωτοβουλία στοχεύουν να ανοίξουν νέους δρόμους επικοινωνίας με καλλιτέχνες ώστε να εκφραστούν δημιουργικά αλλά και να έρθουν σε επαφή με τους στόχους και τις δράσεις τόσο της ΟΓΕ όσο και του ΕΕΤΕ. Στο πλαίσιο της έκθεσης θα υπάρξουν, πολύμορφες εκδηλώσεις, δράσεις, συζητήσεις.

Μία ενδιαφέρουσα συζήτηση με αφορμή την έκθεση

Μία ενδιαφέρουσα συζήτηση ξετυλίχτηκε με αφορμή τη συνάντηση που διοργάνωσε το ΔΣ του ΕΕΤΕ σε συνεργασία με την Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας την ΠΕΜΠΤΗ 30 ΟΚΤΩΒΡΗ 2025 στο Πολιτιστικό Κέντρο ΜΕΛΙΝΑ με αφορμή την έκθεση που θα πραγματοποιηθεί 6-31/3/2026 στο Καπνεργαστάσιο. Καλλιτέχνες – δημιουργοί, εκπρόσωποι συλλογικών φορέων, είχαμε την ευκαιρία μέσα από την ιδιαίτερα διεπισδυτική ματιά των εισηγήσεων της **Χριστίνας Σκαλούμπακα**, Προέδρου της ΟΓΕ, δικηγόρου και της **Εύης Κοντόρα**, Αντιπροέδρου της ΟΓΕ και συγγραφέα παιδικών βιβλίων, να κατανοηθούν πλευρές του ζητήματος, να εξηγηθούν γιατί υπάρχουν οι σύγχρονες μορφές της γυναικείας ανισότητας, η πολύμορφη βία που βιώνουν οι γυναίκες σε κάθε πλευρά της ζωής τους, να γίνει ανταλλαγή σκέψεων και προβληματισμών για το θέμα. Με πολύ ενδιαφέρον ακολούθησε μία ουσιαστική συζήτηση με σκέψεις και προσωπικές εμπειρίες, με τις δύο εισηγήσεις έχουν αποτελέσει ένα κίνητρο σκέψης και προβληματισμού.

Στόχος ήταν, στο πλαίσιο της προετοιμασίας της έκθεσης, η γνωριμία και η κατανόηση πλευρών της γυναικείας ανισότητας και της πολύμορφης βίας που βιώνουν οι γυναίκες και να στηριχθεί και να υποστηριχθεί το καλλιτεχνικό έργο, ειδικά σήμερα που η όξυνση της ανισότητας κάνει πιο επιτακτικό το ρόλο της τέχνης.

Η ΟΓΕ στο πλευρό των γυναικών των Ενόπλων Δυνάμεων

Στηρίζει τον αγώνα των στρατιωτικών ενάντια στο νέο πολυνομοσχέδιο που έρχεται να καταρρακώσει κατακτημένα δικαιώματα

Η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ) με γυναίκες από τους συλλόγους και τις ομάδες της ΟΓΕ συμμετείχαν στην πανελλαδική πανστρατιωτική κινητοποίηση που οργάνωσαν φορείς εκπροσώπησης εν ενεργεία και εν αποστρατεία στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων το Σάββατο 29 Νοεμβρίου στις 3μμ στα Προπύλαια.

Ενώσαμε τη φωνή μας με τους χιλιάδες στρατιωτικούς για να απαιτήσουμε την απόσυρση του πολυνομοσχεδίου που έρχεται να καταρρακώσει κατακτημένα δικαιώματα των στρατιωτικών, κυρίως όσων προέρχονται από τις τάξεις των Υπαξιωματικών. Καταγγείλαμε τη νέα επίθεση με το πολυνομοσχέδιο που τους οδηγεί σε μισθολογική και βαθμολογική καθήλωση, στραγγαλίζει οικονομικά τα Μετοχικά Ταμεία, εμπορευματοποιεί και ιδιωτικοποιεί τα στρατιωτικά νοσοκομεία και τις υπηρεσίες υγείας, ενώ προωθεί και τη στράτευση των γυναικών.

Στηρίζουμε τα δίκαια αιτήματα των γυναικών των Ενόπλων Δυνάμεων, ιδιαίτερα των υπαξιωματικών, οι οποίες εργάζονται συχνά σε συνθήκες που τις επιβαρύνουν σωματικά και ψυχικά, αφήνουν απροσπάτετο τον γυναικείο οργανισμό και την αναπαραγωγική τους υγεία, τη μητρότητα. Για παράδειγμα, σύμφωνα με καταγγελίες των ίδιων των γυναικών αξιωματικών και υπαξιωματικών στερούνται δικαιώματα που αφορούν την προστασία τους κατά την

περίοδο του θηλασμού.

Σήμερα, όπως και οι υπόλοιπες εργαζόμενες, βλέπουν την ζωή τους να επιδεινώνεται από το κράτος της εκμετάλλευσης λόγω των τεράστιων ελλείψεων στην προστασία της μητρότητας και της οικογένειας. Είναι αντιμέτωπες με την ακρίβεια που θερίζει, βάζουν βαθιά το χέρι στην τσέπη για τις πανάκριβες ιδιωτικές υπηρεσίες υγείας, πρόνοιας, ειδικής αγωγής, κ.λπ. Ζουν με το άγχος για την φροντίδα της οικογένειάς, των παιδιών τους, των ηλικιωμένων γονιών τους,

των χρονίως πασχόντων και ΑμΕΑ συγγενών, που πέφτει στις πλάτες τους, αφού θεωρείται ατομική τους υπόθεση. Οι γυναίκες των Ενόπλων Δυνάμεων δεν εξαιρούνται από τις μεταθέσεις όταν έχουν ανήλικα τέκνα. Στερούνται κάθε έννοια ελεύθερου χρόνου για ξεκούραση, κοινωνική ζωή και δράση, για τα προσωπικά τους ενδιαφέροντα.

Ακόμα περισσότερο, βιώνουν συνεχώς την αγωνία για τις ίδιες και τα παιδιά τους μπροστά στους πολεμικές επιχειρήσεις και τους σχεδιασμούς που καλούνται να υπηρετήσουν και που δεν έχουν καμία σχέση με την άμυνα της χώρας. Ζουν με τον εφιάλτη να γυρίσουν «σε φέρετρο», όπως προκλητικά δήλωσε πρόσφατα ο Υπουργός Άμυνας.

Από τη μία επιβιώνουν και αναπαράγονται στις Ένοπλες Δυνάμεις απαρχαιωμένες αντιεπιστημονικές ιδέες και στερεότυπα για την κοινωνική θέση της γυναίκας, για τις ικανότητες της, που λειτουργούν ως ένα ιδιαίτερο στοιχείο επιβάρυνσης ιδιαίτερα για τις γυναίκες υπαξιωματικούς. Παρά τις υποκριτικές δηλώσεις της κυβέρνησης, που για ακόμα μια χρονία με στόμφο μοίρασε πρόσφατα με αφορμή την 25η Νοεμβρίου, Παγκόσμια Ημέρα για την Εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών, και στις Ένοπλες Δυνάμεις οι γυναίκες παραμένουν απροσπάτετες από αποκρουστικές συμπεριφορές που υποτιμούν την προσωπικότητα και την αξιοπρέπεια τους και φτάνουν μέχρι

τη σεξουαλική παρενόχληση και βία, ενώ οι θύτες μένουν συχνά στο απυρόβλητο.

Από την άλλη, αξιοποιείται η ίδια γυναικεία συμμετοχή στις Ένοπλες Δυνάμεις, από τις κυβερνήσεις και τους ιμπεριαλιστικές ενώσεις, για να εξωραϊστούν τα πολεμικά σχέδια τους. Σ' αυτήν την κατεύθυνση βρίσκεται και το σχέδιο για «εθελοντική στράτευση των γυναικών» που, με βάση τις δηλώσεις του Υπουργού, θα εξελιχθεί στο μέλλον σε υποχρεωτική. Θέλουν τις γυναίκες να σκοτώ-

νουν «ισότιμα» με τους άνδρες τις μονάδες άλλων παιδιών και τα ίδια τα παιδιά σε έναν πόλεμο άδικο.

Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στις γυναίκες στρατιωτικούς της χώρας μας.

Στεκόμαστε στο πλευρό των στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και στηρίζουμε τα δίκαια αιτήματά τους ενάντια στην πολιτική που υπηρετεί τα σχέδια του ΝΑΤΟ και όχι την Άμυνα της χώρας μας, αποστερώντας τα επαγγελματικά τους δικαιώματα.

Στην κινητοποίηση των στρατιωτικών χαιρέτισε εκ μέρους της ΟΓΕ η **Κωνσταντίνα Τσότρα**. Ακολουθεί ο χαιρετισμός.

«**Η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας, όπως και οι Σύλλογοι και οι Ομάδες Γυναικών μέλη της από την Αττική,** ενώνουμε τη φωνή μας με όλους εσάς τους χιλιάδες στρατιωτικούς από κάθε γωνιά της Ελλάδας που έχετε κατακλύσει το κέντρο της Αθήνας για να βροντοφωνάξετε ενάντια στο επαίσχυντο πολυνομοσχέδιο που από τη μία ενταφιάζει τα δικαιώματά σας και από την άλλη υπονομεύει το μέλλον των παιδιών μας.

Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στις γυναίκες υπαξιωματικούς που βλέπουν την ζωή τους να επιδεινώνεται, που είναι αντιμέτωπες με την ακρίβεια που θερίζει, που ζουν με το άγχος για την φροντίδα της οικογένειας, των παιδιών τους, των ηλικιωμένων γονιών τους που πέφτει στις πλάτες τους, αφού θεωρείται ατομική τους υπόθεση. Είμαστε δίπλα σε όλες εσάς που βιώνετε την αγωνία μπροστά στους πολεμικές επιχειρήσεις και τους σχεδιασμούς που καλείστε να υπηρετήσετε και που δεν έχουν καμία σχέση με την άμυνα της χώρας μας.

Εμείς οι γυναίκες, εμείς οι μονάδες δεν θ' αφήσουμε τα παιδιά μας, τους στρατιώτες μας, τους στρατιωτικούς μας να χύσουν το αίμα τους για ξένα συμφέροντα, ούτε να σπέρνουν το θάνατο έξω από τα σύνορα της χώρας. Δεν δεχόμαστε να κινδυνεύει η ζωή τους για τα ΝΑΤΟϊκά σχέδια παρά μόνο για να υπερασπιστούν τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας μας. Δεν θα ανεχθούμε να υποδεχόμαστε τα φέρετρα των παιδιών μας,

όπως μας προετοιμάζει ο Υπουργός Άμυνας. Γι αυτό ξεσηκωνόμαστε μαζί σας ενάντια σ' αυτό το νομοσχέδιο, που έχει στόχο να στήσει το στρατό της χώρας μας στα μέτρα της πολεμικής ετοιμότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΝΑΤΟ, για να επιχειρούν σε κάθε σημείο του πλανήτη, εκεί όπου διακυβεύονται τα συμφέροντα και οι ανταγωνισμοί των λίγων και των ισχυρών

Θα μας βρουν απέναντι στο σχέδιο τους για «εθελοντική στράτευση των γυναικών» που, με βάση τις δηλώσεις του Υπουργού, θα εξελιχθεί στο μέλλον σε «υποχρεωτική». Δεν συμβιβάζομαστε με την προσπάθεια των κυβερνήσεων να χρησιμοποιήσουν τη γυναικεία παρουσία στο στρατό με στόχο να βρουν νέες δυνάμεις με ειδικά καθήκοντα για να εξυπηρετήσουν τα πολεμικά σχέδιά τους. Η γυναικεία συμμετοχή δεν μπορεί να εξωραϊσει τα σχέδια αυτά, όπως επιδιώκουν. Δεν δεχόμαστε να σκοτώνουν οι γυ-

ναίκες «ισότιμα» με τους άνδρες τις μονάδες άλλων παιδιών και τα ίδια τα παιδιά σε έναν πόλεμο άδικο.

Εμείς οι γυναίκες στεκόμαστε στο πλευρό σας, στηρίζουμε τα δίκαια αιτήματά σας και απαιτούμε να αποσυρθεί αυτό το νομοσχέδιο - ταφόπλακα στα δικαιώματά σας.»

Αντιπαλεύουμε το σχέδιο της κυβέρνησης για «εθελοντική στράτευση των γυναικών» που, με βάση τις δηλώσεις του Υπ. Άμυνας, θα εξελιχθεί στο μέλλον σε «υποχρεωτική». Γιατί έχει στόχο από τη μία την ένταξη νέων δυνάμεων στο στρατό, όχι για την άμυνα της χώρας αλλά για τις ΝΑΤΟϊκές ανάγκες και μάλιστα με ειδικά καθήκοντα, από την άλλη τον εξωραϊσμό των εγκλημάτων του στο όνομα της γυναικείας συμμετοχής. Δεν θα δεχτούμε να σκοτώνουν οι γυναίκες «ισότιμα» με τους άνδρες τις μονάδες άλλων παιδιών και τα ίδια τα παιδιά σε έναν πόλεμο άδικο, ιμπεριαλιστικό.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΑΜΕΑ

Με τον αγώνα και την αλληλεγγύη υψώνουμε ασπίδα προστασίας για τα άτομα με αναπηρία και τις οικογένειές τους

Η 3 του Δεκεμβρίου δεν είναι μια «γιορτή»! Είναι ημέρα αφιερωμένη σε άτομα χρόνια πάσχοντες, με αναπηρίες, καθώς και στις οικογένειές τους, για τους αγώνες που δίνουν να επιβιώσουν στις σημερινές συνθήκες με πολιτικές που τους βάζουν στο περιθώριο!

Είναι μια ακόμη μέρα που μας υπενθυμίζει ότι απέναντι στην πολεμική οικονομία, τον πολεμικό, κρατικό προϋπολογισμό που ετοιμάζεται από την κυβέρνηση παίρνουμε την υπόθεση στα χέρια μας για να παλέψουμε για Δημόσια και Δωρεάν Υγεία, Παιδεία, Πρόνοια και ίσα δικαιώματα για όλους. Είναι μέρα που μας βγάζει στο δρόμο για να φωνάξουμε δυνατά μαζί με το αγωνιστικό αναπηρικό κίνημα ότι είμαστε εδώ με συγκεκριμένα αιτήματα, για τα οποία θέλουμε απαντήσεις.

Όλοι οι χρόνιοι πάσχοντες, οι ανάπηροι κι οι οικογένειές του αποτελούν τα πρώτα θύματα των βάρβαρων καταστάσεων που βιώνουμε, ιδιαίτερα τα τελευταία μετά την πανδημία, με την εμπορευματοποίηση της Υγείας – Πρόνοιας και την αύξηση της επιχειρηματικής δραστηριότητας. Η επιβολή συμμετοχής στο 15% στις θεραπείες αποκατάστασης, η προώθηση εμπορίας αίματος- πλάσματος, η υποβάθμιση των μεταμοσχευτικών κέντρων για την ενίσχυση ενός ιδιωτικού είναι μόνο ορισμένα δείγματα από το τελευταίο νομοσχέδιο για την υγεία.

Ειδική Αγωγή

Ταυτόχρονα, με την κατηγοριοποίηση των σχολείων και τη συνεχόμενη υποβάθμιση της Ειδικής Αγωγής η κατάσταση σε όλα τα ειδικά σχολεία της χώρας έχει φτάσει στο απροχώρητο. Τα προβλήματα σε Γενικά και Ειδικά Σχολεία, ΚΕ.Δ.Α.Σ.Υ., είναι κάθε χρόνο ολοένα και περισσότερα. Καθημερινά γονείς και εκπαιδευτικοί έρχονται αντιμέτωποι με τις ελλείψεις και τα κενά σε όλες τις ειδικότητες, τα υποβαθμισμένα και επικίνδυνα σχολικά κτήρια και τα κτήρια των ΚΕΔΑΣΥ που όλο μαραζώνουν, την υποβάθμιση του περιεχομένου της γνώσης και της ποιότητας των θεραπειών των μαθητών, την ανεπάρκεια σε υλικοτεχνικές υποδομές, τα ανύπαρκτα μέσα ασφάλειας για μαθητές και εκπαιδευτικούς που συνεχώς αναδεικνύουμε τους κινδύνους που εγκυμονούν.

Κομβικό πρόβλημα αποτελεί και η αδιοριστία, καθώς η πλήρης στελέχωση των δομών ειδικής αγωγής θεωρείται κόστος. Ιδιαίτερα στα ειδικά σχολεία, η συνεχής εναλλαγή εκπαιδευτικών κάθε σχολική χρονιά, αφού αποτελούνται στην πλειοψηφία τους από συμβασιούχους, δε βοηθά ώστε τα θεραπευτικά προγράμματα να έχουν σταθερότητα και μια συνέχεια. Δυσκολεύουν την επιστημονική προσπάθεια και φροντίδα των εκπαιδευτικών και όλων των ειδικοτήτων.

Στο ίδιο πνεύμα ήρθε και η τελευταία εγκύκλιος για τις αρμοδιότητες της παράλληλης στήριξης και του Τμήματος Ένταξης. Υποβαθμίζουν τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες κι ανοίγουν το δρόμο για μείωση των προσλήψεων στην ειδική αγωγή στη λογική κόστους- οφέλους.

Δεν ανεχόμαστε να μπαίνουν οι ανάγκες των παιδιών με αναπηρίες και των οικογενειών τους στο περιθώριο! Μπαίνουμε μπροστά και οργανώνουμε τον αγώνα μαζί τους για όλα όσα τους αξίζουν και δικαιούνται! Με τον αγώνα μας και την αλληλεγγύη μας υψώνουμε ασπίδα προστασίας

Παναναπηρική συγκέντρωση – Σύνταγμα – 3 Δεκεμβρίου 2025

«Δεν πάει άλλο!» ήταν η κραυγή αγωνίας, που ακούστηκε στο Σύνταγμα το απόγευμα της Τετάρτης, 3 Δεκεμβρίου, όπου οι ανάπηροι, οι χρόνιοι πάσχοντες των λαϊκών οικογενειών εξέφρασαν την απόγνωση αλλά και την απόφαση τους να ορθώσουν το ανάστημα ενάντια στην πολιτική που γεννά την φτωχοποίηση, την περιθωριοποίηση, τον κοινωνικό αποκλεισμό, τη μείωση του προσδόκιμου ζωής και την αύξηση της νοσηρότητας.

Στο κάλεσμα της Συντονιστικής Επιτροπής Αγώνα Αναπήρων (ΣΕΑΑΝ) ανταποκρίθηκε και έδωσε δυναμικό παρών η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας. Εκ μέρους του Προεδρείου της ΟΓΕ μίλησε η **Αθίνα Λαζαρίδου**, προβάλλοντας την ανάγκη η φροντίδα, η αγωγή, η εκπαίδευση των ΑμεΑ να αποτελεί κρατική ευθύνη, να είναι δωρεάν και να συμβαδίζει με την εξέλιξη της επιστήμης. Στο χαιρετισμό της η Αθίνα Λαζαρίδου ανέφερε:

Σήμερα 3 Δεκέμβρη η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας ενώνει και από αυτό το βήμα τη φωνή της με τους ανάπηρους ανθρώπους, με τα παιδιά μΕΑ και τους γονείς τους, με τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες στην ειδική αγωγή, με το αναπηρικό κίνημα. Δεν συναντιόμαστε μόνο σήμερα επετειακά για την Παγκόσμια Ημέρα. Είμαστε κάθε μέρα μαζί στους δρόμους του αγώνα, όπως το προηγούμενο διάστημα στο Υπουργείο Παιδείας για Ειδική Αγωγή, όπως στους πλειστηριασμούς για να μην πεταχτούν στο δρόμο οικογένειες με ΑμΕΑ, όπως σε τόσες μικρές και μεγάλες μάχες με στόχο να δυναμώσουμε την κοινή μας πάλη για να διεκδικήσουμε όλα όσα είναι αναγκαία σήμερα για τη ζωή των ανάπηρων και τους τα στερούν ΕΕ και κυβερνήσεις.

Εμείς οι γυναίκες του καθημερινού μόχθου, όπως αγωνιούμε για τα παιδιά μας και για τα παιδιά όλου του κόσμου, αγωνιούμε και για τη φροντίδα των Ανθρώπων με Ειδικές Ανάγκες, των Ανάπηρων, των Χρονίως Πασχόντων, καθώς η φροντίδα αυτή τις περισσότερες φορές βρίσκεται στα χέρια μας. Συνειδητοποιούμε κάθε μέρα και περισσότερο πόσο ανυπεράσπιστα είναι αυτά τα παιδιά, αλλά και οι ενήλικες, ιδιαίτερα οι γυναίκες όταν βρίσκονται σ' αυτή τη θέση, καθώς είναι αντιμέτωποι με την εμπροματωποίηση των αναγκών τους, που τους στερεί τη δυνατότητα να έχουν μια αξιοπρεπή ζωή.

ΔΕΝ ΣΥΜΒΙΒΑΖΟΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΗ ΜΙΖΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ, με τις περικοπές των αναγκών των ΑμΕΑ για να δίνονται δεκάδες δις στην πολεμική οικονομία.

Σήμερα που υπάρχουν όλες οι δυνατότητες της επιστήμης και της τεχνολογίας για να ζουν οι άνθρωποι μας όπως τους αξίζει, δεν ανεχόμαστε η φροντίδα τους να πέφτει στις πλάτες και στην ευθύνη κυρίως των οικογενειών, ιδιαίτερα των γυναικών. Να υποχρεωνόμαστε είτε οι ίδιες να καλύψουμε την φροντίδα τους, είτε βάζοντας βαθιά το χέρι στην τσέπη τις καθημερινές ανάγκες τους, τις θεραπείες τους, την αγωγή των ατόμων με ειδικές ανάγκες, είτε είναι παιδιά μας, είτε είναι οι σύντροφοι μας, είτε είναι οι γονείς μας ή άλλοι κοντινοί συγγενείς. Δεν δεχόμαστε τα παιδιά με αναπηρία να στερούνται ακόμα μεταφορικού μέσου για να πάνε στο σχολείο, να στερούνται δασκάλους για την παράλληλη στήριξη και σχολικούς νοσηλευτές.

Αντί για όλα αυτά, που θα έπρεπε να είναι δεδομένα σήμερα τον 21ο αιώνα, επιφυλάσσουν στα ΑμΕΑ τον Καιάδα, στο όνομα της αποασυλοποίησης και της δήθεν ένταξης, κλείνοντας ειδικά σχολεία και ιδρύματα πρόνοιας. Τόσο η σημερινή κυβέρνηση όσο και όλες οι προηγούμενες, έχουν αφήσει τα ελάχιστα δημόσια ιδρύματα σοβαρά υποστελεχωμένα να στενάζουν κάτω από την πίεση της υποχρηματοδότησης και των πολλαπλών καθηκόντων στα οποία πρέπει να ανταποκριθούν οι εργαζόμενοι σ' αυτά. Γιατί οι ανάγκες των ΑμΕΑ λογίζονται ως «κόστος» για το κράτος,

αλλά και ως «όφελος» για τους επιχειρηματίες.

Γι αυτό διεκδικούμε μαχητικά η φροντίδα, η αγωγή, η εκπαίδευση τους, να αποτελεί κρατική ευθύνη που θα παρέχεται από δημόσιες υπηρεσίες και δομές, με όλο το αναγκαίο επιστημονικό και βοηθητικό μόνιμο προσωπικό, δωρεάν για όλες και όλους που το έχουν ανάγκη και σύμφωνα με τις σύγχρονες τεχνολογικές και επιστημονικές εξελίξεις, εξασφαλίζοντας πρώιμη διάγνωση και παρέμβαση καθ' όλη τη διαδρομή της ζωής του ανθρώπου με αναπηρίες.

Είμαστε δίπλα στις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους της ειδικής αγωγής που βιώνουν τη βαρβαρότητα των ευέλικτων εργασιακών σχέσεων, της διαρκούς περιπλάνησης, της μαύρης εργασίας, της 10ωρης και 12ωρης δουλειάς με το μπλοκάκι, που τις αφήνει απροστατέυτες χωρίς εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, χωρίς προστασία της μητρότητας και του γυναικείου οργανισμού.

Καταγγέλλουμε ιδιώτες και ΜΚΟ που στο όνομα της φιλανθρωπίας εκμεταλλεύονται την ευαισθησία του κόσμου και κάνουν εμπόριο με τις ανάγκες των ΑμΕΑ, παίρνοντας ζεστό χρήμα και από το κράτος.

Ενώνουμε τη φωνή μας με το παναναπηρικό κίνημα, με τη ΣΕΑΑΝ και τον Ενιαίο Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων ΑμΕΑ Αττικής και Νήσων για να συγκρουστούμε με τη βάρβαρη αντιλαϊκή, αντιαναπηρική πολιτική της ΕΕ και των κυβερνήσεων, για να απαιτήσουμε να ληφθούν μέτρα προστασίας των ΑμΕΑ, ιδιαίτερα των παιδιών ΑμΕΑ και των οικογενειών τους, από την ακρίβεια και τους πλειστηριασμούς, να δοθούν λεφτά για την υγεία, την ειδική αγωγή, την πρόνοια, για μισθούς και συντάξεις στο ύψος των αναγκών τους και όχι για πολεμικούς εξοπλισμούς και για στρατιωτικές αποστολές. *Με τον αγώνα και την αλληλεγγύη μας υψώνουμε ασπίδα προστασίας για τα παιδιά και τις οικογένειές τους, για τα σπίτια και τις ανάγκες τους. Με την κοινή μας δράση διεκδικούμε μαζί αποφασιστικά και μαχητικά όλα όσα είναι σύγχρονα και αναγκαία για τους ανθρώπους με Ειδικές Ανάγκες.»*

Αλληλεγγύη στον δίκαιο αγώνα των αγροκτηνοτρόφων

Η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας, οι Σύλλογοι και οι Ομάδες της σε όλη τη χώρα, ενώνουμε τη φωνή μας με τους βιοπαλαιστές αγροκτηνοτρόφους, γυναίκες και άνδρες, που δίνουν αγώνα επιβίωσης στα μπλόκα του αγώνα, για να μπορέσουν να ζήσουν στον τόπο τους από τον κόπο της δουλειάς τους. Στεκόμαστε στο πλευρό των Αγροτικών Συλλόγων και Ομοσπονδιών που συντονίζονται μέσα από την Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων, διεκδικώντας όσα είναι αναγκαία για τη στήριξη του εισοδήματός τους. Καλούμε τις γυναίκες του μόχθου σε πόλεις, γειτονιές και χωριά να εκφράσουμε έμπρακτα τη στήριξη και την αλληλεγγύη μας στις αγροτικές κινητοποιήσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη αυτές τις μέρες σε πολλές περιοχές της χώρας μας.

Καταγγέλλουμε την κρατική καταστολή με την οποία η κυβέρνηση της ΝΔ προσπάθησε να εμποδίσει τους αγρότες της Θεσσαλίας να βγουν με τα τρακτέρ στον δρόμο και να διεκδικήσουν το δίκιο τους. Η προσπάθειες τρομοκράτησης τους με τα χημικά, τις συλλήψεις, τις δίκες, με τις απειλές των κυβερνητικών στελεχών θα πέσουν στο κενό. Από το θεσσαλικό κάμπο μέχρι τη Μακεδονία και από την Εύβοια μέχρι την Κρήτη, ο ενωμένος αγώνας των αγροτών και η αλληλεγγύη όλου του λαού στα δίκαια αιτήματά τους δίνει αποστομωτική απάντηση στις κυβερνητικές μεθοδεύσεις.

Ο αγώνας των βιοπαλαιστών αγροτών και κτηνοτρόφων είναι δικός μας αγώνας:

Γιατί η πολιτική που έχει εκτοξεύσει το κόστος παραγωγής, που κρατά χαμηλά τις τιμές στο χωράφι και αφήνει τους παραγωγούς χωρίς βιώσιμο εισόδημα, είναι η ίδια πολιτική που πολλαπλασιάζει τις τιμές για τα αγροτικά και κτηνοτροφικά προϊόντα στο ράφι των σούπερ μάρκετ, σε βάρος της δικής μας τσέπης, ώστε να θησαυρίζουν βιομήχανοι και μεγαλέμποροι.

Γιατί η πολιτική που εγκαταλείπει τους αγροκτηνοτρόφους στο έλεος των καιρικών φαινομένων και των ζωνοδόσων, χωρίς να τους αποζημιώνει για τις καταστροφές στις καλλιέργειες και την απώλεια ζωικού κεφαλαίου, ευθύνεται για

τη μετατροπή βασικών ειδών διατροφής (κρέας, γαλακτοκομικά) σε «είδη πολυτελείας» για τις οικογένειές μας.

Γιατί η πολιτική που τώρα θέλει να φορτώσει στις πλάτες των αγροτών τα «σπασμένα» από το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ και των εκατομμυρίων που ξεκοκαλίστηκαν από «υμέτερους», είναι η ίδια που ποδοπατά κάθε ανάγκη και δικαίωμά μας.

Είναι η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής (ΚΑΠ) την οποία υπηρετούν απαρέγκλιτα όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις, τρέφοντας τα σκάνδαλα που ευδοκίμούν στο έδαφος αυτό.

«Δεν πάει άλλο» λένε οι αγρότες και αγρότισσες που βγαίνουν αυτές τις μέρες στον δρόμο και παλεύουν για να μην ξεκληριστούν από μια πολιτική που οδηγεί στη συγκέντρωση της γης και της παραγωγής στα χέρια μιας χούφτας επιχειρηματικών ομίλων.

«Δεν πάει άλλο» λέμε οι γυναίκες του μόχθου στις πόλεις και στα χωριά που αρνούμαστε να θυσιάσουμε τις ανάγκες των οικογενειών μας για δημόσια δωρεάν Υγεία, Παιδεία, Πρόνοια, για να θεριέψει η «πολεμική οικονομία» και να στηριχτεί η γενικευμένη στρατιωτική προετοιμασία στην ΕΕ.

Στηρίζουμε τον δίκαιο αγώνα των αγροτών και των κτηνοτρόφων που είναι αντιμέτωποι με πεσοκομμένες επιδοτήσεις και αποζημιώσεις, με συμπιεσμένες γι' αυτούς τις τιμές των προϊόντων, με αυξημένο το κόστος παραγωγής, τη στιγμή που εκτοξεύονται τα κέρδη των μεγάλων αγροτικών βιομηχανιών, των μεσαζόντων και των τραπεζών. Καταδικάζουμε την πολιτική που βάζει την επιβίωση των αγροκτηνοτρόφων στο ζύγι του «κόστους» για το κράτος και του οφέλους για τους επιχειρηματικούς ομίλους.

Θα είμαστε στο πλευρό των αγροτών, στηρίζοντας τα αιτήματά τους ενάντια σε κάθε επιχείρηση συκοφάντησης και τρομοκράτησης του αγώνα τους μέχρι να δικαιωθούν.

1.12.2025

Το Γραφείο Τύπου της ΟΓΕ

Μπλόκα σε όλη τη χώρα από τους αγρότες που παλεύουν για την επιβίωσή τους

Στο πλευρό τους οι σύλλογοι και οι Ομάδες της ΟΓΕ

Οι αγροτικές κινητοποιήσεις ξεκίνησαν στις 30 Νοέμβρη με τα πρώτα μπλόκα να στήνονται στην Θεσσαλία, στην Καρδίτσα στον Ε65 με πάνω από 2000 τρακτέρ! Και στη Νίκαια Λάρισας στην ΠΑΘΕ με πάνω από 1600 τρακτέρ!

Τις επόμενες μέρες εξαπλώθηκαν σε όλη την Ελλάδα. Εικόνες πρωτόγνωρες! Χιλιάδες τρακτέρ παρατεταγμένα σχηματίζουν ουρές χιλιομέτρων πάνω στις κατειλημμένες Εθνικές Οδούς. Τα μπλόκα δεν είναι μόνο τα τρακτέρ. Είναι οι αγρότες που είναι εκεί, έστησαν σκηνές, μαζεύονται συζητούν, αποφασίζουν.

Εκεί είναι και οι γυναίκες αγρότισσες. Πιο μαζικά από ποτέ, πιο αποφασιστικά από κάθε άλλη φορά. Είναι μέσα στις σκηνές και συζητούν τα προβλήματα τους. Ολόκληρες οικογένειες είναι εκεί.

«Ο αγώνας των αγροτών είναι και δικός μας αγώνας» αυτό διαμηνύουν τα σωματεία, τα εργατικά κέντρα, αλλά κι οι Σύλλογοι και οι Ομάδες της ΟΓΕ που είναι εκεί, στα μπλόκα καθημερινά σε όλη την Ελλάδα. Χαιρετίζουν τις κινητοποιήσεις τους, μέσα στις σκηνές συναντούν τους αγρότες, συζητούν μαζί τους για τις επιπτώσεις στην ζωή τους από τις ίδιες αντιλαϊκές πολιτικές που χτυπούν κι αυτούς, εκφράζουν την αλληλεγγύη τους. Οι γυναίκες της ΟΓΕ γυναίκες της πόλης ή της υπαίθρου, αγρότισσες ή εργαζόμενες, γυναίκες του μόχθου, μεταφέρουν το μήνυμα ότι είμαστε στο πλευρό των αγροτών, στηρίζοντας τα αιτήματά τους ενάντια σε κάθε επιχείρηση συκοφάντησης και τρομοκράτησης του αγώνα τους μέχρι να δικαιωθούν.

Τα μεγαλειώδη μπλόκα σηματοδοτούν τον πανελλαδικό ξεσηκωμό των βιοπαλαιστών αγροτών και κτηνοτρόφων,

τον μεγάλο αγώνα που δίνουν για την επιβίωσή τους, κόντρα στην ΚΑΠ της ΕΕ, στην πολιτική της κυβέρνησης που τους διώχνει από την παραγωγή, που τους οδηγεί στη φτώχεια και στο ξεκλήρισμα.

Δίνουν εκεί τη μάχη για να υπερασπιστούν το εισόδημά τους, που συρρικνώνεται από:

- το υπέρογκο κόστος παραγωγής,
- τις χαμηλές τιμές που επιβάλλουν στα προϊόντα τους οι βιομήχανοι και οι μεγαλέμποροι,
- τις απανωτές καταστροφές στην παραγωγή τους εξαιτίας της ανυπαρξίας υποδομών και ουσιαστικών μέτρων προστασίας.

Στο επίκεντρο θέτουν δίκαια, ζωτικής σημασίας αιτήματα που αφορούν:

- ✓ τις άμεσες πληρωμές των ενισχύσεων και αποζημιώσεων που δικαιούνται από το 2024,

και τα διαχρονικά τους αιτήματα να είναι:

- ✓ συνδεδεμένες οι επιδοτήσεις με την πραγματική παραγωγή,
- ✓ κατώτατες τιμές που θα καλύπτουν το μεγάλο κόστος παραγωγής,
- ✓ προστασία της παραγωγής και του ζωικού κεφαλαίου από καιρικά φαινόμενα όπως η καταστροφική πλημμύρα του Daniel αλλά και από ζωνοσόους όπως η ευλογιά.

ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΑΜΑΣΙΟΥ

Η γυναίκα της υπαίθρου σήμερα

Η Ομάδα Γυναικών Ταμασίου (μέλος ΟΓΕ) οργάνωσε την Δευτέρα 10 Νοέμβρη στο Λεοντάρι στο καφενείο «ΕΥΘΥΜΙΟΥ» εκδήλωση-συζήτηση με τις γυναίκες της περιοχής και θέμα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ ΣΗΜΕΡΑ». Στην εκδήλωση είχαν καλεστεί και παρευρίσκονταν οι αγροτικοί σύλλογοι της περιοχής και η ΕΟΑΣΚ, ο πολιτιστικός σύλλογος Λεονταρίου, η Ομάδα Γυναικών Φαρσάλων.

Χαιρέτησε εκπρόσωπος της Ενωτικής Ομοσπονδίας Αγροτικών Συλλόγων Καρδίτσας (ΕΟΑΣΚ), περιγράφοντας, μεταξύ των άλλων, τα τεράστια προβλήματα της αγροτιάς και την ανάγκη για ξεσηκωμό. Αναφέρθηκε ακόμα στους αγώνες που βρίσκονται σε εξέλιξη καλώντας τις γυναίκες να τους στηρίξουν και να συμμετέχουν.

Στη συνέχεια η Ρούλα Χαλάτση, μέλος του ΔΣ της Ομοσπονδίας Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ), μίλησε για την κατάσταση των γυναικών σήμερα και πως τις επηρεάζουν οι εξελίξεις. Ανέφερε τις πολεμικές συγκρούσεις που γίνονται «καθώς οι αντιθέσεις κορυφώνονται στο έδαφος της σύγκρουσης ΗΠΑ - Κίνας για την πρωτοκαθεδρία»

Σημείωσε ότι σε όλο αυτό το κουβάρι των αντιθέσεων η χώρα μας διαλέγει την εμπλοκή, που ενέχει μεγάλους κινδύνους για τον λαό μας. Ανέλυσε τι σημαίνει πολεμική οικονομία και πως επηρεάζει την ζωή των γυναικών. Τα κονδύλια πηγαίνουν για εξοπλισμούς και όχι για υγεία, παιδεία, προστασία της μητρότητας και ότι άλλο έχουν ανάγκη οι γυναίκες και οι λαϊκές οικογένειες της υπαίθρου.

Έκανε ακόμα αναφορά σε ιδιαίτερα προβλήματα των γυναικών όπως η βία και η κακοποίηση αλλά και στις ανορθολογικές θεωρίες που προωθεί το σύστημα με κύριο αποδέκτη τη νέα γενιά και έχουν στόχο την χειραγώγηση της.

Τέλος κάλεσε τις γυναίκες «μπροστά στο 14^ο συνέδριό της ΟΓΕ, να εμπνευστούν από τα βήματα των συναγωνιστριών μας που εδώ και 50 χρόνια ακούραστα βγαίνουν μπροστά για να ενισχύσουν τον αγώνα για την ισοτιμία και τη χειραφέτησή μας. Οι εξελίξεις της περιόδου και ο πόλεμος που έχουν κηρύξει στη ζωή και τα δικαιώματά μας φέρνουν στο προσκήνιο την ανάγκη να κάνουμε την οργάνωσή μας πιο μαζική, πιο μαχητική, πιο ικανή να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των καιρών.»

Η Στέλλα Μανταλόβα, μέλος του ΔΣ της Ομάδας Γυναικών Ταμασίου, μίλησε για την γυναίκα αγρότισσα και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει. Αναφέρθηκε στις καταστροφικές πλημμύρες, την λειψυδρία, τους καύσωνες που καταστρέφουν τον αγρότη, τις ζωοαρρώστιας όπως η ευλογιά, που διαλύουν την κτηνοτροφία, αλλά και για τα μέτρα που δεν παίρνονται γιατί υπάρχει η λογική του κόστους οφέλους από τους κυβερνώντες. «Στα παραπάνω – τόνισε - έρχονται να προστεθούν οι χαμηλές τιμές που παίρνουν τα προϊόντα μας που κάθε χρόνο είναι πιο χαμηλές από πέρυσι, ενώ ταυτόχρονα το κόστος παραγωγής σε αγροτικά εφόδια, καύσιμα και λιπάσματα όλο και αυξάνεται. Απλήρωτα παραμένουν επίσης προγράμματα και αποζημιώσεις που έπρεπε να δοθούν από χρόνια! Είναι ενδεικτικό ότι δύο χρόνια μετά τον Daniel με τις καταστροφικές πλημμύρες και τις μεγάλες ζημιές, δεν έχουν δοθεί αποζημιώσεις στο 100%. Πληρώνουμε πανάκριβα το πετρέλαιο, το ρεύμα ανάλογα με το πως κινείται το χρηματιστήριο, ενώ οι μεγαλοεπιχειρηματίες και οι εφοπλιστές τα έχουν αφορολόγητα. Πουλάμε το σιτάρι 0,19 λεπτά το κιλό και αγοράζουμε το ψωμί 2,60 το κιλό. Η ακρίβεια στα σούπερ μάρκετ έχει πιάσει «ταβάνι». Βλέπουμε την υγεία μας

και τις ιδιαίτερες ανάγκες που έχει ο γυναικείος οργανισμός να υποβαθμίζεται και αναγκαζόμαστε να πηγαίνουμε σε ιδιώτες γιατρούς, αφού το νοσοκομείο και το Κ.Υ Σοφάδων υπολειπονται μην έχοντας αρκετές ειδικότητες που μας αφορούν. Επίσης είναι δυστυχώς γεγονός ότι τον ΕΦΚΑ δεν μπορεί να τον πληρώσει η γυναίκα αγρότισσα γιατί δεν φτάνουν τα χρήματα της οικογένειας για το ζευγάρι κι έτσι μένει ανασφάλιστη. Βλέπουμε ότι οι νέες αγρότισσες δεν έχουν που να αφήσουν το παιδί τους γιατί δεν υπάρχουν δημόσιοι βρεφονηπιακοί και παιδικοί σταθμοί και πρέπει να τα πηγαίνουν οι ίδιες με δικά τους έξοδα μετακίνησης. Το σχολείο της περιοχής υποβαθμίζεται ή κλείνει, οπότε το παιδί πάλι πρέπει να μετακινείται μακριά. Δεν μπορούν να στείλουν τα παιδιά τους να σπουδάσουν γιατί δεν έχουν να πληρώσουν το νοίκι. Αναγκάζονται να μένουν στο σπίτι για να φροντίσουν τους γέροντες γονείς, γιατί δεν υπάρχουν οι κατάλληλες δομές φροντίδας.

«Η Ομάδα Γυναικών Ταμασίου [μέλος ΟΓΕ] – συνέχισε – είναι αγωνιστικό στήριγμα σε όλα αυτά που αντιμετωπίζει η γυναίκα της περιοχής μας σήμερα. Δείχνει ότι δεν είναι καμία μόνη. Μαζί με τους αγροτικούς συλλόγους της περιοχής μας και άλλους φορείς που έχουν κοινά προβλήματα μπορούμε να παλέψουμε για την επιβίωσή μας την δική μας και των οικογενειών μας. Έχουμε κοινό αντίπαλο την πολιτική της κυβέρνησης και την ΚΑΠ της ΕΕ που δημιουργεί και οξύνει τα προβλήματά μας, τους εμποροβιομήχανους και τα μονοπώλια που εκμεταλλεύονται τον μόχθο μας. Να πάρουμε την τύχη μας στα χέρια μας και να ενώσουμε την φωνή μας με το γυναικείο ριζοσπαστικό κίνημα της ΟΓΕ, μέσα από τον αγροτικό σύλλογο της περιοχής μας και την συμπόρευσή μας με την Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων για να εξασφαλίσουμε την παραμονή την δική μας και των παιδιών μας, αν θέλουν, στα χωριά μας.»

Ακολούθησε συζήτηση τόσο με παρεμβάσεις από τους φορείς που παρευρίσκονταν όσο και από τις γυ-

ναίκες. Αναδείχτηκαν προβλήματα όπως οι μετακινήσεις των μαθητών και η προσπάθεια της περιφέρειας Θεσσαλίας να κόψει το κονδύλι που δίνει, τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζουν με την λειψυδρία, τις χαμηλές τιμές των προϊόντων τους με αποτέλεσμα να μην μπορούν να ζήσουν τις οικογένειες τους. Μίλησαν όμως και για την ανάγκη να διεκδικήσουν την λύση τους με αγώνες σε κοινή δράση με τους άλλους φορείς της περιοχής, όπως για τη μεταφορά των μαθητών στο σχολείο της περιοχής, αλλά και για την συμμετοχή στις αγροτικές κινητοποιήσεις που έρχονται.

ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΑΜΑΣΙΟΥ
mail: ogetamasiou1@yahoo.com

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ ΤΑΣΙΑ ΡΗΓΑ

Ο Δημοκρατικός Γυναικείος Σύλλογος Αγίας Παρασκευής με βαρύ πένθος αποχαιρετάει τη συναγωνίστρια μας Τασία Ρήγα. Μέλος του Συλλόγου μας από τα πρώτα χρόνια της ίδρυσης του και από το 2022 μέλος του Δ.Σ.

Η ζωή της Τασίας ήταν συνυφασμένη με το ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα, με το εργατικό λαϊκό κίνημα, αλλά και τη ζωή της καθημέρας μας καθώς μέσα από τη μαχητική της προσωπικότητα ανέβλυζε η αισιοδοξία,

η ευγένεια, η συντροφικότητα και το νοιάξιμο για τις γυναίκες γύρω της, για τις γυναίκες της βιοπάλης. Μέλημά της πώς θα γίνει ο Σύλλογος πιο μαζικός, πιο μαχητικός. Όλες εμείς που σταθήκαμε δίπλα της στους καθημερινούς αλλά και στους μεγάλους αγώνες θα βιώθουμε την παρουσία της όπου γεννιέται κάθε νέα αντίσταση, κάθε νέα ελπίδα, κάθε νέο χαμόγελο! **Καλό σου ταξίδι αγαπημένη μας συναγωνίστρια Τασία!**

Η ΟΓΕ στο Παγκόσμιο Συμβούλιο της ΠΔΟΓ (27/11 – 2/12)

Στις 27 Νοεμβρίου συνήλθε στην Αβάνα της Κούβας το Παγκόσμιο Συμβούλιο της Παγκόσμιας Δημοκρατικής Ομοσπονδίας Γυναικών (ΠΔΟΓ), στο οποίο συμμετείχαν 100 αντιπρόσωποι από 27 χώρες: Ελλάδα, Παλαιστίνη, Αργεντινή, Βραζιλία, Βολιβία, Περού, Βενεζουέλα, Πουέρτο Ρίκο, Δομινικανή Δημοκρατία, Ουρουγουάη, Μεξικό, Σαλβαντόρ, Κολομβία, Ηνωμένες Πολιτείες, Παναμάς, Γουατεμάλα, Ιράκ, Ισραήλ, Ιταλία, Κύπρος, Λίβανος, Σουδάν, Πορτογαλία, Μεγάλη Βρετανία, Ισπανία, Μπαχρέιν, Κούβα.

Η αντιπροσωπεία της ΟΓΕ συμμετείχε από την Ελλάδα ως συντονίστρια για όλες τις οργανώσεις της Ευρώπης. Στη συνάντηση γιορτάστηκαν και τα 80 χρόνια δράσης και αγώνων της ΠΔΟΓ που έκλεισαν την 1η Δεκέμβρη 2025. Μάλιστα παρουσιάστηκαν από κάθε οργάνωση γυναίκες που έχουν πρωτοστατήσει στη δράση της ΠΔΟΓ και οι οποίες δεν υπάρχουν πια στη ζωή. Η ΟΓΕ με περηφάνια παρουσίασε τις ξεχωριστές αγωνίστριες **Ρούλα Κουκούλου** και **Καλλιόπη Μπουντούρογλου**.

Στην ιδιαίτερη συνεδρίαση του Ευρωπαϊκού Γραφείου συμμετείχαν εκτός από

την ΟΓΕ που συντόνισε την συζήτηση και παρουσίασε την εισήγηση για την Ευρώπη συμμετείχαν οι αντιπροσωπείες των οργάνωσεων μέλη της ΠΔΟΓ από τη Μ. Βρετανία, την Ιταλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία, την Κύπρο, το Ισραήλ, καθώς και της Ιρανικής γυναικείας οργάνωσης με έδρα στην Μεγάλη Βρετανία.

Στην εισήγηση σταθήκαμε ιδιαίτερα στους κινδύνους που δημιουργούν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί που εντείνονται και δημιουργούν όλο και μεγαλύτερους κινδύνους για τους λαούς και ιδιαίτερα για τις γυναίκες των λαϊκών στρωμάτων που πληρώνουμε ακριβά τους εμπορικούς πολέμους, την οικονομική κρίση, την ακρί-

βεια, την ένταση της εκμετάλλευσης. Από εμάς απαιτούν να πληρώνουμε με το αίμα μας τη πολεμική οικονομία που NATO, ΕΕ κι οι κυβερνήσεις προωθούν.

Εκφράσαμε την ανάγκη να δυναμώσουμε τον αγώνα μας ενάντια στη συμμετοχή των χωρών μας στον πόλεμο στην Ουκρανία και την αλληλεγγύη μας στον ηρωικό Παλαιστινιακό λαό, καταδικάζοντας την γενοκτονία του δολοφονικού Ισραηλινού κράτους που γίνεται με την συμμετοχή των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ. Εκφράσαμε την αλληλεγγύη μας στους λαούς και τις γυναίκες του Λιβάνου, της Συρίας, της Υεμένης, του Ιράν του Κατάρ που βομβαρδίστηκαν πρόσφατα από το Ισραήλ.

Συνεχίζουμε την αλληλεγγύη μας στον Κουβανικό λαό και τις γενναίες Κουβανές καταδικάζοντας τον ιμπεριαλιστικό αποκλεισμό που συνεχίζεται εδώ και 60 χρόνια και στεκόμαστε στο πλάι του λαού της Βενεζουέλας το δικαίωμα του λαού της να αποφασίσει για το μέλλον του, καταδικάζοντας τα σχέδια των ΗΠΑ για ιμπεριαλιστική εισβολή ενάντια στον λαό της.

Δυναμώνουμε τον αγώνα μας ενάντια στα σχέδια για διχοτόμηση της Κύπρου και στηρίζουμε τον αγώνα για Κύπρο ανεξάρτητη με μία κυριαρχία, ιθαγένεια, διεθνή προσωπικότητα, με άμεση αποχώρηση των δυνάμεων κατοχής, χωρίς ξένα στρατεύματα και Βάσεις, κοινό τόπο των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

Τέλος δηλώσαμε ότι στηρίζουμε τον αγώνα των Σαχράιι γυναικών να ζήσουν σε χώρα ανεξάρτητη.

Ειδική και εκτεταμένη αναφορά έγινε

για τον ξεσηκωμό μας ενάντια στα αντεργατικά μέτρα των Κυβερνήσεων της ΕΕ, την εργασιακή εκμετάλλευση όπως την 13ωρη ημερήσια εργασία. Προβάλλαμε τις απαιτήσεις μας για σταθερή εργασία με αξιοπρεπείς αμοιβές, Συλλογικές συμβάσεις εργασίας, με Κυριακές αργία, προστασία της μητρότητας και του γυναικείου οργανισμού στους χώρους δουλειάς. Την ανάγκη κατάργησης των ελαστικών μορφών εργασίας, τον αγώνα μας ενάντια στην εμπορευματοποίηση της Υγείας, Παιδείας, Πρόνοιας, προσχολικής φροντί-

δας για τα παιδιά όπως και φροντίδας για τους ηλικιωμένους και τα άτομα με αναπηρία. Απαιτήσαμε δημόσιες υπηρεσίες για την πρόληψη της οικογενειακής βίας και στήριξη των κακοποιημένων γυναικών, καθώς και τις κοινωνικοοικονομικές προϋποθέσεις ώστε να μπορεί η γυναίκα να απομακρυνθεί από κάθε βίαιη συμπεριφορά. Δηλώσαμε ότι συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια σε όλες τις πολιτικές που νομιμοποιούν την πορνεία που αποτελεί απόλυτη βία και εκμετάλλευση του γυναικείου σώματος, καταδικάζοντας όλους

αυτούς που προωθούν την πορνεία σαν «σεξεργασία».

Προτείνουμε να απαιτήσουμε από τις Κυβερνήσεις μας να πάρουν άμεσα μέτρα για να μην καιγόμαστε κάθε καλοκαίρι και να πνιγόμαστε τον χειμώνα όπως συνέβη πρόσφατα σε Ισπανία Πορτογαλία, Ελλάδα, Τουρκία, Μεγάλη Βρετανία, Γαλλία, όπως και μέτρα ενάντια σε πλημμύρες, σεισμούς και προστασία στα μεταφορικά μέσα.

Αποχαιρετήσαμε την Κούβα ευχαριστώντας τον Κουβανικό λαό, τις Κουβανές γυναίκες για την φιλοξενία τους.

1 Δεκέμβρη 2025 – 80 χρόνια (ΠΔΟΓ)

80 χρόνια μετά από εκείνο το ιστορικό Συνέδριο που ένωσε τις αγωνίστριες όλου του κόσμου στην πάλη για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους η απόφασή τους να ενώσουν τις δυνάμεις και να παλέψουν φαντάζει πιο επίκαιρη από ποτέ. Γιατί οι γυναίκες παραμένουν τα πρώτα θύματα της ανεργίας, της φτώχειας, και της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας. Γιατί φέρνουν τα παιδιά τους σ' ένα κόσμο που κυριαρχεί η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Η Παγκόσμια Δημοκρατική Ομοσπονδία Γυναικών(ΠΔΟΓ) ήταν δημιουργημα της αναγκαιότητας για το συντονισμό των γυναικείων κινημάτων σ' όλο τον κόσμο. Γεννήθηκε σε μια περίοδο που υπήρχε ένας ευνοϊκός συσχετισμός για τα λαϊκά συμφέροντα. Ήταν η εποχή που πολλά κράτη οικοδομούσαν τον σοσιαλισμό καταδεικνύοντας ότι σε μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο μπορεί να ικανοποιηθούν οι λαϊκές ανάγκες. Οι κατακτήσεις των γυναικών στις σοσιαλιστικές χώρες, όπως και στην Κούβα, μαζί με τους αγώνες του γυναικείου και λαϊκού κινήματος στις καπιταλιστικές χώρες, επέδρασαν στις κατακτήσεις των γυναικών σε όλο σχεδόν τον κόσμο.

Οι οργανώσεις της ΠΔΟΓ στάθηκαν αλληλέγγυες δίπλα στις γυναίκες και τους λαούς όλου του κόσμου που αγωνίζονταν ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τις επεμβάσεις ΗΠΑ, NATO, ΕΕ για την γυναικεία ισοτιμία και χειραφέτηση.

Οι ανατροπές στις σοσιαλιστικές χώρες επέδρασαν καταλυτικά και στην ΠΔΟΓ. Η αντεπανασταση άνοιξε το δρόμο για να ανατραπούν τα κατακτημένα δικαιώματα των γυναικών, τόσο στις σοσιαλιστικές χώρες όσο και στις καπιταλιστικές. Λύθηκαν τα χέρια των επιχειρηματικών ομίλων για να εξαπολύσουν την επίθεσή τους. Να χρησιμοποιήσουν τη γυναίκα σα φτηνό και ευέλικτο εργατικό δυναμικό χωρίς ασφαλιστικά, εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα.

Σήμερα, 80 χρόνια μετά την ίδρυση της ΠΔΟΓ, το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης σπέρνει την φτώχεια, την προσφυγιά και τον πόλεμο σε ολόκληρο τον κόσμο.

Σήμερα, 80 χρόνια μετά την ίδρυση της ΠΔΟΓ, οι γυναίκες

βιώνουν τις τραγικές συνέπειες των πολιτικών που εντείνουν τη βία και την γυναικεία ανισοτιμία.

Γι' αυτό οι οργανώσεις της ΠΔΟΓ χρειάζεται να ενώσουμε τις δυνάμεις μας φωτίζοντας όλες τις μορφές της βίας εναντίον των γυναικών του μόχθου, αποκαλύπτοντας τη ρίζα τους και οργανώνοντας τον αγώνα ενάντια σ' αυτούς που την γεννούν και την τρέφουν.

Τιμάμε την ΠΔΟΓ συνεχίζοντας τον αγώνα ενάντια στην πολιτική κυβερνήσεων και ιμπεριαλιστικών οργανισμών ή ενώσεων που υπηρετούν τους επιχειρηματικούς ομίλους. Για την δική τους κερδοφορία και τους ανταγωνισμούς τους πληρώνουν οι γυναίκες και οι οικογένειές τους τους εμπορικούς πολέμους, αλλά και τους πολέμους στα πεδία των μαχών. Η ιστορία (και η πιο παλιά και η πρόσφατη) έχει αποδείξει ότι το ρόλο αυτό, της εξυπηρέτησης των συμφερόντων των επιχειρηματικών ομίλων τον έχουν παίξει τόσο οι φιλελεύθερες κυβερνήσεις, όσο και οι σοσιαλδημοκρατικές, οι λεγόμενες αριστερές, όπως επίσης και οι ακροδεξιές ή φασιστικές.

Έχουμε καθήκον να δυναμώσουμε την πάλη μας ενάντια σε κάθε ιμπεριαλιστικό πόλεμο και στην εμπλοκή των χωρών μας σ' αυτούς τους πολέμους. Δεν διαλέγουμε ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο. Δε πρέπει να στρατευτούμε πίσω από ξένες σημαίες, ν' αφήσουμε τα παιδιά μας να χύσουν το αίμα τους για ξένα συμφέροντα.

Γι' αυτό το λόγο οι οργανώσεις της ΠΔΟΓ πρέπει να είναι μαζικές, κινηματικές οργανώσεις, στηριζόμενες στα μέλη και στους συλλόγους τους. Με τη δράση και τους αγώνες τους να στηρίζουν τις διεκδικήσεις και τα συμφέροντα των γυναικών του μόχθου και όχι να βάζουν πλάτη σε κυβερνήσεις ή ιμπεριαλιστικές ενώσεις που εξυπηρετούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Η ΟΓΕ συνεχίζει σ' αυτόν τον δρόμο βάζοντας στο επίκεντρο της δράσης της τις σύγχρονες ανάγκες των γυναικών, που την κάλυψη τους μπορεί να εξασφαλίσει ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας.

Οι γυναίκες που ξεχωρίσαμε μέσα από τις ταινίες της χρονιάς

Γυναίκες που αγωνίζονται για την καθημερινότητα και το μεροκάματο μέσα στη λαίλαπα του καιρού μας. Γυναίκες που σηκώνουν ανάστημα στον δικτάτορα, στον κατακτητή, δεν απογοητεύονται, δεν εφησυχάζουν, δεν κάνουν πίσω και δεν παραδίνουν τα όπλα. Γυναίκες ηρωίδες που δολοφονήθηκαν την τελευταία περίοδο της σφαγής στην Παλαιστίνη μα η φωνή τους είναι πιο δυνατή από ποτέ. Άλλες που παλεύουν με παλιότερους καιρούς και ήθη αλλά δεν χάνουν το κουράγιο τους, κι εκείνες που αγωνίζονται με το téρας της θλίψης και τις πηγές του, προσπαθώντας να βρουν τη «σωτηρία της ψυχής»...

1. Η Φωνή της Χιντ Ρατζάμπ / The Voice of Hind Rajab

Κάουτερ Μπεν Χάνια / 2025 / 89 λεπτά

Στις 29 Ιανουαρίου 2024 η πεντάχρονη Χιντ Ρατζάμπ δολοφονήθηκε μαζί με άλλα έξι μέλη της οικογένειάς της από τις ισραηλινές Ενοπλες Δυνάμεις μέσα στο αυτοκίνητό τους, ενώ προσπαθούσε να διαφύγει, μετά το μήνυμα εκκένωσης στη Νότια Γάζα. Η Χιντ επέζησε της αρχικής επίθεσης, αλλά έμεινε για ώρες παγιδευμένη στα συντρίμμια, περιτριγυρισμένη από τα πτώματα των θείων και των ξαδερφών της. Οι κραυγές της για βοήθεια καταγράφηκαν κατά τη διάρκεια ζωντανής κλήσης στις υπηρεσίες έκτακτης ανάγκης, τους εθελοντές της Παλαιστινιακής Ερυθράς Ημισελήνου, οι οποίοι προσπάθησαν αγωνιωδώς με κάθε τρόπο να βρουν ασφαλή δίοδο ώστε να στείλουν ασθενοφόρο για να την σώσουν. Ο ισραηλινός στρατός δολοφόνησε εν ψυχρώ και τους δύο διασώστες, οι οποίοι ανακαλύφθηκαν στο ολοσχερώς καμένο ασθενοφόρο τους περίπου 50 μέτρα μακριά, δέκα μέρες μετά, με την αποχώρηση του ισραηλινού στρατού κατοχής από την περιοχή. ■ Το ηχητικό ντοκουμέντο ανέβηκε στο διαδίκτυο. Η Κάουτερ Μπεν Χάνια το άκουσε και αποφάσισε να το χρησιμοποιήσει για να αφηγηθεί την ιστορία της Χιντ. Μια συγκλονιστική ιστορία που δεν πρέπει να χάσει κανείς αυτή η χρονιά!

2. Κράτα την ψυχή σου στο χέρι και περπάτα / Put Your Soul on Your Hand and Walk

Σεϊνιτέ Φαρσί / 2025 / 113 λεπτά

Μια καθηλωτική μαρτυρία για την ανθεκτικότητα της καθημερινής ζωής στην πολιορκημένη Γάζα. Οι βιντεοκλήσεις μεταξύ της Ιρανής σκηνοθέτιδας και της πεισματικά αισιόδοξης νεαρής Παλαιστίνιας φωτορεπόρτερ Φατμά Χασόνα λειτουργούν ως μια δυνατή ψηφιακή γραμμή ζωής και σύνδεσης με την πραγματικότητα του πολέμου, της αντίστασης και της επιβίωσης. Ο ψηφιακός τους διάλογος μας προσφέρει μια προσωπική απεικόνιση από πρώτο χέρι της καθημερινότητας στη Γάζα. Μια μέρα μετά την ανακοίνωση της επιλογής της ταινίας στο Φεστιβάλ Καννών, η Φατμά σκοτώθηκε μετά από ισραηλινό βομβαρδισμό στο σπίτι της. ■ Η ιστορία της Φατμά μας συγκλόνισε, πολύ πριν κυκλοφορήσει η ταινία στους κινηματογράφους όπως και τα λόγια της «Πεθαίνω χιλίες φορές κάθε φορά που βλέπω ένα παιδί να υποφέρει, θρυμματίζομαι, γίνομαι στάχτη» που έγιναν τίτλος προηγούμενου μας άρθρου στο τεύχος του Μάη του 2025.

3. Συναισθηματική Αξία / Sentimental Value

Γιοακίμ Τρίεπ / 2025 / 135 λεπτά

Δύο αδερφές, η Νόρα και η Άγκνες, ενώ θρηνούν την απώλεια της μητέρας τους, θα πρέπει παράλληλα να αποδεχτούν την επιστροφή του πατέρα τους, Γκούσταβ. Εκείνος έχει γράψει ένα σενάριο και προσφέρει τον βασικό ρόλο στην Νόρα, αλλά εκείνη αρνείται. ■ Είναι το σινεμά που σε αναγκάζει να γυρίσεις τον φακό στα ενδότερα και να αναρωτηθείς τι είναι εκείνο από την παιδική σου ηλικία που σε διαμόρφωσε περισσότερο απ' όλα. Εκείνο που σε κατέστησε «ολοκληρωμένο» ή «μισό» ενήλικα, άνθρωπο. Αν δεν είχαν προηγηθεί οι ταινίες που ήδη είδαμε θα ήταν η ταινία της χρονιάς...

4. Νυχτερινή Εφημερία / Late Shift Πέτρα Μπιόντινα Βόλπε / 2025 / 87 λεπτά

Αντιμέτωπη με την απουσία συναδέλφου, ένα υπερφορτωμένο τμήμα και ένα σύστημα Υγείας που τρίζει, μια νεαρή νοσοκόμα παλεύει στα πρόθυρα της κατάρρευσης να κρατήσει τους ασθενείς και τον εαυτό της σε ισορροπία. ■ Μια νοσηλεύτρια σε ένα υπερσύγχρονο νοσοκομείο βρίσκεται στα όριά της! Στην πραγματικότητα παρακολουθούμε αυτό που ζούμε και εδώ: Την απαξίωση του συστήματος Υγείας, την υποστελέχωση, την εντατικοποίηση. Η κάμερα ακολουθεί τον εντατικό ρυθμό της νοσηλεύτριας, που δεν παίρνει ανάσα.

5. Βερμύλιο: Η Νύφη του Βουνού / Vermiglio

Μάουρα Ντελπέρο / 2024 / 119 λεπτά

1944. Στις Ιταλικές Άλπεις, όπου ο πόλεμος είναι μια μακρινή αλλά πανταχού παρούσα πραγματικότητα, η άφιξη ενός στρατιώτη - φυγά διαταράσσει τη δυναμική της οικογένειας του τοπικού δασκάλου. Σε διάστημα τεσσάρων εποχών, η αγάπη μεταξύ του στρατιώτη και της μεγαλύτερης κόρης, της Λουτσίας, οδηγεί σε ένα απρόβλεπτο πεπρωμένο... ■ Ποιητικές εικόνες, ρεαλιστικό σενάριο, πολύ λιτό που όμως κρύβει ολόκληρες ιστορίες στις σιωπές του και καταφέρνει να δείξει τις συνθήκες ζωής της εποχής, με έμφαση στις γυναίκες. Η κινηματογράφηση, η φωτογραφία και η σκηνογραφία της ταινίας είναι εκπληκτικές και απόλυτα προσαρμοσμένες στην περίοδο, δίνοντας με ξεχωριστό τρόπο και το υπέροχο φυσικό τοπίο.

1

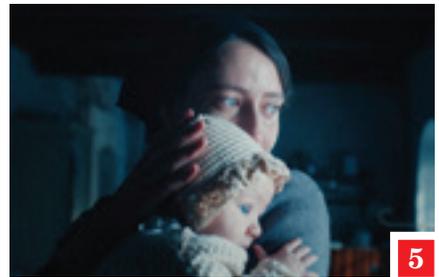
2

4

3

5

6

7

8

6. Είμαι Ακόμα Εδώ / Ainda Estou Aqui

Βάλτερ Σάλες / 2024 / 136 λεπτά

«Όταν διάβασα για πρώτη φορά το «I'm Still Here» του Marcelo Rubens Paiva, συγκινήθηκα βαθιά. Για πρώτη φορά, η ιστορία των desaparecidos (των εξαφανισμένων), των ανθρώπων που τους άρπαξε τη ζωή η βραζιλιάνικη δικτατορία, ειπώθηκε από την οπτική γωνία εκείνων που έμειναν πίσω. Στην εμπειρία μιας γυναίκας - της Eunice Paiva, μητέρας πέντε παιδιών - υπήρχε τόσο η ιστορία τού πώς να ζεις μέσα από την απώλεια, όσο και ο καθρέφτης της πληγής που άφησε στο έθνος.» ■ Η ταινία ουσιαστικά αφηγείται την ιστορία αυτής της γυναίκας, που μεγάλωσε με αξιοθαύμαστο τρόπο τα παιδιά της μόνη, μέσα στον ζόφο της χούντας, και δεν σταμάτησε να αγωνίζεται μέχρι να αναγνωριστεί πολλά χρόνια αργότερα η δολοφονία και η εξαφάνιση του συζύγου της. Η Εουνίσε αγωνίστηκε να πάρει την ομολογία του καθεστώτος.

7. Συνύπαρξη, Λέμε Τώρα! / Coexistence, My Ass!

Αμπερ Φάρες / 2025 / 94 λεπτά

Για πέντε χρόνια, η σκηνοθέτις Αμπερ Φάρες ακολουθεί την ακτιβίστρια, κωμικό και ειρηνεύτρια Νόαμ Σούστερ-Ελίας, που μετατρέπει τη σκηνή σε πολιτικό βήμα, καταγράφοντας πώς μεταμορφώνεται η απογοήτευση σε σάτιρα και η οργή σε κωμωδία - δίνοντας φωνή σε μια γενιά... ■ Η ταινία έχει πραγματικά πολύ ενδιαφέρον από πολλές πλευρές. Εκτός από την ιστορία της Νόαμ, παρακολουθούμε και τις ζυμώσεις μέσα στο Ισραήλ για περίπου 5 χρόνια, μέχρι και λίγο μετά την 7η Οκτώβρη. Η Νόαμ είναι μια ξεχωριστή περίπτωση Ισραηλινή, έχει μεγαλώσει στην «Οάση της Ειρήνης», ένα χωριό «πείραμα», όπου συγκατοικούσαν από τη δεκαετία του '80 Ισραηλινοί και Παλαιστίνιοι. Η Νόαμ είναι κυριολεκτικά «οάση της Ειρήνης» σε σχέση με τη βαρβαρότητα που συναντάμε κατά τη διάρκεια της ταινίας από τους Ισραηλινούς. Μια ζωντανή απόδειξη ότι οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους.

8. Γυναίκες Μαχήτριες Μέρος Β': 1944 - 1960

Λεωνίδας Βαρδαρός / 2025 / 80 λεπτά

18 αγωνίστριες καταθέτουν αυτά που έζησαν από το 1944 έως το τέλος της δεκαετίας του '50, από τον Δεκέμβρη του 1944 και κατόπιν στον εμφύλιο πόλεμο, είτε ως μαχήτριες του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας είτε ως φυλακισμένες και εξόριστες. ■ Μέσα από τις αφηγήσεις των σπουδαίων γυναικών που κινηματογράφησε διδάσκουμε, εμπνεόμαστε, συνειδητοποιούμε τη ζωή. Τις βλέπουμε να λάμπουν μέχρι τα βαθιά τους γεράματα γιατί αγωνίστηκαν συνειδητά και οργανωμένα για έναν καλύτερο κόσμο. Και το μέρος Β', όπως και το Α', μας δείχνει τι σημαίνει γυναικεία απελευθέρωση και με πόσες θυσίες κατακτιέται, κόντρα στο ρεύμα και πάντα στην πρωτοπορία των αγώνων.

Καλή χρονιά, καλούς αγώνες, θα επανέλθουμε με πιο πολλές ταινίες στο επόμενο τεύχος!

Παυλίνα Αγαλιανού

Ο πρώιμος κινηματογράφος στις ΗΠΑ και το γυναικείο κοινό

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1890, ο κινηματογράφος γινόταν η νέα δημοφιλής ψυχαγωγία στις ΗΠΑ. Οι πόρτες άνοιξαν σε ανθρώπους όλων των κοινωνικών στρωμάτων, αρχικά όμως οι θέσεις καταλαμβάνονταν από κοινό φτωχών εργατών και Ευρωπαίων μεταναστών. Μεταξύ 1900 και 1910, μετανάστευσαν εννέα ή δέκα εκατομμύρια άνθρωποι και επειδή οι ταινίες που προβάλλονταν ήταν φθηνές, σιωπηλές, χωρίς γλωσσικές δυσκολίες, έγιναν δημοφιλής συνήθεια.

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1890, ο κινηματογράφος γινόταν η νέα δημοφιλής ψυχαγωγία στις ΗΠΑ. Οι πόρτες άνοιξαν σε ανθρώπους όλων των κοινωνικών στρωμάτων, αρχικά όμως οι θέσεις καταλαμβάνονταν από κοινό φτωχών εργατών και Ευρωπαίων μεταναστών. Μεταξύ 1900 και 1910, μετανάστευσαν εννέα ή δέκα εκατομμύρια άνθρωποι και επειδή οι ταινίες που προβάλλονταν ήταν φθηνές, σιωπηλές, χωρίς γλωσσικές δυσκολίες, έγιναν δημοφιλής συνήθεια.

Η αστική τάξη αρχικά περιφρόνησε τον κινηματογράφο. Τον θεωρούσε ποιοτικά χαμηλό, όμως οι ιδιοκτήτες των κινηματογραφικών επιχειρήσεων, διακρίνοντας τον ορίζοντα μιας μεγαλύτερης κερδοφορίας, άνοιξαν κινηματογράφους και σε καλύτερες γειτονιές. Πολύ σύντομα, οι ταινίες

διαδόθηκαν ως μέσο μαζικής ψυχαγωγίας.

Το γυναικείο κοινό δεν ήταν σημαντικό μόνο για την αύξηση των εσόδων, αλλά και για τη συμβολή του στην εδραίωση του σινεμά σαν ψυχαγωγική συνήθεια της μεσαίας τάξης. Για να γίνει αυτό, χρειαζόταν να αποσυνδεθεί η κινηματογραφική προβολή από το ανδρικό κοινό των μεταναστών της πρώιμης εποχής. Οι λευκές γυναίκες των μεσαίων στρωμάτων μπορούσαν να γίνουν ο καταλύτης για την αλλαγή της εικόνας της.

Τη δεκαετία του 1910, οι κινηματογραφικοί επιχειρηματίες άρχισαν να προσεγγίζουν ενεργά το γυναικείο κοινό. Είναι μια περίοδος πραγματικού μετασχηματισμού στη βιομηχανία του κινηματογράφου. Αρχίζει να γίνεται πιο εξελιγμένη ως οπτικό και αφηγη-

ματικό μέσο, όμως εξακολουθεί να μην έχει ευρεία πολιτισμική αποδοχή.

Το γυναικείο κοινό έγινε στόχος της ακμάζουσας κινηματογραφικής βιομηχανίας πιο ανοιχτά και επιθετικά κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου και πολλές διαφημιστικές καμπάνιες σχεδιάστηκαν για να προσελκύσουν ιδιαίτερα τις νεαρές γυναίκες.

Έχει ενδιαφέρον ο τρόπος με τον οποίο αντιμετώπιζε τη γυναίκα θεατή η κινηματογραφική βιομηχανία της εποχής. Από τη μια μεριά έκανε τα πάντα για να την προσελκύσει, από την άλλη δεν δίσταζε (μέσω των περιοδικών που χρησιμοποιούσε) να την χαρακτηρίσει ως «ψώνιο» του σινεμά, προβάλλοντας την καρικατούρα της κοπέλας που ήταν «κολλημένη» στον κινηματογράφο, ανίκανη να ελέγξει τη «μανία» της γι' αυτόν.

Οι διαγωνισμοί

Τη συγκεκριμένη δεκαετία (1910), εφημερίδες σε όλη την Αμερική άρχισαν να δημοσιεύουν προσκλήσεις για συμμετοχή σε διαγωνισμούς σχετικούς με τον κινηματογράφο, στοχεύοντας στο γυναικείο κοινό. Μέχρι

τη δεκαετία του 1920, οι κινηματογραφικοί διαγωνισμοί είχαν γίνει βασικό στοιχείο περιοδικών, όπως το Motion Picture Magazine (το οποίο ανακάλυψε το αστέρι του βουβού κινηματογράφου Κλάρα Μπόου μέσω του Διαγωνι-

σμού «Φήμη και Τύχη», 1921). Όμως, πριν τους μεγάλους εθνικούς εμβέλεια διαγωνισμούς, προωθήθηκαν άλλοι, σε τοπικό επίπεδο, που υπόσχονταν να κάνουν τα κορίτσια των μικρών πόλεων σταρ του σινεμά! Οι διαγω-

νισμοί διεξάγονταν τόσο σε μεγάλες πόλεις, όπως το Πίτσμπουργκ, όσο και σε μικρότερες, όπως η Λίμα του Οχάιο, με παρόμοιους στόχους: να εμπλέξουν τους θαυμαστές στη βιομηχανία του κινηματογράφου.

Ο Λίμαν Χάου ήταν από τους πρώτους περιοδεύοντες επιχειρηματίες θεάματος που προώθησε κινηματογραφικούς διαγωνισμούς μέσω των περιοδικών. Το 1896, χρησιμοποιώντας δικό του προβολέα, πρόσθεσε στο ρεπερτόριό του και αρκετές μικρές ταινίες. Αλλά το 1910 υπήρχε πια σημαντικός ανταγωνισμός, συνεπώς έπρεπε να αναζητήσει νέους τρόπους για να προωθήσει το προϊόν του. Για να εξασφαλίσει κάλυψη από τις εφημερίδες, δημιούργησε διαγωνισμούς που αφορούσαν στις παραστάσεις του. Οι διαγωνισμοί όχι μόνο βοήθησαν στη διαφήμιση, αλλά δημιούργησαν και τοπικούς φαν. Στον πρώτο διαγωνισμό του Χάου (*Πίτσμπουργκ*, 1911) η συμμετοχή ξεπέρασε κάθε προσδοκία και το εγχείρημα συνεχίστηκε σε όλη τη χώρα. Με αυτό τον τρόπο, σύντομα δημιουργήθηκε ένα γυναικείο φαν κλαμπ, που συμμετείχε ενεργά στα τεκταινόμενα του νέου μέσου ψυχαγωγίας.

Η χρήση διαγωνισμών για τη δημιουργία ενεργών fandoms¹ δεν ξεκίνησε με την προώθηση κινηματογραφικών ταινιών. Το fandom του κινηματογράφου και οι σχετικοί διαγωνισμοί έπονται αντίστοιχων πρακτικών που αφορούσαν στην προώθηση λογοτεχνικών έργων, ήδη από τον 18^ο αιώνα. Εκδόσεις όπως το *Lady's Magazine* συχνά δημοσίευαν ιστορίες με ειδικότερο στόχο να πάρουν μέρος οι αναγνώστριές τους σε διαγωνισμούς. Κατ'αντιστοιχία, οι πρώτοι διαγωνισμοί ταινιών δημιουργήθηκαν ως τρόπος ενεργής συμμετοχής ενός κοινού.

Το είδος που ταυτίστηκε περισσότερο με το γυναικείο κοινό ήταν οι «σειρές». Η μέθοδος ήταν παρόμοια με εκείνη που είχε ήδη χρησιμοποιη-

Η Κλάρα Μπούου

θεί τους προηγούμενους αιώνες μέσω των εφημερίδων και περιοδικών για την προώθηση λογοτεχνικών έργων. Τον 18^ο αιώνα, οι λογοτεχνικές «σειρές» (οι ιστορίες δηλαδή που δημοσιεύονταν σε συνέχειες στις εφημερίδες) είχαν επιτρέψει τον επιμερισμό του κόστους ανάμεσα στους εκδότες των βιβλίων και τους εκδότες του περιοδικού τύπου. Δύο από τα δημοφιλέστερα περιοδικά για γυναίκες (*Town and Country Magazine* και *Lady's Magazine*), δημοσίευαν τακτικά τέτοιες σειρές και συχνά τις προωθούσαν παροτρύνοντας τη συμμετοχή του κοινού. Το *Lady's Magazine* καλούσε τις αναγνώστριες να προτείνουν τις δικές τους σειρές ιστοριών (από το 1730 και μετά, το έκαναν κι οι εφημερίδες). Η μέθοδος αυτή υιοθετήθηκε αργότερα από την κινηματογραφική βιομηχανία, καθώς οι «σειρές» ήταν μέρος της προσπάθειας να αυξηθεί το γυναικείο κινηματογραφικό κοινό.

Οι διαγωνισμοί έγιναν ο κανόνας στην προώθηση των κινηματογραφικών σειρών. Οι πιο δημοφιλείς—*What Happened to Mary?* (Τι συνέβη στη Μάιρη;) και *The Perils of Pauline* (Οι κίνδυνοι της Παυλίνας)—χρησιμοποιούσαν και οι δύο διαγωνισμούς για να προσελκύσουν θαυμαστές.

Η πρώτη κινηματογραφική σειρά δημιουργήθηκε με συνεργασία του περιοδικού *The Ladies' World* και της

κινηματογραφικής εταιρείας Edison. Κάθε μήνα, το περιοδικό έθετε το ερώτημα «Τι πρόκειται να συμβεί στη Μάιρη», προσφέροντας εκατό δολάρια στον αναγνώστη με την πλησιέστερη απάντηση. Μέχρι τον πέμπτο μήνα του διαγωνισμού, το περιοδικό είχε λάβει σχεδόν δέκα χιλιάδες απαντήσεις. Μερικές έγιναν σενάρια για επόμενα επεισόδια. Η σειρά ήταν εξαιρετικά δημοφιλής—πιστώθηκε μάλιστα την αύξηση του αναγνωστικού κοινού του περιοδικού κατά 100.000 συνδρομητές. Οι αναγνώστες έφτασαν στο ένα εκατομμύριο, ενώ υπολογίζεται ότι δύο εκατομμύρια άνθρωποι έβλεπαν κάθε μήνα τη συνέχεια της σειράς.

Παρόμοιοι διαγωνισμοί σε εφημερίδες απλώθηκαν σε όλη την Αμερική. Ο μεγαλύτερος (1914) συνδέεται με τη σειρά «Οι κίνδυνοι της Παυλίνας». Ήταν μια συνεργασία της Pathé American και της Hearst Newspapers. Για τη διαφήμιση της σειράς προωθήθηκαν διαγωνισμοί γνώσεων (ζητούσαν πχ από το κοινό να λύσει μυστήρια που υπήρχαν σε κάθε επεισόδιο, με έπαθλο χίλια δολάρια). Η σειρά έγινε μια από τις πιο δημοφιλείς ταινίες όλων των εποχών και έσπασε κάθε ρεκόρ κρατήσεων και αριθμού θεατών.

Τον Απρίλιο του 1915, η *Milwaukee Journal* σε συνεργασία με το τοπικό Strand Theater ανακοίνωσε διαγωνισμό για τη συγγραφή σεναρίου κινηματογραφικής ταινίας και υπογράφηκε συμβόλαιο με την EE Fulton Co.

1. Fandom είναι η ομάδα θαυμαστών ενός συγκεκριμένου θέματος (ταινία, τηλεοπτική σειρά, βιβλίο, συγκρότημα, παιχνίδι κλπ), αυτό που σήμερα θα αποκαλούσαμε fan club.

(Σικάγο). Βασικοί στόχοι ήταν η προώθηση του Μιλγουόκι ως ιδανικής τοποθεσίας για γυρίσματα και η δυνατότητα οι κάτοικοι να εργαστούν στον κινηματογραφικό κλάδο (η εφημερίδα προέτρεψε τους αναγνώστες να πάρουν μέρος για να εξοικειωθούν με τη διαδικασία της κινηματογραφικής παραγωγής). Η ιστορία του νικητή θα γυριζόταν σε ταινία.

Ο διαγωνισμός, λόγω της τεράστιας συμμετοχής, έληξε νωρίτερα και η νικήτρια (B.F. Peterson) ανακοινώθηκε στις 25 Απριλίου. Η ιστορία της («Jozie's Jitney Duke»), μια απλοϊκή αφήγηση για ένα κορίτσι της εργατικής τάξης που ξεγελιέται να παρατήσει τον αγαπημένο της προκειμένου να παντρευτεί έναν ήδη παντρεμένο δούκα, γυρίστηκε πράγματι σε ταινία. Οι γυναίκες, αν και συμμετείχαν σε όλα τα πόστα της ταινίας που γυρίστηκε ως αποτέλεσμα του διαγωνισμού (έγραψαν, σκηνοθέτησαν, πρωταγωνίστησαν), στην πραγματικότητα περιορίστηκαν σε ρόλους «δεύτερου βιολιού». Ακόμα και

το σενάριο της νικήτριας ξαναγράφηκε από την εταιρεία. Η Mary Robinson, δημοσιογράφος της εφημερίδας που «έτρεξε» τον διαγωνισμό, έδωσε στα ρεπορτάζ της μια λεπτομερή εικόνα για το κάστινγκ της ταινίας, τον σκληρό ανταγωνισμό και τον μεγάλο αριθμό γυναικών που προσπάθησαν να πάρουν ρόλους. Πολλές είπαν ψέματα για την ηλικία και την οικογενειακή τους κατάσταση (πχ για το γεγονός ότι είχαν παιδιά να φροντίσουν), για να αυξηθούν οι πιθανότητές τους. Παρά τους ισχυρισμούς της εφημερίδας ότι όλοι οι ηθοποιοί θα ήταν από το Μιλγουόκι, φαίνεται ότι το πρακτορείο κάστινγκ με έδρα το Σικάγο έφερε άλλους ηθοποιούς. Αν και η συμμετοχή τους επιδιώχθηκε, οι γυναίκες τελικά περιθωριοποιήθηκαν. Όμως, διαγωνισμοί όπως αυτός γίνονταν ολόένα και πιο δημοφιλείς στις τοπικές εφημερίδες σε όλη την Αμερική. Σύντομα οι γυναίκες φαν δεν θα ήταν μόνο συγγραφείς αλλά και σταρ της οθόνης.

«Λέσχη μισανδρίας» (Man haters)²

Από το 1915 έως το 1918, διεξήχθη ο μακροβιότερος ίσως διαγωνισμός που φιλοξενήθηκε σε περιοδικό και αφορούσε όχι πλέον στη συγγραφή σεναρίου αλλά στην ανάδειξη νέων αστέρων της οθόνης. Ο διαγωνισμός υποσχόταν στις γυναίκες ότι θα μπορούσαν να γίνουν «πραγματικές ηθοποιοί του κινηματογράφου» σε μια ταινία σχετική με τον μεταβαλλόμενο κοινωνικό ρόλο των γυναικών.

Η ιδέα για τον διαγωνισμό ανήκε στον σκηνοθέτη Basil McHenry. Οι αναγνώστες κλήθηκαν να ψηφίσουν πιθανές ηθοποιούς στέλνοντας κουπόνια που τυπώθηκαν στην εφημερίδα. Ο διαγωνισμός σημείωσε καταπληκτική επιτυχία στις μικρότερες πόλεις και ο εμπνευστής της αποφάσισε να τον διευρύνει για να αυξήσει τη δημοτικότητα των τοπικών ταινιών –έγιναν τουλάχιστον 20 αναπαραγωγές του ίδιου διαγωνισμού σε διαφορετικές περιοχές. Αν και οι συγκεκριμένοι διαγωνισμοί εντοπίζονταν γενικά στη Μεσοδυτική Αμερική, ο McHenry ταξίδεψε επίσης νότια (Δυτική Βιρτζίνια και Κεντάκι) και ανατολικά (Νέα Υόρκη). Το κύριο καστ επιλέχθηκε μέσω διαγωνισμού σε εφημερίδα δέκα μέρες πριν φτάσουν ο εικοηλόηπης και ο σκηνοθέτης για τα γυρίσματα της ταινίας.

Όλοι οι διαγωνισμοί βασίζονταν στην ίδια ιδέα και οι ταινίες, με τον κοινό τίτλο *Man haters*, γυρισμένες καθεμιά στην πόλη όπου κάθε φορά διεξαγόταν ο διαγωνισμός, ήταν παρόμοιες. Η πλοκή αφορούσε μια ομάδα γυναικών που μισούσαν τους άνδρες. Αρχηγός σε αυτή τη «λέσχη μισανδρίας» είναι η Ρουθ, η οποία τελικά ερωτεύεται και παντρεύεται έναν όμορφο νεαρό ονόματι Χένρι. Η συγκεκριμένη πλοκή έφερε το αποτύπωμα συγκεκριμένων αντιλήψεων γύρω από την εικόνα της «νέας γυναίκας», όπως συζητιόταν σε ορισμένους φεμινιστικούς κύκλους στα τέλη του 19^{ου} και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Μπροστά στις διαφαινόμενες αλλαγές (αφού η μαζική είσοδος των γυναικών στην κοινωνική εργασία ήταν γεγονός), ένας από τους όρους που χρησιμοποιούνταν συχνά ήταν η «μισανδρία» (man hater), που εξέφραζε την

ανησυχία για την πλήρη απόρριψη του ανδρικού φύλου από τις γυναικείες φεμινιστικές ομάδες.

Το φαινόμενο του «μίσους για τους άνδρες» υπήρξε συχνό θέμα στις εφημερίδες κατά τα τέλη του 19^{ου} αιώνα. Το 1871 (8 Ιουνίου) η *Janesville Gazette* προειδοποιούσε τους αναγνώστες ότι οι γυναίκες εξελίσσονταν σε «επαγγελματίες» εκφραστές της μισανδρίας. Το 1892, η εφημερίδα *Olean (NY) Democrat* αφιέρωσε το κύριο άρθρο της στο φαινόμενο της «πανεθνικής μανίας μίσους για τους άνδρες» (5 Ιουλίου). Κοινός τόπος των άρθρων ήταν ότι οι γυναίκες σχημάτιζαν ομάδες και λέσχες με χαρακτηριστικά «μισανδρίας» (πχ η λέσχη στο Williamsburg της Ν. Υόρκης), ενώ ο φόβος για μαζικές προσχωρήσεις σε αυτές κορυφωνόταν.

Το 1908, οι εφημερίδες δημοσίευσαν άρθρα για την Κοινοπολιτεία Γυναικών στο Belton, γνωστή και ως «Sanctificationists» (Αδελφές του Εξαγνισμού). Η Κοινοπολιτεία ιδρύθηκε στο Τέξας στα τέλη της δεκαετίας του 1860 από τη Martha McWhirter. Μετά από μια θρησκευτική μεταστροφή, η McWhirter κάλεσε γυναίκες να εγκαταλείψουν τους συζύγους τους (συχνά βίαιους ή αδιάφορους) για να ζήσουν μια ζωή αφιερωμένη στην αλληλοβοήθεια και την εργασία, στη βάση της συλλογικότητας και της αγамίας (celibacy), ως

Σκηνή από την ταινία *The Man haters*: οι γυναίκες της λέσχης θρηνούν για την «απώλεια» της αρχηγού τους.

2. Ελεύθερη απόδοση

μέσο απελευθέρωσης από τη σεξουαλική και οικονομική καταπίεση των ανδρών. Η κοινότητα λειτούργησε και σαν ένα από τα πρώτα ασφαλή καταφύγια στις ΗΠΑ για κακοποιημένες γυναίκες, με αποτέλεσμα οι κάτοικοι του Belton να τις απομονώσουν, κατηγορώντας τις για τα αυξανόμενα ποσοστά διαζυγίων. Προκειμένου να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους, οι γυναίκες ξεκίνησαν πουλώντας αβγά και βούτυρο και αναλαμβάνοντας μπουγάδες. Τελικά, επεκτάθηκαν στην ιδιοκτησία ακινήτων, συμπεριλαμβανομένου του επιτυχημένου Central Hotel, γεγονός

που τις τοποθέτησε ανάμεσα στους πλουσιότερους ιδιοκτήτες γης στην περιοχή. Αυτή η οικονομική επιτυχία, όπως και η συνεισφορά τους στην τοπική κοινότητα (πχ δωρεά της συλλογής βιβλίων τους που έγινε η δημόσια βιβλιοθήκη της πόλης) οδήγησε τελικά σε αναγκαστική αποδοχή.

Στις 29 Απριλίου 1908, η εφημερίδα *Pittsburg Press* δημοσίευσε ένα άρθρο για την Κοινοπολιτεία Γυναικών του Belton με αναφορά στην 29χρονη Άντα Πρατ. Το άρθρο ισχυριζόταν πως η Άντα παντρεύτηκε τον πρώτο άνδρα που συνάντησε εκτός κοινότητας. Με

αρκετή δόση χαιρεκακίας, ένας δημοσιογράφος σχολίασε ότι το ζευγάρι «κλέφτηκε» για να παντρευτεί, κάτι που συνιστούσε αποτυχία για την κοινότητα. Σε τέτοιες ιστορίες βασίστηκε και το θεατρικό έργο του Clyde Fitch *Girls* (Κορίτσια), που έκανε πρεμιέρα στη Νέα Υόρκη στο θέατρο Daly's (23 Μαρτίου 1908). Η διαφημιστική καμπάνια του θεάτρου επικεντρώθηκε σε γυναίκες που «μισούσαν τους άνδρες», στέλνοντας μάλιστα δωρεάν εισιτήρια για μια απογευματινή παράσταση σε εκατοντάδες γυναίκες οι οποίες γέμισαν την αίθουσα.

«Ποια θα είναι η Ρουθ;»

Η πλοκή της ταινίας *The Man Haters* επηρεάστηκε άμεσα από τα άρθρα που δημοσίευαν οι εφημερίδες (αρκετές από τις ιστορίες αυτές κατέληγαν στη γοητεία που ασκούσε στις γυναίκες το ανδρικό φύλο, με αποτέλεσμα –παρά τη μισανδρία τους– να ερωτεύονται). Ήταν εντυπωσιακά παρόμοια με την πλοκή του *Girls*: περιστρεφόταν γύρω από μια ομάδα γυναικών που μισούσαν τους άντρες αλλά «υπέκυπταν στο ισχυρό φύλο».

Η δημοτικότητα των διαγωνισμών ποικίλλει, κρίνοντας όμως από τον πληθυσμό κάθε πόλης, φαίνεται ότι όλοι ήταν πολύ δημοφιλείς. Στις μεγαλύτερες πόλεις, οι διαγωνισμοί συγκέντρωσαν δεκάδες χιλιάδες ψήφους. Τα κορίτσια ακολουθούσαν τους διανομείς και ζητούσαν τη βοήθεια των εφημεριδοπωλών για να μαζέψουν όσο το δυνατόν περισσότερα κουπόνια (*Muncie Press*), ενώ το προσωπικό περνούσε ώρες μετρώντας ψηφοδέλτια (*Lima Daily News*).

Οι διαγωνισμοί απευθύνονταν απευθείας στο γυναικείο κοινό, καλώντας τις αναγνώστριες να πάρουν μέρος και να ψηφίσουν. Τα εναρκτικά άρθρα σχεδόν όλων των διαγωνισμών είχαν τις ίδιες εισαγωγικές ατάκες: «**Ποια θα είναι η Ρουθ;** Κορίτσια και γυναίκες κάντε στον εαυτό σας αυτή την ερώτηση και ενημερωθείτε για τον διαγωνισμό κινηματογραφικών ταινιών». Τα άρθρα της δεύτερης μέρας του διαγωνισμού είχαν επίσης παρόμοιο περιεχόμενο,

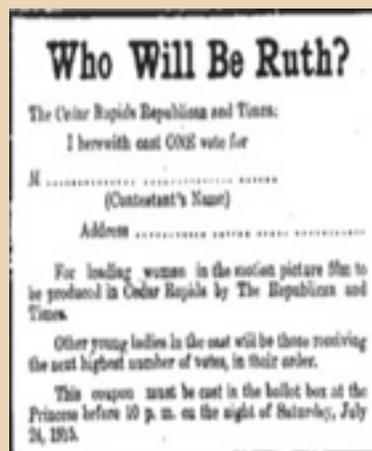
δίνοντας συμβουλές για την επιτυχή συμμετοχή των γυναικών (πχ «*φτιάξτε λίστα με τους φίλους σας για να σας ψηφίσουν*»). Οι όροι συμμετοχής ήταν ίδιοι: κάθε επίδοξη ηθοποιός έπρεπε να είναι άνω των δεκαέξι ετών, κάτοικος της πόλης και ερασιτέχνης που δεν είχε εμφανιστεί ποτέ σε ταινία.

Μόνο δύο αντίτυπα των ταινιών που προέκυψαν από όλους εκείνους τους διαγωνισμούς έχουν διασωθεί, αλλά το μόνο διαθέσιμο στο κοινό αντίγραφο είναι αυτό του Muncie (Μάνσι) της Ιντιάνα (Πανεπιστήμιο Ball State). Παρά την επαγγελματική παραγωγή, η υποκριτική –αναπόφευκτα– είναι ερασιτεχνική και επιτηδευμένη. Όλα τα γυναικεία μέλη του καστ συμμετείχαν στον διαγωνισμό (με την Dora

Grim να κερδίζει τον ρόλο της Ruth), ενώ οι άνδρες ηθοποιοί ήταν επιλογή της κινηματογραφικής εταιρείας. Μια έρευνα στα αρχεία της πόλης αποκάλυψε πως οι άνδρες ηθοποιοί ανήκαν όλοι σε εξέχουσες οικογένειες, αλλά οι γυναίκες προέρχονταν από τα εργατοϋπαλληλικά στρώματα (υπάλληλοι καταστημάτων και τηλεφωνήτριες).

Το σενάριο της ταινίας *The Man haters* σκιαγραφεί μια αντιπατική εικόνα της «νέας γυναίκας» σε μια εποχή όπου οι γυναικείες διεκδικήσεις (και του φεμινιστικού και του εργατικού γυναικείου κινήματος) βρίσκονται σε έξαρση. Ταυτόχρονα, αντανακλά την πραγματική ανησυχία των αστών για τις εκδηλώσεις αυτές και για την κατεύθυνση που πρόκειται να πάρουν. Θολώνοντας τα νερά, η ταινία καταλήγει στο ότι, παρά τον γάμο της, η Ρουθ εξακολουθεί –κατά δήλωσή της– να... μισεί τους άνδρες: «*Όλους, εκτός από έναν!*»...

Για το άρθρο χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία από την έρευνα της Jessica Leonora Whitehead: *Οι κινηματογραφικοί διαγωνισμοί των τοπικών εφημερίδων και η δημιουργία των πρώτων κινηματογραφικών φαν κλαμπ*.

Ένα τυπικό κουπόνι εφημερίδας για τον διαγωνισμό «Ποια θα είναι η Ρουθ;»

Εύη Κοντόρα
Λογοτέχνης, Β' Αντιπρόεδρος της ΟΓΕ

Αγαπημένα μου παιδιά,

δεν μπορώ να έχω παράπονο —κάθε χρόνο παίρνω πολλά γράμματα κοριτσιών και αγοριών από κάθε γωνιά της γης. Αρκετά από αυτά είναι τρυφερά, γεμάτα αγάπη. Άλλα ξεχειλίζουν από προσδοκίες, όνειρα, αλλά και ανησυχίες για το μέλλον. Πόσες απορίες... Πόσες ανάγκες... Πόσες ευχές... Ευχές για δώρα μικρά και για δώρα μεγάλα. Μα είναι και μερικά γράμματα που με στενοχωρούν όσο δεν μπορείτε να φανταστείτε. Ξέρετε γιατί;... Επειδή, μερικές φορές, θέλετε πράγματα που εγώ δεν μπορώ να σας φέρω. Όταν, ας πούμε, ζητάτε να έχουν όλα τα παιδιά ένα δώρο ή όταν νομίζετε ότι μπορώ να εξαφανίσω τη φτώχεια, την πείνα, την αδικία, τις αρρώστιες και τους πολέμους.

Όμως αυτό, δυστυχώς, δεν εξαρτάται από μένα!

Πρέπει να ξέρετε ότι, όσο περνάει ο καιρός, γίνεται όλο και δυσκολότερο να φέρνω ακόμα και τα πιο απλά δώρα. Αρκετές φορές δεν καταφέρνω ούτε να φτάσω στον προορισμό μου, είτε γιατί γίνεται πόλεμος είτε γιατί υπάρχουν άλλα εμπόδια που δυσκολεύουν το ταξίδι μου. Πώς είναι δυνατό να ξέρω πού θα παραδώσω τα δώρα όταν τα σπίτια κάποιων παιδιών έχουν βομβαρδιστεί;... Σε ποιο μέρος του κόσμου να ψάξω όταν έχουν φύγει για να σωθούν;... Εκεί που έμεναν δεν υπάρχει πια ούτε σχολείο, ούτε τροφή και νερό... Με τι τρόπο ν' ανακαλύψω τα ίχνη τους, αν αναγκάζονται να τριγυρνάνε μέσα στα κρύα δάση ή να θαλασσοδέρνονται στις φουρτουνιασμένες θάλασσες;...

Στα τελευταία ταξίδια μου, βλέπω διαρκώς τα σύννεφα να πυκνώνουν. Ήθελα να ελπίζω πως ήταν απλά σύννεφα βροχής ή χιονιού. Όμως όχι... Είναι τα βαριά σύννεφα του πολέμου που πλησιάζει ολοένα...

Έχω ταξιδέψει πολύ μέσα στο χρόνο κι έχω πάρει πολλές μορφές. Είδα ν' αλλάζουν οι αιώνες, τα χρόνια, οι εποχές... Ο κόσμος ο ίδιος άλλαξε πολύ, όχι όμως σ' αυτά που πραγματικά θα 'πρεπε ν' αλλάξουν. Εξακολουθεί, πράγματι, να είναι γεμάτος πολέμους, αδικία, πείνα, φτώχεια. Εγώ όμως (πιστέψτε με!) δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό. Μόνο εσείς οι άνθρωποι το μπορείτε! Και μόνο όταν εξαφανιστεί η αιτία τους θα πάψουν να γεννιούνται και να ξαναγεννιούνται διαρκώς αυτές οι δυστυχίες. Πότε θα γίνει αυτό;... Όταν δεν θα μπορούν πια κάποιοι λίγοι να εκμεταλλεύονται τους πολλούς. Όταν αυτοί οι πολλοί ενώσουν τη θέληση και τη δύναμή τους. Μόνο τότε θα καταφέρουν να διώξουν την αδικία και να ζήσουν μια καλύτερη ζωή. Μόνο τότε θα τελειώσουν και οι πόλεμοι και η προσφυγιά. Μονάχα με τις ευχές (να το ξέρετε!) ούτε έρχεται ούτε μένει για πολύ η ειρήνη. **Πουθενά δεν είναι ειρήνη όταν υπάρχει στον κόσμο έστω κι ένα παιδί, έστω κι ένας άνθρωπος που πεινάει, που κρυώνει, που υποφέρει...** Για να στεριώσει η ειρήνη σ' ένα τόπο χρειάζεται, όσο μικροί κι αν είστε, ν' αγωνιζόμαστε για το δίκιο των πολλών. **Να γίνετε μαχήτριες και μαχητές της ειρήνης και της δικαιοσύνης για όλους.**

Είναι σίγουρο ότι εσείς, τα σημερινά παιδιά, θα γκρεμίσετε τον σάπιο κόσμο της αδικίας και της εκμετάλλευσης και θα χτίσετε ένα φωτεινό μέλλον όπου όλοι θα δουλεύουν κι όλοι θα απολαμβάνουν τους καρπούς των κόπων τους. Δεν θα είναι εύκολο αυτό. Όμως τίποτα δεν έρχεται από μόνο του χωρίς αγώνα, χωρίς να προσπαθήσετε ξανά και ξανά.

Έχω ζήσει τόσους αιώνες... Δεν θα καταφέρω να ζήσω και μέχρι τότε;... Το ελπίζω! Σε αυτόν τον καινούργιο κόσμο, που θα είναι αλλιώτικος από τον σημερινό κι όμορφος για όλα τα μελλοντικά παιδιά, είμαι σίγουρος ότι θα έχω μία ξεχωριστή θέση. Και θα σας επισκέπτομαι όχι πια σαν μία φιγούρα που άλλοι την πιστεύουν κι άλλοι όχι, αλλά σαν αυτό που πραγματικά είμαι: **η στιγμή της χαράς και της ελπίδας που φωτίζει τις γιορτινές μέρες σας —μ' άλλα λόγια, ένας απλός γέροντας που μοιράζει ευχές και δώρα.**

Ο δικός σας Αϊ-Βασίλης

Αιζέντα ΟΓΕ 2026

**50 χρόνια αγώνες
για την γυναικεία ισοτιμία
ενάντια στην
εκμετάλλευση
και την καταπίεση**

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ (ΟΓΕ)
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 1 (4ος όροφος) • ΤΤΛ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ • ΑΘΗΝΑ Τ.Κ.106 77
ΤΗΛ.: 210 3629460

FEDERATION OF WOMEN OF GREECE (OGE)
1, VERANZEROU STR. (4th floor) • 106 77 ATHENS • GREECE

E-mail: oge.greece@gmail.com • Site: www.oge.gr